

โอบอ้อม กบฏรัก

เก้าแถม

ชาตานกบฏรัก

โดย แก้วแต้ม

ราคา 250 บาท

ลำดับที่ 203

ISBN 978-616-00-0943-5

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2556

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อุมารพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : ธนุดรา ทิพนกน พิสุนันท์อักษร : ปฏิภาณ หอนรงค์ศิริ

ออกแบบปก : วะชิ จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พรินท์ (1991) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาพอร์นบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภักชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวนิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภาทร์ พองไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สันสุ พรสวรรค์โรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาพอร์นบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พิมพ์ด้วย
กระดาษกอนอบสายตากรีนรีด
www.greenread.com

คำนำสำนักพิมพ์

ผู้ชายเลวๆ คนหนึ่งสุดท้ายจะกลับตัวเป็นคนดีได้หรือเปล่า

เป็นคำถามที่ผู้เขียนถามตัวเองเสมอ ทุกครั้งเมื่อดูละครที่เดิม พระเอกเจ้าชู้เพลย์บอย แต่ตอนปลายเรื่องก็กลับตัวเป็นคนดี เป็นสามีที่ดี ในชีวิตจริงบางครั้งคงจะตอบยากว่า คนที่เราตัดสินใจเลือกจะเป็นแบบนั้นหรือไม่ แต่ต้องยอมรับว่ามันคือความฝันของผู้หญิงทุกคนที่ยังโสดว่า อยากจะพบใครสักคน ที่หล่อรวยและพร้อมจะหยุดที่ผู้หญิงคนเดียวก็คือ เรา

ตอนที่ได้รับโปรดเจกต์เรื่องนี้มา ผู้เขียนค่อนข้างลำบากใจ เพราะห่างเหินกับแนวตบจูบมานาน เนื่องจากช่วงก่อนผันตัวเองไปเขียนนิยายลงนิตยสาร*กุลสตรี* ทำให้ว่างเว้นการออกนิยายไปพอสมควร เมื่อได้รับคำชวนของน้องสาวสองคน คือ น้องอ้อม สะมะเรียว และน้องผักนึ่ง ก็เลยสนใจ บวกกับน้องลิซอีกคน ยิ่งเขียนนิยายร่วมกันยิ่งได้เพื่อนเพิ่มขึ้น

สำหรับคำว่า ซาตาน คงสื่อถึงอะไรหลายๆ อย่าง ดังนั้นพระเอกในเรื่องแต่ละคนจึงมีความร้ายไปคนละอย่าง สำหรับนาธานพระเอกของ

เรื่องนี้เป็นผู้ชายมีปมค่ะ แม้ว่าจะหน้าตาหล่อเป็นลูกครึ่ง แต่ตอนเด็กถูกแม่ทิ้งและปู่เป็นผู้เลี้ยงดูมา นานานเป็นหนึ่งในชาตานทั้งสี่แห่งตระกูลปัทมพันธ์ค่ะ เขาเชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์ ของสะสมก็คือชอปเปอ์ ส่วนนางเอกก็ช่ยอย เพราะเธอเกลียดผู้ชายเจ้าชู้ คนต่างชั่วจะมาลงเอยกันได้ยังไงคงต้องขึ้นอยู่กับโชคชะตา

ตอนที่ผู้เขียนเขียนเรื่องนี้ นึกถึงคำภาษาอังกฤษสามคำ คือ trap love and betray เพราะมันสื่อถึงเหตุการณ์ในเรื่องนี้ทั้งหมด แต่จะเป็นรูปแบบไหนต้องติดตามในเล่มค่ะ

นิยายชุดนี้ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์ชูการ์บีท และในตอนแรกตั้งใจจะใช้นามปากกาเดิม คือ ถางเหมียว ผลงานชิ้นนี้ยากเพราะว่ามาประชุมทีหลังสุด บวกกับงานประจำที่เริ่มยุ่งขึ้นทำให้ไม่มีเวลา ในแต่ละวันมีคอมเมนต์ในเฟซบุ๊กเยอะมากค่ะ หลายครั้งอ่านไปแล้วลืมจนหาไม่เจอค่ะ และมีอีกโปรเจกต์มาตัดหน้า คือ ชุด A Moment in Time ณ เวลารักเป็นนิยายย้อนเวลา จึงต้องพักเรื่องนี้ไว้แล้วไปปั่นอีกเรื่อง เนื่องจากเวลากระชั้นมากแถมยังเหนื่อยกับเรื่องเดิมที่เพิ่งจบไป แต่ระหว่างนั้นก็ได้นั่งๆ ในกลุ่มช่วยกระตุ่นเตือน จนทำให้รู้สึกเหมือนกับว่า น้องอ้อมคือ ภัมวัจน์ พี่ชายคนโตที่เคร่งขรึมแต่มีเสน่ห์เร้าใจ น้องนุ่นคือ อัศวัย เสือยิ้มยากแต่ยิ้มทีไรจะลาย แต่น้องลิซแย่น้อย เพราะถูกบังคับให้เป็นอีตากร่างที่ทุกคนหมั่นไส้ แถมมีการเสนอให้กลั่นแกล้งตัวละครนี้สุดๆ ไปเลย แสดงว่าทุกคนอินมาก

นิยายเรื่องนี้ใช้เวลาเขียนเร็วที่สุดเป็นประวัติการณ์ แต่ใช้เวลาตรวจทานนานมากเพราะต้องปรับบางจุดให้ตรงกับน้องๆ คนอื่น นักอ่านที่ชอบแนวตบจูบ โหด ซาดิสต์ คงชื่นชอบผลงานชุดนี้ไม่น้อย ส่วนนักอ่านที่ชอบแนวโรแมนติกย้อนเวลาก็ขอฝาก อัศวินเขียน ใน จุมพิตอัศวินไว้ด้วยนะคะ

นิยายเรื่องนี้จะสำเร็จไม่ได้เลย หากไม่มีนักอ่านอย่างน้องพัช

ช่วยตรวจทาน และน้องอ้อม น้องนุ้ง น้องลิซที่ช่วยกันผลักดัน ขอขอบคุณ
พี่ดาว และน้องเบญจ รวมถึงครอบครัวผู้เขียนที่เข้าใจ โดยเฉพาะคุณ
สามีที่ช่วยνωดไหล่คลายกล้ามเนื้อเกร็ง เนื่องจากบ่นนิยายไม่หยุดตลอด
สองเดือน ส่วนผลงานเล่มต่อไป ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาดน่าจะเป็น *เสก
คาถารัก* เปลี่ยนแนวเป็นคอมเมดี้กันบ้างนะคะ

ด้วยความปรารถนาดี

เก้าแต้ม

นาธานเป็นคนมีเสน่ห์ และเสน่ห์เขาก็กำลังแผดเผาหล่อนให้กลายเป็นจุณ ความเป็นสุภาพบุรุษและทุกๆ อย่างที่เขาทำ ภาพแหวนเพชรที่ศักดิ์ชัยเพิ่งส่งมาให้ ทำเอาหญิงสาวต้องหักห้ามใจ หล่อนรู้ว่าอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้าชายหนุ่มจะต้องขอแต่งงาน ลัลลนาควรจะได้ใจแต่ส่วนลึกกลับรวดราว นั่นก็เพราะทั้งหมดล้วนจอมปลอม

หล่อนกับชายหนุ่มไม่ได้เป็นคนรักจริงๆ ทั้งหมดเป็นแค่เกม หลอกให้รัก และสุดท้ายก็ขอแต่งงาน ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นและยื่นมือมาตรงหน้า

“แต่งงานกันไหม”...

לחיות
בטוב

บทนำ

ที่ตั้งสำนักงาน ‘เอนไซเบอร์’ บริษัทคอมพิวเตอร์ชั้นนำของ
กรุงเทพฯ อยู่บนอาคารสูงเสียดฟ้าในย่านธุรกิจสำคัญ มองภายนอก
อาจคิดว่าเป็นแค่ห้องพักในคอนโดมิเนียมสุดหรูซึ่งก็ไม่ผิดเสียทีเดียวนัก
เพราะเจ้าของก็หวังให้เป็นห้องพักนอกเหนือจากบ้านหลังใหญ่ซึ่งปู่
สร้างให้

นาธานซื้อเพนต์เฮาส์แห่งนี้ไว้ด้วยเงินเก็บรวมกับเงินที่ปู่มอบให้
สำหรับใช้ก่อตั้งบริษัทคอมพิวเตอร์ ความพิเศษของมันอยู่ที่สำนักงานแห่งนี้
กินพื้นที่เกือบทั้งชั้นของอาคารทรงปีกผีเสื้อ โปรงสลายด้วยเพดานสูง
สามเมตร ผนังรอบด้านเป็นกระจกใสมองเห็นทิวทัศน์โดยรอบแม่น้ำ
เจ้าพระยาแบบพาโนรามา ด้านบนเป็นสระว่ายน้ำและสิ่งอำนวยความสะดวก
สะดวกครบครัน ชั้นสูงขึ้นไปเป็นห้องพักผู้เช่ารายอื่น

ชายหนุ่มแบ่งด้านหนึ่งเป็นสำนักงาน มีโต๊ะสำหรับเพื่อนรักซึ่ง
ควบตำแหน่งผู้จัดการและเลขาฯ ตัวจริง ส่วนเลขาฯ เพื่อการอื่นนั่นมีห้อง
ทำงานแยกต่างหาก ส่วนที่พิเศษสุดคือ ห้องประธานบริษัทซึ่งเจ้าของ
ภูมิไฉนักหนา เขาทุ่มเงินเป็นจำนวนมากเพื่อครอบครองพื้นที่ตรงนี้

ฝ้าเพดานแทนที่จะเป็นเหมือนห้องทั่วไปกลับเป็นกระจกใสมองเห็นสระว่ายน้ำชั้นบนได้ชัดเจน ทุกวันจะมีบรรดานางแบบที่อาศัยอยู่

ในห้องพักชั้นสูงสุดลงมาว่ายน้ำออกกำลังกายเป็นอาหารตาของประธานบริษัท หลายคนมาถ่ายแบบเพราะโลเกชั่นที่นี่ดีมาก นิตยสารหลายฉบับติดใจ พวกหล่อนมักนั่งน้อยห่มน้อย บ้างมีเพียงบิกินีตัวจิ๋วขนาดไม่ถึงฝ่ามือปิดบังพอนล่าง ด้านบนเป็นชั้นผ้าสามเหลี่ยมที่เล็กได้ใจจนกลัวว่ามันจะโอบอุ้มทรวงทรงคัพดีของพวกหล่อนไว้ไม่ไหว

ชีวิตเพลย์บอยอย่างนาธานสบายอย่างนี้เอง แม้จะมีบริษัทของตัวเองก็เพียงเป็นที่เซ็นเอกสาร อีกทั้งยังเป็นหลักฐานให้ปูเชื่อว่า เขานำเงินทุนมาเปิดบริษัทคอมพิวเตอร์จริงๆ สิ่งที่เขาหนุ่มต้องการคือ เป็นหลานในโอวาทเท่านั้น

ชายหนุ่มร่างสูงก้าวลงจากชอปเปอร์คันหรูซึ่งได้มาจากน้ำพักน้ำแรง หลังจบการศึกษาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์เพียงสามปีครึ่ง เขาก็เรียนต่อปริญญาโทที่อเมริกา หลายคนบอกว่า นาธานเป็นอัจฉริยะ จึงไม่แปลกเลยที่เขาจะประสบความสำเร็จตั้งแต่อายุยังน้อย ระหว่างที่เรียนอยู่ต่างประเทศ มีบริษัทมากมายเสนองานให้ แต่สุดท้ายชายหนุ่มก็กลับเมืองไทยและเป็นผู้วางรากฐานระบบคอมพิวเตอร์ในบริษัทเครือข่ายที่ใหม่ทั้งหมด

โรงแรมทั้งเก้าสาขาทำให้ ‘เกริกไกร บัณฑิตน์’ กลายเป็นมหาเศรษฐีอันดับที่ ๗ ของเอเชีย ดังนั้นนาธานจึงพลอยร่ำรวยไปด้วย รายได้ซึ่งเป็นตัวเลขหกหลักไม่ใช่เรื่องยากเย็น ชายหนุ่มจึงทำงานแบบไม่จริงจังนัก ไม่ต้องพยายามอะไรมากก็มีกินมีใช้ นักธุรกิจเพลย์บอยอายุสามสิบสี่ที่รวยล้นฟ้าก็แค่ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขและเปลี่ยนคู่ควงไปวันๆ แน่ขนานนาธานไม่เคยคิดจะแต่งงาน...

นาธานหยุดยืนหน้าลิฟต์เพื่อขึ้นไปยังสำนักงาน ท่ามกลางสายตาสงสัยของทุกคน ทายาทคนที่สามของตระกูลบัณฑิตน์เป็นลูกครึ่งจึงไม่แปลกเลยที่เขาจะเป็นจุดเด่นขนาดนี้ ใบหน้าหล่อเหลาอันเป็นส่วนผสมลงตัวระหว่างสองเชื้อชาติดูราวกับเทพบุตร

ลิปต์แก้วส่งชายหนุ่มขึ้นไปถึงสำนักงานในที่สุด ทันทีที่เปิดประตูเข้าไป หญิงสาวหน้าแฉล้มสองคนก็ก้าวเข้ามาหา

“วันนี้บอสมาสาย”

มนัสนันท์เลขาฯ สาวก้าวเข้ามาทัก พนักงานบริษัทนี้มีเพียงสี่คน คือ นานาน ส่วนเลขาฯ คือ ผู้หญิงซึ่งสวมชุดหนังสือตำรวจชื่อเล่นว่า มิลค์ ส่วนพี่อาร์ของบริษัทชื่อ ปรีภา ชื่อเล่นว่า น้องบอลลูน

“ขอโทษทีนะสาวๆ เมื่อคืนนี้ผมเพลียไปหน่อย”

“บอสไปเที่ยวที่ไหนมาหรือคะ ไม่เห็นชวนพวกเราเลย บอลลูนน้อยใจแล้วนะคะ”

พี่อาร์สาวกระเถิบมาใกล้ใช้น้ำอกอวบอ้อมอันเป็นที่มาของชื่อ เบียดกระแทะ สาวในชุดหนังก็ไม่ยอมแพ้ขยับไปนั่งบนโต๊ะทำงาน กระป๋องหนังสือตำรวจตั้งเปรี๊ยะวันขึ้นไปจนเห็นขาขาวเนียน ยามเจ้าหล่อนไขว่ห้างยิ่งเห็นถึงขัabinลูกไม้ที่ซุกซ่อนอยู่ นานานเอื้อมมือไปบีบจมูกอีกฝ่ายเบาๆ

“ขอโทษทีจะยาหยี ที่ผมไม่ชวนเพราะวันนี้พวกเราก็ต้องอยู่ด้วยกันไม่ใช่หรือ ว่าแต่มีงานอะไรให้ผมเซ็นบ้าง แล้วผู้จัดการคนเก่งเข้ามาหรือยัง”

พูดจบนานาก็เอียงหน้าไปหอมแก้มหญิงสาวอีกคน บอลลูนสวมชุดเดรสสีขาวแนบเนื้อ ผ้าเนื้อบางรัดตึงจนเห็นขัabinตัวบางอย่างเด่นชัด นานานกวาดตามองนิดเดียวก็รู้ว่ามันคือจีสดริงแบบที่เธอชอบ เนื้อหนั้นแน่นตรงสะโพกดูเริ่ใจเหลือเกิน เมื่อกวาดตามองด้านบนก็เห็นทรวดทรงละลานตา บราแบบยกกระชับทำให้เนินเนื้ออวบกลมขึ้นจนแทบล้นทะลักเสีย

“ยังเลยคะ คุณกรบอกว่า จะเข้ามาสายๆ ถ้ามีอะไรด่วนให้บอสโทร. หาได้”

กรวิกเป็นเพื่อนคนเดียวของนานาน ทั้งคู่เรียนจบวิศวกรรม

คอมพิวเตอร์มาพร้อมๆ กันแถมไปเรียนต่อปริญญาโทที่เดียวกันอีก
หลังเรียนจบเกริกไกรเรียกตัวหลานชายกลับเมืองไทยทันที นานาน
จึงชวนเพื่อนมาร่วมหุ้นกันเปิดบริษัทคอมพิวเตอร์

“นอกจากไก่อรแล้วมีคนอื่นโทร. มาบ้างไหม”

“คุณปู่บอสคะ ท่านบอกว่ามีธุระสำคัญจะคุยด้วย”

“ให้ไก่อรไปแทนได้ไหม สงสัยคงเป็นเรื่องระบบคอมพิวเตอร์
โรงแรมแห่งใหม่ที่จะสร้าง”

“ว้าย...ไม่ได้ค่ะ ท่านย้าหนักย้าหนาวาให้โทร. กลับ แล้วพุงนี้
ก็ห้ามรับนัดลูกค้าคนไหนทั้งนั้น ปายสามโมงท่านต้องการพบบอส”

นานานหน้าจ้ำ เพราะเป็นคำสั่งปู่จึงขัดไม่ได้ สำหรับคนอื่นเขาคือ
เพลย์บอยตัวเอ้ เป็นไอ้ตัวแสบ และไอ้หัวแดงของบรรดาพี่น้อง แต่
สำหรับปู่ เขาก็คือหลานตัวเล็ก ๆ อยู่วันยังค่ำ

ชายหนุ่มมีพี่น้องสี่คนแต่เขากลับไม่ยกนับญาติกับใครสักคน
ถ้าจะให้ถูกต้องเรียกว่า คนซึ่งมีพ่อเดียวกันมากกว่า

พ่อของหนุ่มทั้งสี่คือ ‘เกื้อกุล ปัทมพันธ์’ ผู้ชายที่เจ้าชู้ที่สุด แม่ชื่อ
วิโรนา เป็นนักท่องเที่ยวยาวอิตาลีที่พลาดพลั้งมีสัมพันธ์จนตั้งท้อง หล่อน
ตัดสินใจอยู่เมืองไทยเพราะคิดว่า เกื้อกุลจะรับผิดชอบ แต่หลังจากคลอดลูก
วิโรนาก็พบสัจธรรมในชีวิตว่าผู้ชายเสเพลอย่างเกื้อกุลไม่มีทางรักใคร่จริง
ปู่จึงเลี้ยงดูนานานจนโต

“ว่า อย่างนี้ก็แยสิ”

“แยที่ไหนคะ บางที่ท่านอาจจะเรียกบอสไปเรื่องมรดกก็ได้เนอะคะ”
พี่อาร์สาวพุดขึ้น ส่วนเลขาฯ อีกคนก็กระเถิบมานั่งตัก นานานตระกอง
กอดพวกหล่อนไว้ในอ้อมแขนคนละด้าน จมูกป่วนเปียนแก้มนวล

“คุณก็รู้ว่าผมไม่สนใจเรื่องมรดก” เขาจูบไล้ต้นขาขาวเนียนเพื่อ
เลิกกระโปรงขึ้น เลขาฯ สาวส่งค้อนอย่างไม่จริงจังนักและแก้มงอหลังมือ
ชายหนุ่มแรงๆ หนึ่งที่

“บอสเนี่ยจริงจิงๆ เรากำลังคุยเรื่องงานอยู่นะคะ”

“อ้าวเหอหะ ผมก็คุยเรื่องงานนะ สำคัญมาก งานรักษาผิวพรรณยังงี้ละ คุณทำยังงี้หรือมิลค์ ผิวถึงได้ขาวเหมือนนํ้านมแบบนี้ มันนุ่มนุ่มจนผมอดใจไม่ไหวเสียที”

“แล้วบอกลุนละคะ ผิวไม่ขาวหรือ” บอกลุนเอียงหน้ามาใกล้จากจุดนี้จะเป็นท็อบวิวเห็นเนินอกเต็มตา นานานยื่นมือไปเชยคางอีกฝ่ายเบาๆ

“สวยทั้งคู่จะทูนหัว กินกันไม่ลงจิงๆ”

“ไม่เอาละ นี่ใจคบบอสจะปล่อยให้พี่ๆ ได้สมบัติไปงั้นหรือคะ ยังงี้มันก็เป็นสิทธิ์ของบอส”

นานานไม่เคยคิดว่า ภิรมย์ วัณณ์ อัครช หรือเกียรติก้อง เป็นพี่น้องเลยด้วยซ้ำ พวกเขาเหมือนคู่แข่งคู่อาฆาต สิ่งเดียวที่ทำให้นานานรู้สึกดีก็ตอนที่ได้เสียมให้หนึ่งในนั้นทะเลาะกันต่างหาก

จุดอ่อนของอัครชก็คือ สาวน้อยหน้าหวานในอุปการะ แค่มองตาก็รู้ว่าอีกฝ่ายคิดอย่างไรกับโมรี ส่วนภิรมย์วันๆ ก็เอาแต่จุดเลขาฯ สาวขึ้นเตียง แผนกบุคคลจึงต้องทำงานกันจ้าละหวั่นในการหาเลขาฯ สาวที่ทั้งสวยและคุณสมบัติครบ หนึ่งคือต้องโสด สองคือต้องซิง และที่สำคัญนมโต ส่วนเกียรติก้องนั้นก็เจ้าชู้ไปวันๆ เอาแต่หมกตัวอยู่กับเหล่าจนเอนเริ่มหนา หากจะมอบมรดกให้ใครสักคน เขาเชื่อว่าปู่ต้องคิดหนักทีเดียว

เงินทองไม่ใช่เรื่องสำคัญสำหรับนานาน เขามีรายได้แต่ละเดือนเป็นเลขหกหลัก นอกจากงานของบริษัทในเครือ ยังมีลูกค้ารายย่อยและต่างชาติอีก แค่นี้ก็ทำไม่หวาดไม่ไหวแล้ว

“ผมไม่สนใจหรอก ยกเว้นว่าพวกเขาจะแย่งพวกคุณไปจากผม”

“บอสชอบล้อเล่นอยู่เรื่อย”

“ผมพูดจิงๆ นะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวันนี้พวกคุณเล่นแต่งตัวเซ็กซี่ ยั่วผมแต่เข้าอย่างนี้ ผมจะทนยังงี้ไหว”

พูดจบเขาก็เอียงหน้าหอมแก้มหญิงสาวคนละฟอด มืออีกข้าง
บีบกันแน่นแน่นของสาวน้อยที่ชื่อว่า บอลลูนอย่างมันเขี้ยว

“คิดว่าบอสจะลืมพวกเราเสียแล้ว เล่นปล่อยให้เราสองคนนอน
เหงาอยู่ที่บ้านกันตามลำพัง”

“โอ้ ยายหือยาน้อยใจไปเลยนะ จำได้ไหมว่าผมเคยบอกว่ายังไง”

“จำได้ค่ะ บอสบอกว่า ไม่ชอบผู้หญิงที่ซิ่งจน แล้วก็ชอบให้
ผู้หญิงคนไหนแสดงท่าที่เป็นเจ้าข้าวเจ้าของ ไม่อย่างนั้นบอสจะเครียด
มาก”

“เก่งมาก เพราะแบบนี้ผมถึงอยู่กับพวกคุณได้นาน ไหนๆ วันนี้ก็
ไม่มีงาน งั้นเราสามคนน่าจะมီးอะไรสนุกๆ ทำด้วยกันจะดีไหม เป็นการ
สร้างสัมพันธ์อันดีในบริษัท”

“บอสหมายถึง...”

นาธานกวาดตาไปมองห้องนอนซึ่งอยู่ด้านหลังเก้าอี้ทำงาน เขา
ให้ช่างต่อเติมไว้เป็นสัดส่วน ภายในมีเตียงน้ำขนาดซูเปอร์คิงไซส์ พอ
สำหรับสองถึงสามคนอย่างสบาย บ่อยครั้งที่เขามักค้างคืนที่นั่นมากกว่า
กลับไปบ้านบัทมนันท์เสียอีก

“ผมอยากรู้ว่าระหว่างมิลค์กับบอลลูน ใครจะรู้ใจผมที่สุด”

“มิลค์ค่ะ”

“บอลลูนค่ะ”

นาธานตระกองกอดหญิงสาวทั้งสองคนเอาไว้

“วันนี้ผมเมื่อยตัวมาก อยากรู้ได้สาวๆ นวดให้ ไม่รู้ว่ามิลค์หรือบอลลูน
ใครจะอาสา นวดให้ผมบ้าง”

“มิลค์ค่ะ มิลค์นวดคอเก่งนะค่ะบอส รับรองว่าบอสจะหายเมื่อย”

“อ้าว แล้วคุณละบอลลูน ไม่คิดจะนวดให้ผมบ้างหรือ”

“ได้ค่ะบอส เราสองคนนวดให้บอสพร้อมๆ กันเลยดีไหมคะ”

“งั้นก็เยี่ยมไปเลย”

พุดจบสองสาวก็ใช้มือกระตุกเนกไทให้นาธานตามเข้าไปในห้อง พวกหล่อนผลักประตูเข้าไปโดยมีชายหนุ่มเดินตาม เตียนน้ำกว้างกระเพื่อม เป็นจังหวะเมื่อเลขาฯ สาวทิ้งตัวลงไปก่อน กระโปรงหนังสือดำร่นขึ้นสูง จนเห็นเรียวยาวขาวเนียน สาวในชุดรัดรูปสีครีมไม่ยอมแพ้ก้าวตามขึ้นไป บ้าง พวกหล่อนกระดิกนิ้วเรียกนาธานพร้อมกับส่งสายตาวนหยาตเยิ้ม มาให้ ชายหนุ่มกระซกซุบซิบนำสมัยออก ยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์

“ผมควรจะจัดการใครก่อนดีนะระหว่างคุณ หรือว่าคุณ”

ทั้งคู่พร้อมใจกันโอบรอบคอชายหนุ่มและดึงเข้าหาตัว ต่าง หอมแก้มนาธานคนละฝั่ง กระซิบด้วยน้ำเสียงเซ็กซี่

“ไม่มีใครก่อนใครหลัง เราต้องการพร้อมๆ กันค่ะบอส”

นาธานยิ้มย่นตาเป็นประกาย เมื่อพลิกตัวนอนทอดร่างระหว่าง สาวงามทั้งคู่ ขณะที่คนหนึ่งยื่นหน้ามาจุมพิตที่ริมฝีปาก ส่วนอีกคนก็นั่ง คร่อมนาธานเอาไว้ ชายหนุ่มแหงนหน้ามองเพดานเห็นหญิงสาวในชุด บิกินีสีชมพูสดว่ายน้ำอยู่ด้านบน ช่างเป็นวิวที่ดีเสียเหลือเกิน น้ำในสระ กระเพื่อมเช่นเดียวกับเตียนน้ำในห้องนอนก็เริ่มกระเพื่อมด้วยจังหวะของ มันเอง...

หญิงสาวในชุดบิกินีสีชมพูสด ท่อนบนเป็นผ้าสามเหลี่ยม ผืนน้อยโอบประคองอกอิม เอวคอดเล็ก รับกับหน้าท้องแบนราบ และ ท่อนขาเพรียวสมส่วน ทำให้ลัลลนาเปรียบดั่งนางฟ้าที่กำลังแหวกว่าย สายน้ำอย่างเปลิดเพลิง หญิงสาวเพิ่งถ่ายแบบเสร็จ เมื่อเห็นความงดงาม ของสระว่ายน้ำก็อดใจไว้ไม่อยู่ หล่อนใช้เวลาออกกำลังกายเกือบชั่วโมง หนุ่มหน้าตีย่นผ้าเช็ดตัวให้ท่าทางกะลิมกะเหลี่ย

“ว่ายน้ำมาตั้งชั่วโมงเหนื่อยไหมครับคุณหนูลัล”

ลัลลนาหน้าตึง ผลักมือหนุ่มตื้อออกอย่างแรง หันไปพูดกับบอดีการ์ด ส่วนตัวซึ่งสวมชุดสวี่เรียบ มีแว่นกันแดดสีดำปกปิดดวงตาทั้งคู่เอาไว้

“ประณตส่งผ้าเช็ดตัวมา”

ชายหนุ่มรีบยื่นผ้าเช็ดตัวให้หล่อน หญิงสาวก้าวขึ้นจากสระใช้ผ้าซับน้ำบนตัวจนแห้ง ไม่ได้สนใจสายตาโลมเลียมของคนตรงหน้า

“ฉันบอกแล้วไงว่าไม่อยากเห็นคนแปลกหน้ามาบ้านเปี่ยนแถวนี้
อีก”

ลัลลณาย้ำคำ ปรายตามองชายหนุ่มอย่างรังเกียจ แม้เขาจะสวม
ชุดชั้นดีของอาร์มานี รองเท้าหนังจากอิตาลี สร้อยคอทองคำหนักร่วม
ยี่สิบบาท แต่สำหรับหล่อนแล้วรสนิยมช่างเหี้ยมสันดี

“ขอโทษครับคุณลัล ผมจะจัดการให้เดี๋ยวนี้”

“แค่ขอโทษไม่พอ วันนี้นายต้องถูกตัดเงินเดือนแล้วก็เบี้ยเลี้ยง
โทษฐานที่ปล่อยให้ไอ้ตาดีนี่เข้ามาวุ่นวายเวลาฉันว่ายน้ำ”

หนุ่มตีหน้าเฉือน รีบกระเียบเข้ามาใกล้ลัลลณามากขึ้นแต่ถูก
บอดีการ์ดผิวเข้มขวางไว้ เขาจับข้อมืออีกฝ่ายเตรียมลากออกไปจากพื้นที่

“ปล่อยฉันนะ แกกล้าดียังไงมาจับ”

“ออกไปเถอะครับคุณสมศักดิ์ คุณก็ได้ยินแล้วว่าคุณลัลไม่อยาก
พบ”

“ไม่ ฉันจะคุยกับเธอ ให้อู้งออย่างแกไม่เกี่ยว”

“เอามันออกไปประณต ฉันไม่อยากเห็นหน้า ได้ยินไหม” ลัลลณา
ร้องสั่ง ประณตรับคำสั่งแล้วกระซอกข้อมืออีกฝ่ายทันที หนุ่มตี้อยู่ไว้แต่
ไม่วายหันมาอ่อน

“โอ้ คุณหนูลัลจำผมไม่ได้จริงๆ หรือครับ ผมสมศักดิ์ ลูกเสียแพ้ง
ยังไงละครับ สมัยเด็กเราเคยเล่นด้วยกัน คุณพ่อของคุณหนูยังเคยบอกว่า
ถ้าโตขึ้นจะให้เราแต่งงานกัน”

เสียแพ้งกับพ่อหล่อนเป็นเพื่อนสนิทกัน ทั้งสองร่วมหุ้นกันเปิดสถาน
บันเทิงกลางคืน รวมถึงอาบอบนวดหลายสาขาในกรุงเทพฯ นอกจากนี้
ทั้งคู่ยังมีหุ้นในผับชื่อดังและบาร์เบียร์อีกหลายแห่ง

“ใครจะแต่งงานกับคุณมีทราบ ผันไปเถอะ ไว้ชาติหน้าบายๆ เอา มันออกไปให้พ้นหน้าฉันได้แล้วประณต”

ลัลลณาร้องสั่ง ประณตลากหนุ่มที่ออกไป แต่อีกฝ่ายร้องไวยวาย และพยายามดิ้นรนหนี สุดท้ายเมื่อสู้แรงไม่ได้จึงใช้ปากพูดแทน

“ปล่อยฉันนะไว้ย”

“ไม่ปล่อย ยอมไปดีๆ เถอะครับ อย่าให้ผมต้องแบกคุณออกไปเลย” ประณตขู่ แต่สมศักดิ์สะบัดมือออก จึงถูกอีกฝ่ายบิดมือไปหลัง จนร้องโอดโอย

“เจ็บนะไว้ย ปล่อยฉัน”

“ไม่ปล่อย คุณนี่พูดไม่รู้เรื่อง คุณลัลลบอกแล้วไงว่าไม่อยากคุยด้วย อย่ามาตีอีกเลยนะครับ ไม่มีประโยชน์หรอก”

“ใช่ น้ำหน้าอย่างคุณฉันไม่แลให้เสียตาหรอก ไปให้พ้น”

หนุ่มที่กักตกรามแน่นด้วยความโมโห จ้องลัลลณาสวมเสื้อคลุม อาบน้ำเรียบร้อยแล้ว หล่อนยืนกอดอก เช็ดหน้ามองอีกฝ่ายด้วยสายตา รังเกียจ แต่หนุ่มก็ไม่ยอมหยุด

“นึกว่าตัวเองวิเศษวิโสมาจากไหน คำก็ตาตี สองคำก็ไ้หน้าตี พ่อคุณไม่ได้สอนให้รู้จักมารยาทบ้างหรือไง หรือว่าเขาชั่วแต่ไปก่อกิ๊หนู”

ลัลลณาถึงกับสติขาดผึง หล่อนก้าวเร็วๆ ตามมาจ้องหน้าอีกฝ่าย อย่างโกรธจัด

“กล้าดียังไงมาพูดอย่างนี้ ไ้ตาตี” ลัลลณาตะโกนก้อง

“ทำไมจะไม่กล้า ทุกคนเขารู้กันทั่วเมืองว่าพ่อคุณชอบมีอิ๊หนู”

ชายหนุ่มเพิ่งจบประโยคตอนที่หมัดลุนๆ ชกเข้าที่ปากและจมูก หนุ่มลูกครึ่งจีนอย่างแรง ร่างสูงผละและหงายหลังลงสระท่ามกลาง ความตกใจของทุกคน ประณตรีบโยนห่วงชูชีพให้หนุ่มที่นั่นที เขาตะเกียกตะกายขึ้นจากสระท่าทางโมโหไม่แพ้กัน

“แกกล้าชกฉันหรือ ไ้คุณหนูลัล”

สมศักดิ์เปียกปอนไปทั้งร่าง ริมฝีปากมีรอยแตก และเลือด
กำเดาไหล

“ใช่...ทำไมฉันจะไม่กล้า ก็แกมว่าป้าฉันก่อน”

“ผมพูดความจริง พ่อคุณวันๆ ก็เอาแต่กกอีกหนู ได้ข่าวว่าจะแต่งงาน
ใหม่ครั้งที่สิบเอ็ดไม่ใช่หรือ”

“แกว่าอะไรนะ ไอ้หน้าตี แกโกหกฉัน เป็นไปไม่ได้”

“อ้อ แสดงว่ายังไม่รู้สินะ จะบอกให้เอาบุญนะ เจ้าสาวชื่อรัศมีหรือ
อะไรีละ งานแต่งงานจะจัดในอาทิตย์หน้า ขณะที่คุณบินไปถ่ายแพชั่น
ที่ปารีสโน่น น่าสงสาร แม้แต่พ่อตัวเองยังไม่ยอมให้ไปร่วมงานด้วย”

“หยุดพูดเดี๋ยวนี้นะ ฉันไม่อยากได้ยิน”

“จำเอาไว้นะคุณลัล ตอนนี้คุณยังเป็นคุณหนูอันดับหนึ่ง ใครๆ
ก็เกรงใจเพราะพ่อคุณเป็นมาเฟีย แต่วันหนึ่งคุณจะกลายเป็นหมา
ตกกระป๋องที่ไม่มีใครรักแม้แต่พ่อแท้ๆ ของตัวเอง”

“มันพูดจริงใช่ไหมประณต ที่ว่าป้ากำลังจะแต่งงาน”

หลังชำระความกับหนุ่มตีเรียบร้อย ลัลลณาก็เข้าไปอาบน้ำเปลี่ยน
ชุด ร่างที่นั่งอยู่บนเบาะหลังรถกำลังไล่เบียดกับคนสนิทซึ่งควบตำแหน่ง
สารทีและบอดี้การ์ดไปในตัว ประณตเป็นเด็กที่เติบโตมาในบ้าน บิดาชื่อ
ประเดิม เป็นทนายความเก่าแก่ของเสี่ยทรงชัยมานานแล้ว

“ผมไม่ทราบครับคุณหนู”

“ไม่ทราบ...นายตอบได้แค่นี้เนี่ยนะ แล้วฉันจะเสียเงินจ้างนาย
มาทำไม”

“คุณหนูอย่าคาดคั้นผมเลยนะครับ ผมบอกไม่ได้จริงๆ” หนุ่มผิวเข้ม
เอ่ยอย่างลำบากใจ

“คำว่าไม่ทราบกับบอกไม่ได้ มันต่างกันนะประณต ฉันต้องการ
ความจริงเดี๋ยวนี้นี้ได้ไหม มะรืนนี้ป้าจะแต่งงานใช่ไหมและกับใคร”

“ผม...”

“ถ้านายไม่บอก ฉันจะได้พบกับนายออก คอยดูนะ แล้วฉันจะส่งจดหมายเวียนไปบอกทุกคนว่า พ่อขายกับนายโกงเงิน”

“คุณหนูทำแบบนี้ไม่ได้หรอกครับ” ประณตแย้ง

“ถ้าไม่ได้ฉันนายก็บอกมาว่าจริงหรือเปล่า”

ประณตก้มหน้านิ่งอย่างลำบากใจ ลัลลณาควรจะรู้สึกผิดแต่ทิวสุทำให้หล่อนคิดอะไรไม่ออก

“คุณหนูเอาแต่ใจตัวเองเกินไปหรือเปล่าครับ ถึงรู้แล้วจะทำอะไรได้ ถ้าเสียทรงชัยตัดสินใจไปแล้ว คนอื่นก็เปลี่ยนไม่ได้”

“ฉันไม่สน นอกจากแม่แล้วพ่อไม่มีสิทธิ์แต่งงานกับคนอื่น พวกผู้ชายนี่เป็นอะไรกันไปหมดนะ ปากก็บอกว่ารัก แต่พอถึงเวลาก็กินใจไปหาคนอื่น”

“แต่นายหญิงก็เสียชีวิตไปนานแล้วนะครับคุณลัล ความจริงนายท่านน่าจะมียุติธรรมแต่งงานใหม่ได้แล้ว”

มารดาของลัลลณาเสียชีวิตไปเมื่อยี่สิบปีก่อน ตอนนั้นหล่อนเพิ่งอายุได้เจ็ดขวบ ท่านฆ่าตัวตายเพราะความเจ้าชู้ของสามี หญิงสาวยังจำภาพท่านในวินาทีสุดท้ายได้ และสิ่งนี้เองที่ทำให้เส้นทางของสองพ่อลูกประจวบเส้นขนาน หล่อนเกลียดพ่อ ทรงชัยคือมาเฟีย เขามีหุ้นในสถานบันเทิงหลายแห่ง เป็นผู้ทรงอิทธิพลและมีลูกน้องที่รักใคร่มากมาย สำหรับคนอื่นเป็นคนใจดีเอื้อเฟื้อ แต่ลัลลณารังเกียจอาชีพของบิดาเป็นที่สุด

“ไม่ได้! ยายรัศมีนั้นอายุน้อยกว่าฉันอีกนะ จะให้ฉันเรียกผู้หญิงคนนั้นว่าแม่หรือไง”

“ถึงคุณลัลไม่เห็นด้วย แต่คุณก็ทำอะไรไม่ได้”

“ไม่ ฉันจะทำให้ได้ นายคอยดูก็แล้วกัน”

“คุณหนูจะทำอะไรหรือครับ”

“ก็สั่งสอนพวกผู้ชายเจ้าชู้ให้หลบจำนะสิ ฉันเกลียดนักพวกคนแบบนี้ โดยเฉพาะพวกที่ควงผู้หญิงวันละคน คอยดูนะ พ่อจะต้องได้รับบทเรียนที่กล้าทำอะไรลับหลังฉัน”

หนึ่งในคนเจ้าชู้กำลังยืนชมทิวทัศน์นอกหน้าต่าง นี่ก็บ่ายคล้อยมากแล้วกว่านาธานจะลุกจากเตียงอย่างที่ตั้งใจ เขาถือแก้วไวน์สายตาเหม่อมองอย่างครุ่นคิด เสียงบานประตูเปิดทำให้เขาหันไปมอง

“ไว้...ไว้...ไอ้เทมส์ ทำไมยังไม่แต่งตัวอีกวะ”

นาธานก้มมองตัวเอง เขาสวมเพียงผ้าขนหนูสีขาวเกาะขอบเอวไว้อย่างหมีน้มนม หยดน้ำเกาะพรวจากการอาบน้ำ ผมสีน้ำตาลเปียกถูรับกับศีรษะฟู เขาเพิ่งผ่านศึกโรมันพันตัวกับสองคู่สาวมาหมาดๆ พวกหล่อนผล็อยหลับไปตั้งแต่หนึ่งชั่วโมงก่อน ทิ้งให้นาธานอาบน้ำเพียงลำพัง

“ยังไม่ชินอีกหรือวะไอ้กร ทำอย่างกับว่านายไม่มันไหนเลย” นาธานพูดติดตลก แต่กรวิกไม่ขำด้วย เขาเดินคุ่มๆ ไปที่โต๊ะทำงานและทรุดนั่ง

“มีนะมีไว้ย แต่ไม่ขยันโชว์เหมือนนาย แล้วนุ่งผ้าขนหนูให้มันดีหน่อย ไม่ใช่จนจะหลุดมีหลุดแหล่ ตาฉันจะเป็นกุ้งยิงก็เพราะแกนั่นล่ะ”

“ทำไม ฉันจะนุ่งแบบนี้มีอะไรไหม นายก็เห็นนี่ว่าฉันหุ่นดี”

ชายหนุ่มมีกล้ามเนื้อที่สวยงามเพราะขยันเข้าฟิตเนสออกกำลังกายกับเทรนเนอร์ส่วนตัววันละหลายชั่วโมง ช่วงไหล่กว้าง กล้ามเนื้อแขนเป็นลอนๆ กล้ามเนื้อหน้าท้องเต่งตึงเป็นลูกๆ หากมีการจัดอันดับผู้ชายหุ่นดี นาธานมั่นใจว่าตัวเองต้องติดหนึ่งในสิบ

“รู้แล้วไอ้คนขี้อวด แต่นี่มันบ่ายสามแล้วนะไว้ย ทำไมยังไม่รู้จักทำงานทำการอีก”

“ใครว่าไม่ทำ ฉันทำแล้ว หนักมากเสียด้วย นายต่างหากที่เข้าบริษัทสาย หายไปทำอะไรมา” ชายหนุ่มพูดยิ้มๆ แต่กรวิกกลับหน้าบึ้ง

เขากระแทกตัวลงบนเก้าอี้กลางห้อง

“งานสำรวจที่นั่นอย่างนายทำ เขาไม่เรียกว่างานหรอก นายมันเหลือเกิน อายุก็สามสิบสี่แล้วยังทำตัวเป็นพ่อพวงมาลัย ไม่เบื่อบ้างหรือไง”

ทั้งคู่เรียนจบที่เดียวกัน แต่อุปนิสัยต่างกันราวกลับหน้ามือเป็นหลังมือ กรวิกเป็นหนุ่มผิวคล้ำท่าทางเอาจริงเอาจัง แต่นาธานเป็นคนขาว เลือดผสมของฝั่งยุโรปมีเกินครึ่งทำให้เขาหน้าตากระเดียดไปทางชาวต่างชาติเสียมากกว่า หลังเรียนจบกรวิกไกรเรียกตัวหลานชายกลับเมืองไทยทันที นาธานจึงชวนเพื่อนมาร่วมหุ้นเปิดบริษัทคอมพิวเตอร์

กรวิกเรียนไม่เก่ง แต่เป็นคนมีความรับผิดชอบ นาธานจึงใช้ข้อดีของเพื่อนให้ช่วยดูแลทุกสิ่งทุกอย่างแทน

นาธานไม่เคยจริงจังกับสาวคนไหน เขาเปลี่ยนคู่คงไปเรื่อยๆ อย่างสองสาวนี้นับว่าอยู่นานที่สุด เพราะทั้งคู่รู้จักเอาตัวรอด แต่หากทำตัวเป็นเจ้าข้าวเจ้าของมากหน่อย นาธานก็จะใช้มุกไล่พวกหล่อนไป

“พวกคุณคงไม่อยากมีสามีที่เอาแต่เที่ยวเตร่อย่างผมหรอก ใช่ไหม ผมไม่มีทางเลิกเจ้าชู้ได้ คุณอยากจมปลักอยู่กับผู้ชายที่เปลี่ยนผู้หญิงวันละคนก็เอาสิ”

สุดท้ายผู้หญิงที่ฉลาดก็จะรีบเปิดหนีไป ส่วนคนที่ยังมีเยื่อใย นาธานก็ใช้อำนาจเงินกำจัดพวกหล่อนไปจากเขาชั่วชีวิต

“เป็นพ่อพวงมาลัยไม่ดียังไง นายก็เห็นว่าฉันมีความสุขขนาดไหน”

“จริงหรือ...ฉันว่าในใจนายไม่ได้สุขจริงหรอก”

นาธานยอมรับว่าเหงา...แม้จะเป็นครอบครัวใหญ่มีพี่น้องถึงสี่คน แต่เขากลับรู้สึกโดดเดี่ยว ชายหนุ่มไม่มีแม่คอยดูแลอย่างแม่ของเกียรติก้อง และก็มีวัจน์ ครอบครัวที่แท้จริงมีเพียงคนเดียวคือปู่

“ไม่ต้องมาเดาเหนื่อยเลย นายนี้ชอบบ่นเป็นคนแก่...ไหนบอกมาซิว่าวันนี้มีงานอะไรจริงๆ เข้ามาบ้าง”

กรวิกหยิบแฟ้มเอกสารให้ดู ชายหนุ่มทุดนั้งไขว่ห้างจนชายผ้า
แยกออกทำให้อีกฝ่ายถึงกับยกมือปิดหน้า

“นี่ไอ้เทมส์ แกจะขยันโชว์ไปถึงไหน ไปแต่งตัวให้เรียบร้อยก่อน
ดีไหม ฉันไม่อยากเป็นตาอู้งิง เห็นแล้วมันอูจาดตา”

“แต่เมื่อกี้น้องมิลค์กับน้องบอลดูไม่เห็นพุดแบบนี้”

“นี่หล่อนสองคน...กับนาย”

กรวิกชี้หน้าเพื่อนรัก ส่ายหัวกับพฤติกรรมเสเพลของเพื่อน ไม่ผิด
หรอกที่นาธานจะเจ้าชู้ เพราะพี่น้องทั้งสี่ต่างไม่มีใครยอมใคร พวกเขา
ต่างเป็นชาตานแห่งตระกูลบัทมนันท์ด้วยกันทั้งนั้น

เริ่มจากต้นตระกูลชาตาน คือ เกื้อกุล บัทมนันท์ ที่ไม่ยอมหย่อน
หน้าเพราะเสียชีวิตคาออสวไปเมื่อสิบปีก่อน มาถึงรุ่นลูกก็เจ้าชู้ไม่ต่าง
กัน ถ้าถามว่าใครร้ายที่สุดคงตอบยากเพราะความเลวสุสีกันกันไม่ลง
ทีเดียว

“ใช่...แล้วนี่ไม่ใช่ครั้งแรก”

“ระวังจะติดเอดส์นะไอ้เทมส์ ข้าชี้เกียจพาแกไปรักษา”

“ฉันป้องกันดีไว้อยู่ รับรองหายห่วง”

“นายไม่รู้สิว่ามันน่าเบื่อหรือใช้ชีวิตไปวันๆ กับผู้หญิงไม่ซ้ำ
หน้า ทำไม่ไม่ลองมองหาผู้หญิงดีๆ ที่เหมาะจะเป็นภรรยานายบ้าง”

“แต่งงานตอนนี้ก็บ้าสิวะ เรื่องอะไร...ฉันไม่มีวันทำเรื่องโง่ๆ แบบนั้น
เด็ดขาด”

“คอยดูเถอะเทมส์ สักวันถ้านายเกิดหลงรักใครจริงๆ ละก็ นายจะ
ไม่พุดคำนี้”

“ไม่มีทางไว้ย นายจำเอาไว้นะ ชาตานรูปหล่ออย่างฉันไม่มีวันรัก
ใคร และก็ไม่มีวันคิดอยากแต่งงานกับใครแน่ๆ นายคอยดูก็แล้วกัน”

ตอนที่นาธานเดินเข้าไปในห้องรับแขกนั้น เกียรติก็องนั่ง
ประจบป้อนอยู่ก่อนแล้ว ในบรรดาพี่น้องเขาเบื่อผู้ชายคนนี้เป็นที่สุด วันๆ
ไม่เป็นได้เป็นพาย นอกจากเที่ยวเตร่หาความสุข สิ่งที่เห็นจบนั่นคือ
ร่างอวบๆ ที่มักจะออดอ้อนอู้อะป้ออยู่บ่อยๆ คงเป็นผลพวงจากการ
สั่งสอนของอังกฤษ

หล่อนเป็นภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายของเกื้อกูล แต่ภรรยา
คนแรกกลับเป็นพรณีย์ซึ่งอดีตเป็นคนรับใช้ อังกฤษทราบเรื่องที่หลัง
ก็โวยวาย แต่สุดท้ายสามีก็ต่อต้านโดยพาผู้หญิงเข้ามาอยู่ในบ้านที่ละคน
สุดท้ายสี่คนผัวเมียจึงต้องใช้ชีวิตร่วมกันอยู่พักหนึ่ง จนกระทั่งแม่ของ
นาธานทนไม่ไหวหนีกลับอิตาลี ทิ้งเด็กชายวัยแปดขวบไว้ให้ปู่ดูแล

อังกฤษกับพรณีย์จึงเป็นไม้เบื่อไม้เมากันนับจากนั้น นาธาน
ไม่รู้ว่าพวกหล่อนจะเกลียดชังอะไรกันนัก แต่ความเกลียดนั้นเพื่อแผ่
มาถึงเขาด้วย เขาโดนล้อว่าไอ้เด็กหัวแดงบ้าง ไอ้ฝรั่งแดงบ้าง และตลอด
เวลาเกียรติก็มักคิดเสมอว่าตนคือหลานคนโปรดของปู่

เกียรติก็มักจะหาเรื่องพี่ๆ อยู่เรื่อย ประณามทุกคนว่า เป็นกาฝาก
อยู่บ่อยครั้ง จึงไม่แปลกที่เขาจะห้ามทุกคนไม่ให้ย่างกรายขึ้นไปบน
ตึกใหญ่อย่างเด็ดขาด

พื้นที่ชั้นที่สองเป็นที่พักของปู ห้องนอนของสองแม่ลูกนั้นอยู่ชั้นที่สาม ส่วนคนอื่นๆ ปูสร้างบ้านให้คนละหลังเพื่อตัดปัญหา บ้านนาธานอยู่หน้าสุดติดกับรั้ว ส่วนของกิมวัจน์และอัครชอยู่ริมน้ำมีศาลาค้นกลาง

กิมวัจน์เป็นลูกชายของพรรณี ในบรรดาพี่น้องดูเป็นคนทำงานมากที่สุด เขาถือว่าตนเป็นลูกคนโต มีหน้าที่รับผิดชอบ อีกทั้งต้องเร่งทำงานเพื่อลบปมด้อยว่าตนเป็นลูกคนใช้ อัครชจะมีชีวิตใกล้เคียงกับนาธานมากที่สุด มารดาคือคุณอรรวิหาหนีไปแต่งงานใหม่ เกือบจะไม่ยอมให้ลูกชายไปอยู่กับอดีตภรรยา อัครชจึงเติบโตขึ้นด้วยการเลี้ยงดูของปู แม้จะเป็นเด็กที่ต้องแยกกับแม่เหมือนกันแต่นาธานก็ไม่เคยนับเขาเป็นพี่ เรียกว่าต่างคนต่างอยู่จะเหมาะกว่า

พวกเขาคงเป็นพี่น้องที่แปลกที่สุดในโลก เพราะไม่ยุ่งเกี่ยวกัน แต่แอบแข่งขันชิงดีกัน นาธานไม่อยากแข่ง แต่อยากแกล้งมากกว่า หลายครั้งที่ชายหนุ่มเอาแต่นั่งนิ่งเก็บข้อมูลและหลายหนที่คอยเสียมให้พวกนั้นโกรธกัน

ห้องของปูดูแลไปถนัดใจเมื่อสี่พี่น้องมาพร้อมหน้าพร้อมตาขนาดนี้ เกียรติถืองั่งที่ประจำคือ พับเพียบอยู่บนพื้น กอดแข่งกอดขาปูราวกับเด็กชาย ไม่ใช่ชายหนุ่มอายุสามสิบสาม

‘เห็นแล้วมันน่าหมั่นไส้’

นาธานคิด เขาปรายตามองกิมวัจน์ซึ่งนั่งเสียบอยู่บนโซฟาตัวถัดไป ตามด้วยอัครชที่มวดเคร่งครึม ทุกคนคงลุ้นตัวโก่งว่าปูจะพูดอะไรจะเป็นเรื่องความเสเพลก็ไม่น่าใช่ เพราะในบรรดาพี่น้องไม่มีใครน้อยหน้าใคร เลือดของเกือบทุกคนจะแรงขนาดแบ่งมายังลูกชายทั้งสี่ยังไม่เจือจางลงสักนิด

เกียรติถืองเล็กกับภรรยาแล้วหลายปีเป็นเพราะทนความเจ้าชู้ไม่ไหว ส่วนกิมวัจน์ก็เปลี่ยนคู่ควงเป็นว่าเล่น อัครชก็หัวงออย่างเงิบๆ เพราะแอบเลี้ยงเด็กในอุปัการะ

“พวกแกมาทำไม จะมาปอกลอกเงินคุณปู่ไปอีกแล้วละสิ พวก กาฝาก”

เกียรติก้องซิงพูดขึ้นก่อน นานานทำหน้ามึนๆ เพราะรู้ว่าอีก ไม่นานประมุขของบ้านก็จะห้ามปราม ปู่เคยบอกว่าไม่ชอบให้หลาน ทะเลาะกัน

“กบ!” คุณปู่เอ็ดหลานคนเล็ก “ปู่เป็นคนเรียกพี่ๆ เขามาเอง อย่าเสียมารยาทสิ”

เกียรติก้องหน้าตึง ถ้าไม่ติดว่าอยู่ต่อหน้าปู่คงลุกขึ้นมาอาละวาด เช่นเคย ดูๆ ไปผู้ชายคนนี้ก็เหมือนเด็กไม่รู้จั๊กโต คงเพราะการเลี้ยงดูผิดๆ ขององค์คนที่สอนลูกชายว่า คนอื่นๆ คือผู้แกล้งแย่งสมบัติซึ่งควรเป็นของเขา เพียงผู้เดียว ชายหนุ่มจึงเติบโตมาแบบเด็กที่ ‘ขาด’

ใช่...ทุกคนในที่นี้ก็ขาดกันทุกคนนั่นละ

กิมว้จันเติบโตมาจากมารดาที่อดีตเป็นสาวใช้ จึงถูกขนานนามว่า คางคกขึ้นวอ ส่วนอัครซึกก็พอกัน เพราะวิธีเรียกร้องความสนใจจาก พ่อกับแม่คือ การแข่งรถและชอบมีเรื่องซกต๋อย ร้อนถึงปู่ต้องคอยไป ประกันตัวอยู่เรื่อย จึงมีชื่อเรียกในบรรดาพี่ๆ น้องๆ ว่า ไข่เถื่อน แต่คน แบบนี้น่ากลัวที่สุด เพราะเจ้าเล่ห์เสียบ ยั้มยาก ทำหน้าเดียวตลอดเวลา จึงเดาไม่ออกกว่าอีกฝ่ายคิดอะไร

“แล้วปู่เรียกพวกมันมาทำไมครับ” เกียรติก้องถามอย่างไม่พอใจ

“นายกัลวอะไรหรือกบ” กิมว้จันเอ่ยเสียงเรียบ แว่ตาคมเย็นชา เหมือนสะกดความอดทน

“คนอย่างฉันไม่เคยกลัวอะไร แคร้วคาญพวกกาฝากที่ชอบร้องขอ เงิน ไม่รู้ว่าดูดีไปเท่าไรหรือจะพอซะที” เกียรติก้องด่ากราด

นานานกวาดตามองปู่ด้วยความแปลกใจ ท่านไม่เคยมีท่าทาง เคร่งเครียดเช่นนี้ เขาจึงรีบตั้งใจฟัง

“ปู่เป็นห่วงพวกเรา โตเป็นหนุ่มใหญ่กันหมดแล้ว แต่ยังไม่มีใคร

แต่งงานแต่งงานเป็นหลักเป็นฐาน”

ปู่คิดอะไรอยู่กันแน่

ทำไมจู่ๆ พู่ต่องานแต่งงาน เขาได้ยื่นท่านเปรยหลายครั้งเกี่ยวกับตำแหน่งประธานโรงแรมในเครือบีทมันท์ แม้ว่าตอนนี้ก็มีวัจนจะครองตำแหน่งนี้อยู่ตั้งแต่ปลายปีที่แล้ว แต่เขาก็เปรียบเหมือนพนักงานคนหนึ่งที่ได้เงินเดือนและเงินปันผลเท่านั้น

ทำไมปู่ถึงได้คิดถึงเรื่องนี้ขึ้นมาอีก แม้ท่านจะอายุเจ็ดสิบห้า แต่ยังกระฉับกระเฉง ท่านทำแต่งงานมาตลอด พอตอนนี้หลานๆ โตขึ้นก็ช่วยแบ่งเบาภาระไปได้มาก ก็มีวัจนและอัศวินเป็นกำลังสำคัญในการบริหารงานโรงแรมในเครือบีทมันท์ ส่วนเขาก็เหมาะดูแลคอมพิวเตอร์ทั้งระบบ เรียกว่าเป็นกิจการในครัวเรือนด้วยซ้ำ

‘หรือว่าเกียรติก็องจะขอมรดก’

ช่างปะไร... นานานมีเงินทองเหลือเฟือ จะมีอยู่อย่างเดียวก็คือชอบเปอร์เซียแดงเพลิงลายไฟคันเดียวที่ยังเก็บเงินไม่พอซื้อ แต่นั่นละมันไม่ทำให้เขาอยากได้สมบัติของปู่

“คุณปู่ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกครับ พวกผมต่างทำงานและรับผิดชอบหน้าที่อย่างดีเยี่ยม ห่วงคนที่ไม่คิดทำอะไรนอกจากหายใจทิ้งไปวันๆ เถอะ”
ก็มีวัจนพู่ต่องานแต่แอบจิกทนายทคนเล็กไปในที่

“แกว่าใครดี”

ก็มีวัจนไม่ตอบ ท่าทางเหมือนพยายามสงบอารมณ์ สองคนนี้เป็นไม้เบื่อไม้เมา ต่อหน้าปู่มักไม่กล้าแสดงฤทธิ์เดชอะไรมากนัก แต่ปู่คงไม่รู้หรอกว่าทันทีที่อยู่กันตามลำพัง สองคนนี้จะทะเลาะกันอย่างเช่นวันประชุมใหญ่เรื่องการจัดสร้างโรงแรมที่เวียงจันทน์ ทั้งคู่ต่างลืมตัวปล่อยอารมณ์ออกมาจนหมด

เมื่อเห็นบรรยากาศเริ่มตึงเครียดผู้เป็นปู่เลยต้องปราม

“พอได้แล้ว หยุดเถียงกันด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องเสียที ที่ปู่เรียก

พวกแกมาก็เพราะจะบอกว่า ถ้าใครแต่งงานแล้วมีหลานชายคนแรก ให้ได้ ปู่จะยกมรดกของปัทมนันท์ให้คนนั้นทันที”

“อะไรวะ!”

เป็นครั้งแรกที่สี่หนุ่มอุทานอย่างพร้อมเพรียงกัน ร่างอวบอัดของเกียรติก้องซึ่งศีรษะฟิงกับพนักวงพืดลงมา เช่นเดียวกับสติของนาธานที่แจ่มชัดขึ้นด้วย

ปู่ไปเอาความคิดนี้มาจากไหน จะให้แต่งงานมีลูกเพื่อตัดสินัยมันไม่โบราณไปหน่อยหรือ ทุกคนกำลังตกใจแต่ดูเหมือนชายผู้อายุน้อยที่สุดได้สติก่อน มันยิ่งร่ำพูดประจบกับปู่

“ขอบคุณนะครับคุณปู่ กบจะไม่ทำให้คุณปู่ผิดหวังเลยที่เลือกกบมารับหน้าที่นี้”

เกียรติก้องเลิกกรากับภรรยาไปหลายปีแล้ว ส่วนบุตรชายนั้นก็มอบให้ภรรยาเป็นผู้เลี้ยงดู ทายาทคนสุดท้ายของปัทมนันท์ไม่เคยดูแลเลือดในอก ได้แต่ใช้ชีวิตอย่างไร้แก่นสารไปวันๆ

“คุณปู่คิดดีแล้วหรือครับ อย่างนี้สมบัติเก่าแก่ของตระกูลคงย่อยยับหมดแน่ๆ ถ้ามอบให้คนที่รู้จักแต่ผลาญเงินทองไปวันๆ แต่ไม่รู้จักริห์ทำมาหากิน” ภิรมณ์จันค่านอย่างไม่เห็นด้วย

“แกเอิจจฉันละสิไอ้ภิรม ยังไงฉันก็เป็นหลานรัก สมบัติทุกอย่างต้องเป็นของฉัน เรื่องนี้มันแน่นอนอยู่แล้ว”

“เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่าเจ้ากบ”

“อ้าว ผิดตรงไหนครับคุณปู่ ก็ผมเคยแต่งงานแล้ว แถมยังมีลูกชายแล้วด้วย ตรงความต้องการของคุณปู่ทุกอย่างเลยนี่ครับ”

“เคย...กบเคยมีเมียและก็มีลูก แต่ตอนนี้ไม่มีแล้ว กบหย่ากับแม่เบลไปหลายปีแล้ว แล้วกบบกล้ำเรียกเด็กที่ไม่เคยทอด ไม่เคยเลี้ยงดู และตอนนี้ยังไม่ได้ใช้นามสกุลของเราว่าลูกด้วยหรือ”

คนขึ้นประจบอ้าปากค้าง นาธานแอบยิ้มอย่างสะใจ ปู่คงไม่ได้คิด

แผนการอื่นๆ ขึ้นมาเพื่อมอบสมบัติให้เกียรติก้องแน่ๆ ต้องมีบางอย่าง
ลึกกว่านั้น หรือปู่จะหมายความว่าอย่างที่พูดจริงๆ

“ปู่หมายความว่ายังไง”

“อะไรที่ทิ้งไปแล้วก็ไม่ใช่ของของเราอีกต่อไปนะจบบ เพราะฉะนั้น
จำบทเรียนนี้เอาไว้ให้ดี ก่อนคิดจะทิ้งอะไรไป อย่าคิดแต่ว่าเบื่อแล้ว
ไม่ต้องการแล้วก็จบ เพราะของสิ่งนั้น หรือคนสองคนนั้นอาจจะม
ประโยชน์กับกบต่อไปในภายภาคหน้าก็ได้”

“คุณปู่แกลั้งกบ”

“ปู่จะแกลั้งแกทำไม ปู่อยากให้หลานๆ ทุกคนเลิกเจ้าชู้ แล้ว
แต่งงานแต่งงานกับผู้หญิงที่ดี”

“เรื่องแต่งงานมันไม่ใช่เรื่องยากหรอกครับคุณปู่ หากเป็นความ
ประสงค์ของคุณปู่” ภิรมณ์อาสาเป็นคนต่อไป ส่วนอัศวกับนาธานเอา
แต่นั่งนิ่ง เหล่มองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าครุ่นคิด

“ปู่ไม่ต้องการงานแต่งงานจอมปลอม ปู่ทำบาปมามากแล้ว
เพราะปู่ไม่ยอมห้ามปรามพ่อของพวกแกถึงทำให้ทุกคนโตมาแบบนี้”

“ถ้ามันจำเป็น...ฉันผมก็จะรับมีลูกให้ปู่” ภิรมณ์โอ้

“ปู่ไม่ต้องการลูกจากชมรมเลขาฯ ของแกหรอกนะภิรมณ์”

“โอ้ ปู่ครับ ใครว่าผมจะมีลูกกับเลขาฯ กันล่ะ มีผู้หญิงหลายคน
อยากแต่งงานกับผมใจจะขาด”

เกริกไกรส่ายหน้า กวาดตามองหลานชายทีละคน สร้างความ
ร้อนๆ หนาวๆ ให้โดยเฉพาะนาธานซึ่งนั่งเก็บข้อมูลอีกตามเคย เขา
ไม่รีบเสนอก้เพราะต้องการรู้จุดประสงค์ที่แท้จริง

“ปู่จะบอกอะไรให้ณะ การสร้างครอบครัวไม่ใช่เรื่องสนุกหรือรีบ
ทำให้มันเสร็จๆ เพื่อจะได้เป็นผู้ชนะ ปู่อยากให้พวกแกแต่งงานกับคน
ที่รัก ไม่ใช่ไปทำผู้หญิงท้องแล้วเอามาย้อมแมวไม่ได้นะ...ใครคิดจะเอา
ผู้หญิงที่ไหนไม่รู้มาแกลั้งแต่งงานละก็ ถ้าปู่จับได้ จะเรียกสมบัติคืน

ทั้งหมด”

เมื่อโดนตอกกลับทุกคนจึงนั่งเงยบกริบ โดยเฉพาะนาธานถึงกับคิดอะไรไม่ออก อัจฉริยะอย่างเขาเจอทางตันก็ตอนนี้ ชายหนุ่มถอนใจเอือมให้ญูเมื่อญูพูดประโยคสุดท้าย

“ว่าไง ใครมีอะไรจะคัดค้านไหม ถ้าไม่ก็ถือว่าตกลงตามนี้ หากใครทำตามสัญญาได้ก่อน สมบัติทั้งหมดของปัทมน์นี่จะเป็นของคนนั่นทันที”

ทุกคนภายในห้องต่างจมอยู่กับความคิดของตนเอง เสียวหนึ่งทีนาธานแอบเห็นรอยยิ้มของญู แต่มันก็แค่รู้เดียวจริงๆ ชายหนุ่มสบตาคนตรงหน้าอีกครั้ง เห็นที่เขาคงต้องคิดทบทวนเรื่องนี้อย่างจริงจังเสียที ถ้าต้องแลกอิสรภาพชั่วชีวิตกับการแต่งงานมีลูกเพื่อได้รับสมบัติจะคุ้มกันหรือไม่...

‘สมบัติกับอิสระ อะไรสำคัญกว่ากัน’

ชายหนุ่มตอบไม่ถูก เพราะตัวเขาเองไม่เคยคิดเรื่องนี้มาก่อน ชายอายุสามสิบสี่มีเงินทองล้นมือจะต้องการสมบัติมากมายไปทำไม

เขานั่งมองสวนแบบโมเดิร์นหน้าบ้านอย่างคิดไม่ตก บ้านหลังนี้ปู่ลงทุนสร้างให้เพื่อลดปัญหาความขัดแย้งในครอบครัว บนเนื้อที่สองไร่จึงมีตึกและบ้านรวมทั้งสิ้นสี่หลัง แต่ละหลังแบ่งบอกสไตล์ความชอบของหลานแต่ละคนได้เป็นอย่างดี

นาธานได้แบบบ้านมาจากเพื่อนซึ่งเป็นสถาปนิกของเมืองนอก ตัวบ้านเป็นกระโจมรอบด้านอยู่ท่ามกลางต้นไม้ร่มรื่น บ้านมีสองชั้นเฟอร์นิเจอร์ด้านในเน้นความโล่งโปร่งสบาย อุปกรณ์ทุกชนิดเก็บซ่อนไว้ในผนังทำให้บ้านดูกว้างกว่าเดิม โซฟาและเครื่องใช้เน้นสีขาวดำเป็นหลักแซมด้วยเอิร์ทโทนในจุดที่ต้องการความอ่อนโยน นาธานชอบระเบียงชั้นสองที่สุดเพราะยื่นออกไปจากตัวบ้าน รอบบริเวณมีต้นไม้ใหญ่น้อย

ร่มรื่น สวนจัดแต่งอย่างงดงามคล้ายกับยื่นออกไปกลางเนินเขาในรีสอร์ต
สักแห่ง

แม้บ้านเขาจะไม่อยู่ติดริมแม่น้ำแต่ลมก็พัดเย็น และเป็นบ้าน
แบบอนุรักษ์พลังงาน เมื่อเปิดหน้าต่างทั้งหมด ลมจะพัดโกรกจนไม่ต้อง
ใช้พัดลมด้วยซ้ำ มองไปด้านล่างจะเห็นบ่อปลาคาร์ปสีส้มสวยสดว่ายอยู่
เขาลงทุนสร้างบ่อที่มีระบบบำบัดของเสียตามธรรมชาติ บ่อยครั้งที่
กลุ่มใจ นานาก็ชอบมานั่งอยู่ตรงนี้ มองฝูงปลาแหวกว่ายไปมา บ่อยครั้งที่
พวกมันทำให้น้ำกระเพื่อม คล้ายจิตใจเขาที่กระเพื่อมไม่ต่างจากน้ำ

การแต่งงานสำหรับนานแล้วเป็นเรื่องของผู้ชายลึนคิด คนบ้า
เท่านั้นที่จะยอมเอาชีวิตไปฝังไว้กับผู้หญิงเพียงคนเดียว เขาก็ไม่รู้ว่
ตนได้ความคิดนี้มาจากไหน บางทีมันอาจฝังรากลึกในระดับยีน เพราะ
บิดาก็ขึ้นชื่อเรื่องความเจ้าชู้

ชายหนุ่มยอมรับว่าตนเป็นลูกอกตัญญู เพราะในวินาทีที่รู้ว่าบิดา
เสียชีวิตคาอวกสาว เขากลับไม่มีน้ำตาให้ท่านสักหยด หลายปีที่ผ่านมา
เขาโทษพ่อ ซึ่งเป็นต้นเหตุให้เติบโตมาอย่างโดดเดี่ยว

แม่เป็นคนสวยจึงเตะตาเสือผู้หญิงอย่างเกื้อกูลเข้า ทั้งคู่มีสัมพันธ์
กันแต่สุดท้ายบิดาก็หันไปหาคนอื่น มารดาเก็บความเสียใจอยู่ไม่นาน
พอท่านคลอดลูกก็ทอดทิ้งเลือดในอกก้อนนี้ไปอย่างไม่ไยดี

สำหรับวัฒนธรรมต่างชาติ การเลิกรากันในคู่ที่ทัศนคติไม่ตรงกัน
เป็นเรื่องปกติ แต่สิ่งที่นานเฝ้าถามตัวเองคือ ในวินาทีที่แม่มอบเขาให้
แก่ปู่ ท่านคิดสักวบไหมที่จะพาเด็กน้อยคนนี้ไปด้วย

บัดนี้นานได้คำตอบเรียบร้อยแล้ว มารดาไม่เคยเสียใจ และตอนนี้
ท่านก็มีลูกใหม่ แถมเป็นลูกชายอีกด้วย เขาแอบมองทุกคนเงียบๆ ในตรอก
เล็กๆ ข้างบ้าน เขาเห็นรอยยิ้มของแม่

ใช่...เขาจำงคนสืบเรื่องแม่ตัวเองแถมยังลงทุนบินไปหาถึงอิตาลี
เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นตั้งแต่สมัยชายหนุ่มเรียนอยู่ต่างประเทศ ความจริง

ที่ได้พบคือ ท่านไมเซโรนาสาวรักสนุกคนเดิม แต่เป็นผู้หญิงที่แต่งงาน
มีลูกแล้ว ความสวยลดลงเมื่ออายุมากขึ้น ยิ่งเห็นท่านโอบกอดลูกชาย
นาธานก็ยิ่งรู้สึกหนาวลึกๆ ในอก การศึกษาในต่างประเทศทำให้ความ
โหยหานั้นหมดไปแม้จะแอบฝังจุดเล็กๆ ไว้กับบั้งหัวใจก็ตาม

ปูเป็นทุกอย่างทุกอย่างและเป็นพลังแห่งความมานะบากบั่น นาธาน
ตั้งใจเรียนเพื่อนำความรู้ทั้งหมดกลับมาช่วยปู แต่เรื่องส่วนตัวคงเป็น
อย่างเดียวที่เขาให้ท่านไม่ได้

‘สมบัติทั้งหมดของบัมมุนันท์จะเป็นของหลานคนใดก็ได้ที่
แต่งงานและมีทายาทให้ปู่ได้ก่อน’

เขาเดินเสียบๆ ออกมาห้องปู แล้วมานั่งทอดอารมณ์อยู่ตรงนี้
เสียงฝีเท้าทำให้ชายหนุ่มหันไปมอง

“ปูมาได้ยังไงครับ”

“ปู่ก็มาหาเรายังไงล่ะ”

ชายหนุ่มพุงปูให้หนึ่งเก้าอี้ข้างๆ ท่านมองทิวทัศน์รอบๆ แล้วยิ้ม

“ลมเย็นดีนะ มิน่าแกถึงชอบมาอยู่ที่นี่”

“ใช่ครับปู ลมเย็นสบายดี ปลาคาร์ปที่ปู่กับผมช่วยกันซื้อมาตัวโต
มากแล้วนะครับ ปู่ดูสิ”

นาธานชี้ไปยังบ่อด้านล่างซึ่งมีปลาสีสวยแหวกว่ายไปมา พวกมัน
คงไม่รู้สึกร้อนใจเหมือนกับเขาในตอนนี้

“ตัวโตเร็วจริงๆ”

“ปลาหรือผมครับปู”

“ปลาน่ะสิ ส่วนแกนะโตจนหมาเลียกันไม่ถึงแล้ว”

“โธ่...ปู”

นาธานหัวเราะแล้วมองคนตรงหน้าอย่างวิเคราะห์ ปู่คงไม่ได้มา
เพื่อชมปลา เขาเชื่อว่า ก่อนหน้านี้อาจจะไปคุยกับหลานชายคนใด
คนหนึ่งมาแล้ว และที่มานี้ก็เพราะเขาดูไม่สนใจกับข้อเสนอของปู

ก็แน่สิ...การแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่ บางทีมันอาจจะไม่เหมาะกับเขาด้วยซ้ำ

เขายอมรับว่าเจ้าชู้ แต่ผู้หญิงที่นาธานมีสัมพันธ์ด้วยล้วนไม่ซิง... ส่วนใหญ่เป็นสาวรักสนุก บ้างก็รักการเที่ยวเป็นชีวิตจิตใจ เขาก็เหมือนฝรั่งทั่วๆ ไปที่ถูกใจกันนอนด้วยกัน ไม่พอใจก็แยกย้าย ไม่ผูกมัด แต่เพราะนิสัยส่วนตัวเป็นคนไม่แตกหัก แกรมยังปากหวาน สับรางเก่ง จึงไม่เกิดปัญหาจริงๆ เลยสักครั้ง

สิ่งเดียวที่นาธานตั้งใจไว้แน่วแน่ก็คือ จะไม่มีลูก เขาเลือกที่จะป้องกัน เพื่อไม่ให้เด็กคนหนึ่งถือกำเนิดขึ้นมาโดยไม่ตั้งใจ หากคู่ควงคนไหนต้องการสามีในอนาคต นาธานก็เปิดแนบใส่เกียร์ถอยหลังทันที

เขาไม่เคยพร่าพรหมจารีผู้หญิง คนภายนอกอาจมองว่าเขาไม่เลือก แท้จริงเขาเลือกมากถึงมากที่สุดต่างหาก อย่างสองสาวที่รับมาเป็นฟิอาร์กับเลซาฯ นั้นเคยเป็นพริตตีมาก่อน เขาเลยรับเอาไว้ สิ่งที่มีลค์ชอบคงเป็นเงิน ส่วนบอลลูนนั้นก็อยากมีหน้ามีตา หากเลิกกันเขาจะส่งเสริมพวกหล่อน นาธานมีเพื่อนเป็นสไตลิสต์หลายคน บางทีอาจทำให้พวกหล่อนแสบเกิดในวงการบันเทิงก็เป็นได้

“ทำไมเมื่อครู่นี้ในห้อง เราไม่พูดอะไรเลย”

“ปู้จะให้ผมพูดอะไรล่ะครับ ผมคิดว่าปู้น่าจะมีตัวเลือกในใจแล้วไม่ใช่หรือ”

“ปู้ไม่เคยเลือก ปู้รักหลานทุกคนเท่าเทียมกัน”

“โอเคครับปู้ แต่ผมคิดว่าคงไม่เหมาะสมกับตำแหน่งนี้ โดยเฉพาะเมื่อมันแลกมาด้วยอิสรภาพทั้งชีวิต”

“ตลอดเวลาสิ่งที่ปู้สอนมันไม่เคยซึมเข้าหัวเราเลยใช่ไหมเจ้าเทมส์”

“ไม่ใช่ นะครับปู้ แต่ผมรู้ว่าแล้ว เลว ถึงไม่อยากทำร้ายผู้หญิงด้วยการจับพวกหล่อนมาแต่งงานด้วย ปู้ไม่ตั้งใจหรือครับ ถ้าแต่งงานแล้วเลิกเด็กที่ถูกทอดทิ้งก็จะมากขึ้น”

“อย่าโกรธแม่เขาเลย”

ปู้เอื้อมมือเหวี่ยงนมมาเตะหลังมือเขา น้าแปลกที่นาธานรู้สึกเหมือนตนเองย้อนไปเป็นเด็กอายุสิบขวบ ตอนที่ปู้เล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง มันเจ็บและกลายเป็นแผลเรื้อรังที่แก้ไม่หาย

“ผมไม่ได้โกรธ”

“แต่ก็จำ...เรื่องมันแล้วไปแล้ว แม่เขาคงไม่ได้ตั้งใจ”

“แต่แม่ไม่เคยเขียนจดหมายมาเลย แสดงว่าเขาไม่ได้แคร์ผมด้วยซ้ำ”

“วิโรน่ายังเด็กมาก ตอนที่เรามีเรา ดังนั้นจึงไม่แปลกที่เธอจะรับไม่ได้ ปู้ผิดเองที่เลี้ยงลูกชายไม่ดี พ่อของเราถึงได้กลายเป็นผู้ชายไร้ความรู้สึกผิดชอบ”

“ทำไมจู่ๆ ปู้ถึงพูดเรื่องนี้”

“เพราะปู้คิดว่าเรากับอัครกำลังถอนตัวจากเรื่องนี้นะสิ”

ปู้พูดถูก นาธานไม่สนใจตำแหน่งที่วาเลย์สักนิด เมื่อโดนรู้ทันเขาจึงเงียบ

“เราเองก็อายุมากแล้วนะนาธาน ใจคอจะใช้ชีวิตไปเรื่อยๆ นะ หรือ ไม่เห็นแก่สมบัติก็นึกถึงอนาคตตัวเองบ้าง คิดว่าที่ทำอยู่ตอนนี้มันใช่ความสุขจริงๆ ไหม”

“แต่ผมมีความสุขนะครับปู้ สุขมากจนล้นเสียด้วยซ้ำ”

“เราไม่เข้าใจ...ปู้หมายถึงว่า ถ้าวันหนึ่งแก่ตัวลงผมหงอกเดินถือไม้เท้า จะยังมีผู้หญิงคนไหนอยู่ข้างเราบ้าง ชีวิตคนเราสั้นนัก ไม่รู้ว่าจะอยู่ได้อีกนานแค่ไหน ถ้าแก่ตัวอย่างโดดเดี่ยว ไร้คนคอยดูแล ไม่มีลูกหลาน เวลานั้นเรา仍将มีความสุขอยู่ไหม ปู้อยากให้คิดดูให้ดีๆ ถ้าไม่ทำเพื่อปู้ก็ทำเพื่อตัวเอง ก่อนตาย ปู้อยากเห็นหลานชายมีชีวิตที่มีความสุข”

นาธานจำได้ว่าเดินแบบนักมวยถูกน็อกออกมาจากบ้าน ในใจร้อนรุ่มดังไฟลุกมอก เขาที่ชอปปเปอร์คู่ใจด้วยความเร็วสูง ลมเย็นพัดมาต้องโบหน้า ปกติแล้วหนุ่มลูกครึ่งจะอารมณ์ดีขึ้นทุกครั้งแต่วันนี้ กลับต้องลงเอยด้วยกีฬาร่วมกับใครสักคน

ทำไมไม่ต้องขอในสิ่งที่เขาทำไม่ได้ ให้เลิกเจ้าชู้แล้วใช้ชีวิตเป็นพ่อที่ดี ช่วยภรรยาเลี้ยงลูกกันหรือ เขานึกภาพตนเองช่วยภรรยาเปลี่ยนผ้าอ้อมไม่ออก หากต้องตื่นทุกสามชั่วโมงมาซนนม กล่อมลูกนอน เขาต้องบ้าแน่ๆ

เขาไม่เคยนึกถึงคำว่าเสียมาก่อน ในหัวมีแต่คำว่าคู่นอน ส่วนเรื่องบนเตียงก็มีแค่เช็กซ์ ไม่เคยรู้สึกถึงความต่างระหว่างเช็กซ์กับคำว่าร่วมรัก บางที่เขาคงหัวทึบเกินไป แต่นึกถึงภาพผู้หญิงที่ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันจนวันตาย มองหล่อนแกล้งไปที่ละน้อย นาธานก็กลุ่มใจจนแทบคลั่ง เพราะตั้งแต่โตมาจนป่านนี้เขายังไม่เคยควงใครเกินสามเดือนสักที

นาธานกะพริบตาเมื่อมีมือปาดป้ายมาแถวอกเปลี่ยน เขามองไปรอบๆ เห็นเสื้อผ้าหล่นกระจัดกระจายราวกับโดนพายุ แต่ที่จริงแล้วคือพายุสวาทระหว่างเขากับนางแบบสาว ทั้งคู่เสกสุขอยู่ในโรงแรมหรูระดับห้าดาวย่านใจกลางธุรกิจ โดยนัดเจอกันมาเกือบเดือนแล้ว นอกจากสองสาวที่บริษัทนาธานยังมีคู่ควงแก้ขัดอีกหลายคน แม้ตั้งปณิธานว่าจะไม่คบกับใครนานแต่นาธานก็ยังต้องหาผู้หญิงไวยามเหงา

“คิดอะไรอยู่คะเจ๊บบเสียว”

“เรื่อยเปื่อยนะ ยังไม่หมดแรงอีกหรือคุณนะ”

เสียงกรีดร้องดังอย่างสุดซึ้งของคู่สาวสาวเมื่อครู่นี้บ่งว่า เขาได้ส่งหล่อนไปสู่วิมานชั้นเจ็ด นาธานเคยภูมิใจที่ผู้หญิงต่างขนานนามเขาว่า ยอดนักรัก แต่ทำไมวันนี้ลำคอขมปรี๊ดพิกล หรือเพราะคำพูดของปู

‘คิดว่าที่ทำอยู่ตอนนี้มันใช่ความสุขจริงๆ ไหม’

ความสุขที่แท้จริงคืออะไรกันแน่ นาธานเฝ้าถามตัวเอง จากที่เคย

คิดว่าตนร่ำรวย มีผู้หญิงมาติดพัน บริษัทคอมพิวเตอร์กำลังไปได้สวย แต่พูดเหมือนไม่ใช่...

“คุณแกลิ่งมิว”

นิวหล่อนยังคงปั่นเปี่ยนแฉวงออกหนาหนั้น นานานเหลือบมอง ภาพสะท้อนในกระจก เขาคือส่วนผสมที่ลงตัวระหว่างไทยกับเทศ ไม่ว่าจะ เป็นรูปร่างสูงถึงร้อยแปดสิบห้า ใบหน้าคมราวกับเทพบุตรกรีก หรือที่ ใครๆ เรียกว่าหล่อบาดใจแบบหนุ่มอิตาลี นัยน์ตาคมกริบที่พร้อมจะเชือด เชือนหัวใจสาว ๆ จมูกโด่ง ริมฝีปากหยักลึกที่สาว ๆ ต่างพูดเป็นเสียง เดียวกันว่า จูบเก่งเป็นบ้า ยังไม่นับลีลาเรียวแรงที่ลั่นเหลือ แล้วแค่นี้ พวกหล่อนจะรอดบ่วงแร้วของนายพรานอย่างเขาไปได้อย่างไร

“คุณไม่ชอบหรือ”

“ชอบสิคะ แต่มิวเหนื่อย คุณไม่ปล่อยให้มิวได้หายใจบ้างเลย”

นานานรู้สึกถึงอковบที่เบียดกระแจะอยู่ด้านหลัง มิวไม่ใช่สาว บริสุทธ์ หล่อนรู้ว่าทำเช่นนั้นหมายถึงอะไร นานานก็พร้อมตอบสนอง หล่อนทุกเมื่อ

“ถ้าเหนื่อยจริง คงไม่ทำแบบนี้หรอกมั้ง”

“เห็นคุณเครียดๆ ไม่ดีหรือคะ ให้มิวช่วยให้หายเครียดนะคะ”

“ก็ดีเหมือนกัน ผมก็ไม่อยากคิดอะไร อยากลืม”

“วันนี้คุณดูแปลกไปนะคะ”

“แปลกตรงไหน”

“ก็ตรงที่คุณเหมือนกลัวใจ”

ใช่! เขากลัวใจเพราะคำพูดเตือนสติของปู เขาแคว้ความรู้สึกทำน ปูเป็นทุกสิ่งทุกอย่าง และทุกคำสอนของปูก็ทำให้เขาเป็นผู้เป็นคนมาถึง ตอนนี้ ถ้าปูไม่คอยเตือน เขาอาจทำตัวเหลวแหลกไปวันๆ แม้จะเซเพล แต่เขาก็มีอาชีพ ไม่คดโกงใคร แต่จะ让他เลิกทุกๆ อย่างแล้วกลับตัว เป็นผู้ขายถือศีลห้า เขาคงทำไม่ได้...

ทำไมสิ่งที่ปู่ต้องการถึงได้ยากขนาดนี้นะ ถ้าต้องมีลูกกับผู้หญิงสักคนแล้วปล่อยเด็กทิ้งไว้กับแม่ นานานทำไมไม่ได้ ลำพังเขาเติบโตมาอย่างโดดเดี่ยวก็แย่พอแล้ว เขายอมรับเรื่องนี้อีกไม่ได้

“คุณเคยรู้สึกถึงคำว่าความสุขไหม”

“เคยสิคะ ก็เมื่อครู่ไง คุณทำให้มิมมีความสุขที่สุด เหมือนขึ้นสวรรค์เลยทีเดียว”

“แล้วความสุขอย่างอื่นล่ะ คุณรู้สึกถึงมันบ้างไหม”

“บอຍไปคะ มิมทำงานหาเงินได้เอง มีเงินซื้อเสื้อผ้า ซอปปิง แค่นี้จะต้องการอะไรอีก วันนี้คุณพูดจาแปลกๆ นะคะเทมส์ สงสัยคุณคงงกळุมมาก ให้มิมช่วยนะคะ หลับตาสิแล้วมิมจะมอบสวรรค์ให้คุณ”

บางที่เขาคงถามคนผิด สิ่งที่น่างงแบบสาวเรียกว่าความสุขก็ไม่ต่างจากสิ่งที่เขารู้สึกอยู่ตอนนี้ ปวຍการที่จะหาคำตอบในสิ่งที่ไม่มีวันเป็นไปได้

นานานปิดเปลือกตาลง เขารู้สึกถึงร่างนุ่มน้มที่พลิกมาคร่อมตัว พริบตาเดียวคู่ขาร่างอวบก็แปลงร่างเป็นนางแมวยั้วสวาท สิ่งเดียวที่ชายหนุ่มรู้สึกก็คือ สวรรค์ที่ทอดรออยู่รำไร สำนึกสุดท้ายคือ คำถามที่ไม่มีคำตอบของปู่เมื่อหลายชั่วโม่งก่อน

2

ลัลลณากระแทกกระเป๋าเบอร์กินรุ่นใหม่ล่าสุดลงบน
เคาน์เตอร์ขณะที่พนักงานต้อนรับของโรงแรมกำลังวุ่นอยู่กับการรับลูกค้า

“คุณทรงชัยพักอยู่ห้องไหน”

หัวหน้าซึ่งเป็นชายอายุสี่สิบเจ็ดหน้าขึ้นเอ่ยเสียงเรียบ

“ไม่ทราบครับ”

“จะไม่ทราบได้ยังไง บอกมานะว่าพักอยู่ห้องไหน ฉันต้องการ
พบเขาตอนนี้แล้วก็ได้วันนี้”

เสียงของหญิงสาวค่อนข้างดังทีเดียวจึงทำให้แขกที่รอเช็คอิน
รวมถึงนักท่องเที่ยวส่วนหนึ่งที่นั่งรออยู่ตรงล็อบบี้ต่างหันมองเป็นตาเดียว
ลัลลณาไม่แคร์ หล่อนทราบจากประณตว่า บิดามาเปิดห้องพักที่นี่ แต่
สิ่งที่ทำให้ความอดทนขาดฝืนก็คือผู้หญิงที่ทรงชัยพามาด้วยต่างหาก

ว่าที่แม่เลี้ยงของหล่อนทำงานเป็นพรีอาร์โรงแรมนี้ ทั้งคู่พบกัน
ตอนบิดาหล่อนมาร่วมงานแต่งงาน เพราะความสวยทำให้ทรงชัยรีบ
สานสัมพันธ์กับหญิงสาวคราวลูกทันที ลัลลณาทราบเรื่องก็อาละวาด
เรื่องทั้งหมดดูเหมือนจะเลียบหายไปทำให้หล่อนคิดว่า บิดาคงเลิกกับ
ผู้หญิงคนนี้แล้ว แต่เปล่าเลย...

ทรงชัยไม่เพียงไม่เลิกแต่กลับวางแผนแต่งงานกับรัศมี ผู้หญิง

ที่เป็นรุ่นน้องหล่อนถึงสามปี แค่เห็นหน้าหล่อนก็รู้ว่ารัศมีหวังอะไร คงอยากจับผู้ชายสวยๆ ลักคน และพ่อหล่อนก็เป็นตัวเลือกชั้นดี แม้ท่านจะอายุห้าสิบแต่ก็ยังดูหล่อเหลา ท่านออกกำลังกายบนลู่วิ่งเป็นประจำทำให้ไม่ลงพุงเหมือนเจ้าพ่อคนอื่นๆ ผมสีดอกเลาแต่ก็ดูเพ่บาดใจ

ทุกคนเรียกท่านว่าเสี่ยทรงชัย เพราะท่านเป็นเจ้าของสถานบันเทิงในกรุงเทพฯ มากกว่าสี่สิบแห่ง มีลูกน้องในความดูแล หรือที่คนเรียกกันว่าเป็นมาเฟียนั่นเอง

“ขอโทษด้วยนะครับคุณผู้หญิง แต่มันเป็นระเบียบของโรงแรม เราจะไม่เปิดเผยข้อมูลของแขก กรุณากลับไปเสียเถาะครับ”

“ฉันไม่กลับ!” ลัลลนาประกาศก้อง “ฉันต้องการพบคุณทรงชัย ไปตามมาเดี๋ยวนี้ บอกว่า ฉันลัลลนาเป็นลูกสาว รออยู่ที่ล็อบบี้”

“เราคงทำไม่ได้ครับ เชิญคุณผู้หญิงออกไปก่อนเถาะครับ มาเถะอะโว้ยวายที่นี้มันไม่ค่อยดี”

“ไม่ดีตรงไหน ในเมื่อฉันเป็นลูกสาวเขา ถ้าคุณไม่เรียก ฉันจะโว้ยวายมันอยู่ตรงนี้ละ” หญิงสาวตะโกนลั่น

ร่างระหงอยู่ในชุดเดรสของเวอร์ซาเช่สีช็อกกิงฟิงก์ รองเท้าส้นสูงของเฟอร์รากาโม ทั้งเนื้อทั้งตัวเต็มไปด้วยของแบรนด์เนมรวมแล้วไม่ต่ำกว่าหลักแสน ลัลลนาเป็นคนสวย หล่อนได้รับเชิญเป็นนางแบบในนิตยสารหลายฉบับ แต่เพราะเป็นคนขี้อ้อนหญิงสาวจึงไม่ได้ทำเป็นอาชีพจริงจัง ครอบครัวหล่อนร่ำรวย ไม่ต้องทำอะไรก็มีกินมีใช้

หลายครั้งที่ลัลลนาประท้วงด้วยการขอปิงอย่างบ้าระห่ำ ทั้งกระเป๋ารองเท้า และเสื้อผ้า หล่อนกวาดเรียบ แต่ดูเหมือนเงินจะไม่ใช่อุปกรณ์ เพราะบิดาไม่เพียงไม่สนใจแต่ยังเพิ่มวงเงินในบัตรเครดิตให้หล่อนเสียอีก ทว่าเงินไม่อาจชดเชยความปวดร้าวในจิตใจ

“ที่นี่เป็นโรงแรมระดับห้าดาว ตามระเบียบถ้าหากคุณผู้หญิงมาก่อความวุ่นวายที่นี้ละก็ เราก็จำเป็นต้องเชิญคุณออกไป”

พนักงานรักษาความปลอดภัยร่างหนาสองคนปรี๊ดเข้ามาจะจับกุม ลัลลนาจึงส่งสายตาขู่ฟ่อๆ พร้อมกับร้องเรียกคนสนิท

“ประณตจัดการมัน”

แทนที่หนุ่มในชุดสูทสีเรียบจะทำตามคำสั่ง เขากลับตอบว่า

“คงไม่ได้ครับคุณลัล”

“ทำไมจะไม่ได้ นี่นายกล้าขัดคำสั่งฉันหรือ ฉันสั่งให้ทำก็ทำสิ” ลัลลนาตวาดซ้ำ ถลึงตาโตเพื่อเล่นงานคนสนิท ประณตส่ายหน้าและพยายามเกลี้ยกล่อม

“เรากลับบ้านกันเถอะครับคุณลัล เกิดนายท่านออกมาเห็นเข้า มันจะไม่ได้”

ประณตคนสนิทของลัลลนาเตือน

“ไม่ดีตรงไหน ยังไงวันนี้ฉันก็ไม่กลับถ้าป้าไม่ออกมาคุยให้รู้เรื่อง ฉันจะไม่ยอมไปไหนเด็ดขาด จะอาละวาดมันตรงนี้จะ” ลัลลนาประกาศกร้าว

“ทำแบบนี้แล้วจะได้ประโยชน์อะไรครับ ถึงยังงั้นนายท่านก็ไม่มีวันออกมาพบคุณอยู่ดี เรากลับกันเถอะครับ มีอะไรค่อยพูดค่อยจาที่บ้าน”

ประณตกุมมือหญิงสาวเอาไว้เพื่อพาหล่อนออกจากหน้าเคาน์เตอร์สถานการณ์ตึงเครียดเพราะพนักงานรักษาความปลอดภัยจ้องจะรวบตัวหล่อน หญิงสาวสะดุ้งออกจ้องหน้าชายหนุ่มอย่างโกรธจัด

“นี่นายกล้าจับฉันหรือ”

“ผมเปล่าครับ ผมแค่อยากจะพาคุณลัลกลับบ้าน ใจเย็นๆ ดึกกว่าครับ อะอะไววายแบบนี้อายเขานะครับ”

“อายทำไม มันนั่นละที่ต้องอาย นั่งผู้หญิงหน้าด้าน นั่งรัศมีอยู่ที่ไหน ไปพาดัวมาพบฉันเดี๋ยวนี้ ไม่อย่างนั้นฉันจะประกาศให้ทั่วเลยว่า มันจ้องจะจับผู้ชาย”

ชื่อของฟิอาร์ประจำโรงแรมทำให้พนักงานหันไปซุบซิบ ลัลลณายิ้มอย่างสะใจ อย่างน้อยหล่อนก็ได้ฉีกหน้าทำลายชื่อเสียงอีกฝ่าย ดูซิว่า จะสามารถทำงานที่นี้ได้อีกไหม วันทั้งวันเดินไปก็จะมีแต่คนพูดว่ารัศมี จ้องจับผู้ชาย

“คุณลัลลพุดอะไรออกไปนะครับ คุณรัศมีเป็นว่าที่เจ้าสาวของ นายท่านนะครับ”

“ก็ฉันพูดความจริง ไปตามรัศมีมาให้ฉัน ไม่อย่างนั้นวันนี้ฉันไม่ยอม แน่”

ลัลลณาทูปโตะ หล่อนเหลือบเห็นคนที่ป็นหัวหน้ากอดโทรศัพท์ บางทีเขาอาจโทร.แจ้งรัศมีหรือไม่ก็บอกพ่อหล่อนให้รีบลงมาหา หญิงสาว ต้องถ่วงเวลาอีกสักพัก หลังวางโทรศัพท์พนักงานคนเดิมก็ตรงเข้ามาหา

“ถ้าคุณผู้หญิงไม่หยุดวิวยวาย ผมจำเป็นต้องเชิญคุณออกไปเดี๋ยวนี้”

“พวกคุณจะทำอะไร อย่าเข้ามานะ”

พนักงานไม่ตอบแต่หันไปสั่งพนักงานรักษาความปลอดภัยแทน ประณตยืนคุมเชิงด้วยความลำบากใจ

“รปภ. เข้าไปจับตัวคุณผู้หญิงและพาออกไปนอกโรงแรมเดี๋ยวนี้”

รปภ. ร่างหนาในเครื่องแบบปรีเข้ามา ลัลลณาถอยหลังกรูด เมื่อหันไปขอความช่วยเหลือจากประณต อีกฝ่ายก็ยืนนิ่ง

“นี่นายจะใจดำไม่ช่วยใช่ไหม ก็ได้ ฉันจะช่วยเหลือตัวเอง”

ลัลลณากำหมัดเมื่อหน่วยรักษาความปลอดภัยปรีเข้ามาคว้าแขน หล่อน เมื่อชายคนหนึ่งจับข้อมือหญิงสาวก็ปล่อยหมดสติเข้าไปที่หน้าजनอีกฝ่ายเซไป พนักงานคนที่เหลือพยายามจับแขนอีกข้าง หล่อนเลยใช้ กระเป๋าฟาดजनอีกฝ่ายยอมถอยหนี ชายอีกคนพยายามรวบเอวหญิงสาวไว้จากด้านหลัง แต่หญิงสาวไม่ยอมแพ้ใช้รองเท้าส้นสูงปรีดกระแทกเท้า และบดขยี้อย่างแรงจนอีกฝ่ายร้องโอดโอยและทรุดลงกับพื้น

หญิงสาวได้โอกาสจึงรีบวิ่งไปที่ลิฟต์ทันที พนักงานวิ่งตามมา ลัลลณาดลิดลิฟต์แต่ไม่ทันใจ หล่อนจึงเปลี่ยนใจขึ้นบันไดหนีไฟซึ่งอยู่ข้างๆ แทน พนักงานคนหนึ่งปราดมาจะจับแขนหล่อน ลัลลณาอ้าปากจับหลังมืออีกฝ่ายอย่างแรง จังหวะเดียวกับที่แขกเดินออกมาจากลิฟต์ หญิงสาวจึงผลักแขกคนหนึ่งเข้าไปชนกับพนักงานรักษาความปลอดภัยทั้งคู่

ท่ามกลางความซุลมุนทุกคนต่างกรูเข้าไปจับหญิงสาว จู่ๆ หล่อนก็ทำในสิ่งที่ทุกคนไม่คาดคิด ด้านหน้าบันไดหนีไฟมีสัญญาณเตือนภัยตั้งอยู่ หล่อนหยิบก้อนเล็กๆ ที่อยู่ด้านข้างทุบกระจกจนแตกและโยกคันโยกสัญญาณเตือนภัยทันที

“คุณลัลทำอะไร ประเดี๋ยวก็โดนตำรวจจับหรอก”

“อย่าเข้ามานะ ฉันสู้จริงๆ ด้วย”

พนักงานรักษาความปลอดภัยต่างล้อมหล่อนไว้คนละด้าน ลัลลณาใช้ก้อนโลหะอันเดิมเป็นอาวุธ หล่อนส่งสายตาขู่เมื่อคนเหล่านั้นปรี่เข้ามาใกล้ ประณตพยายามเข้ามาใกล้เกลี้ย

“อย่าทำแบบนั้นะครับคุณลัล กลับบ้านกับผมเถอะ เรื่องมันชักจะวุ่นใหญ่แล้ว”

ภายในโรงแรมเกิดความโกลาหลเพราะทันทีที่สัญญาณไฟดังขึ้นแขกต่างเข้าใจว่า เกิดไฟไหม้จึงหนีตายอลหม่าน บ้างก็กรูออกมาจากทางหนีไฟ บ้างก็รีบตะเกียกตะกายออกจากลิฟต์ ลัลลณาถือโอกาสวิ่งหนี

หล่อนพยายามเข้าลิฟต์ตัวแรกแต่ถูกเบียดจากแขกที่กรูกันออกมาอย่างตลก หล่อนผละไปที่ลิฟต์ตัวที่สอง ขณะที่พนักงานคนอื่น ๆ ต้องฝ่าฝูงชนที่กรูกันออกมา ประณตยื้อมือหญิงสาวเอาไว้

“พอเถอะครับคุณลัล เชิญผม อย่าขึ้นไปเลย”

“ไม่ ฉันจะพบป้า วันนี้แล้วก็ได้วันนี้”

หล่อนยังพูดไม่จบด้วยซ้ำตอนที่ประตุลิฟต์ตัวที่สองเปิดออก

แขกจำนวนหนึ่งทยอยออกมา แต่เมื่อเห็นคนที่อยู่หลังสุด ลัลลณาก็อ้าปาก
ค้าง

“ป้า”

“แกมาทำอะไรที่นี่”

สภาพของลัลลณาดอนี้ไม่เหมือนกับสาวไฮโซคนเมื่อครู่เลย
แม้แต่น้อย ผมเผ้ายุ่งเหยิง แต่เมื่อเห็นบิดากุมมือหญิงสาวอีกคนอย่าง
แนบแน่น หล่อนก็แปลงร่างเป็นแม่เสื้อสาวทันที

“ป้าทำอย่างนี้กับลัลได้ยังไง”

“ฉันทำอะไร” ทรงชัยได้

“ก็การที่ป้าแอบพาผู้หญิงคนนี้มาเปิดห้องในโรงแรม แกมยัง
เตรียมแต่งงานโดยไม่บอกลัลสักคำ”

“นี่อย่าบอกนะว่า ที่แกบุกเข้ามาถึงที่นี่ก็เพราะเรื่องนี้ แล้วสัญญา
หนิไพนี่ก็เป็นฝีมือแกด้วยใช่ไหมยายลัล” ทรงชัยได้ พนักงานต่างกรูเข้า
มาหมายจะจับลัลลณา แต่เมื่อเห็นทรงชัยก็พากันยืนนิ่ง

“ใช่...ลัลทำเอง ถ้าไม่ทำแบบนี้แล้วลัลจะหาป้าเจอหรือ”

“แกทำเกินไปแล้ว รู้บ้างไหมว่าทำแบบนี้โรงแรมเขาเสียหาย ดุสิ
เนี่ย แกกหนีตายจำละหวั่น เพราะแกคนเดียว”

แขกหลายคนที่ได้ยินบทสนทนาต่างพากันหยุดยืนดู เมื่อรู้ว่าไม่ใช่
เรื่องตลกจินจริง ต่างก็พากันหยุดหนี

“ป้าไม่ต้องมาเบี่ยงประเด็น บอกมาว่าป้าจะแต่งงานกับผู้หญิง
คนนี้จริงหรือเปล่า ป้าคิดจะปิดบังลัลใช่ไหม ป้าทำได้ยังไง ลัลเป็นลูกสาว
ของป้านะ”

ลัลลณาตะคอก น้ำตาไหลเปื้อนใบหน้าเต็มไปด้วยเหงื่อ เบื้องหน้า
คือหญิงสาวอายุราวยี่สิบสาม หน้าตาสะสวย ผมดัดหยิกเป็นลอน ใบหน้า
แต่งแต้มอย่างอ่อนหวาน จึงทำให้รัศมีงดงามไม่ต่างจากตุ๊กตากระเบื้อง
เคลือบ แต่ลัลลณารู้ดีว่าทั้งหมดนี้ล้วนจอมปลอม เสื้อผ้าการแต่งกาย

เหล่านี้คงมาจากน้ำเงินของทรงชัย

รัศมีไม่ได้รักบิดาหล่อนจริงแต่แค่ต้องการปกอลอก เพื่อนๆ หล่อน
ที่เคยทำงานอยู่ที่นั่นลั่นบอกว่า อีกฝ่ายต้องการจับผู้ชายรวยๆ และมี
ฐานะ

“แต่เคยเห็นป้าเป็นพ่อด้วยหรือ หากป้าคิดจะแต่งงานใหม่จริง
ทำไมจะทำได้”

ลัลลณาใช้มือปาดน้ำตา หล่อนจ้องหน้าบิดาด้วยความผิดหวัง
จริงอย่างที่หนุ่มตี๋บอก ท่านคิดจะทำทุกอย่างลับหลังหล่อนจริงๆ

“แต่ยายรัศมีอายุน้อยกว่าลัลด้วยซ้ำ ลัลไม่ยอมเรียกมันว่าแม่
หรอก”

“แต่ฉันจะแต่ง” ทรงชัยประกาศกร้าว “ฉันรักหนูรัศมี และเธอก็รัก
ฉันมาก”

“รักหรือ ผู้หญิงคนนี้รักแต่เงินของป้าเท่านั้น”

“พอได้แล้วนะลัล เลิกพูดจาเหลวไหลและก็กลับไปได้แล้ว มีอะไร
ไปคุยกันที่บ้าน” ทรงชัยคว้าข้อมือหญิงสาวเอาไว้ แต่หล่อนสะบัดออก

“ไม่ไป! ลัลจะคุยกันตรงนี้ ป้าไม่มีสิทธิ์แต่งงานกับผู้หญิงคนไหน
ทั้งนั้น ลัลไม่ยอม”

“ทำไม! ในเมื่อแม่แก่ก็ตายไปตั้งหลายปีแล้ว ทำไมป้าจะหาความสุข
ใส่ตัวบ้างไม่ได้ แกจะต้องให้ป้าตายตามแม่ไปหรือไงถึงจะสาแก่ใจ”

“แต่แม่ตายเพราะความเจ้าชู้ของป้า ป้ามันคนหลายใจ ลัล
เกลียดป้าได้ยืนไหม”

ลัลลณาโผล่เข้าไปทูปอกทรงชัย เขามลัทธิหล่อนออกแล้วตะคอก
เสียงดังลั่น

“หยุดบ้าได้แล้วนะลัล... ประณตพาคุณลัลกลับบ้านเดี๋ยวนี้”

ประณตปรีเข้ามาประคองแต่ลัลลณาสะบัดออก หล่อนถอยหลัง
กรุดไปชิดผนังลิฟต์ ใช้มือปาดน้ำตาที่ไหลออกมาไม่หยุด มาสคาราไหล

เพื่อนวงหน้าจนวนุเคราะห์ต่างไปหมด

“ป้าใจร้าย...คอยดูนะ ลัลจะไม่ยอมรับการแต่งงานครั้งนี้”

“ไม่ยอมรับก็ช่างปะไร จำเอาไว้ซะลัล แกเป็นลูกแต่ไม่มีสิทธิ์มา
สั่งฉัน ฉันแต่งงานกับผู้หญิงคนไหนก็ได้ที่ฉันรัก ส่วนแกอย่ามายุ่ง...
แม่แกตายไปแล้ว ฉันจะไม่ทิ้งความสุขของตัวเองเพื่อผู้หญิงที่ลงใจไป
แล้วหรอก”

“ป้าพูดแบบนี้ได้ยังไง ไหนป้าเคยบอกว่ารักแม่ยังงั้นละ”

“รัก แต่ตอนนี้ฉันรักรัศมีได้ยืนไหม เธอคือคนเดียวที่ฉันจะ
แต่งงานด้วย”

“ป้าโกหก ป้าเคยสาบานว่าจะรักแม่คนเดียว”

“ฉันพูดจริง และถ้าขึ้นแกยังทำตัววุ่นวายแบบนี้อีก ต่อไปก็ไม่ต้อง
มาเรียกฉันว่าป้า แล้วงานแต่งงานของฉันแกก็ไม่ต้องมาร่วม ฉันยกโทษให้
ฉันไม่อยากจับแกโยนออกไปนอกงานได้ยืนไหม”

หญิงสาวยกมือปิดหน้าร้องไห้โฮ หล่นมองทรงชัยประคองรัศมี
เดินออกไปขึ้นรถโดยไม่เหลียวมองกลับมา ทุกคนมองลัลลนาด้วยความ
สมเพช พนักงานที่กรุกันเข้ามาต่างล่าถอยออกไป หญิงสาวทรุดตัวลง
กับพื้นและปิดหน้าร้องไห้ด้วยความเสียใจที่สุดในชีวิต

“เรากลับกันเถอะครีคุณลัล”

หลังเกิดเรื่องประณตต้องเจรจากับทางพนักงานของโรงแรม
เสียทรงชัยรับปากว่าจะชดใช้ค่าเสียหายทั้งหมดให้ ผู้จัดการจึงยอมสงบลง
แต่เนื่องจากก่อนหน้านี้พนักงานได้โทร. แจ้งความจึงมีตำรวจสองนาย
เดินทางมาสอบถามเรื่องที่เกิดขึ้น

ชายหนุ่มรับหน้าที่ไกลเกลี่ยทุกอย่างจนเรื่องเรียบร้อย แต่ลัลลนา
ก็ยังนั่งร้องไห้อยู่ตรงล็อบบี้ไม่ยอมหยุด

“สะใจนายแล้วสินะที่เห็นฉันเป็นแบบนี้”

“โอ้ คุณลัลลครับ ผมไม่เคยคิดแบบนั้นนะครับ คุณลัลต้องใจเย็นๆ เห็นไหมว่า เวลาทำอะไรลงไปโดยไม่คิดแล้วจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง”

“นี่นายกกล่าวฉันหรือประณต”

ลัลลณมาตุลุกขึ้น ประณตยื่นข้อ่มือหญิงสาวไว้ สภาพหล่อหน้าเหมือนนกปีกหัก หล่อนร้องไห้จนมาศคาราไหลเปื้อนหน้าหมดสภาพคุณหนูไฮโซ ผู้รักสวยรักงาม

“ผมไม่ได้ว่า แค่อยากเตือนสติ คุณลัลคงรู้แล้วว่า ทำแบบนี้ไม่ช่วยอะไร ถึงยังงั้นนายท่านก็ยังยืนยันคำตอบอยู่ดี”

“งั้นฉันก็จะฆ่าตัวตาย ให้มันรู้ไปสิว่าป้าจะไม่แคร์สักนิด”

“ชีวิตคนเรามีค่ามากกว่านั้นเยอะนะครับ คุณลัลยังมีคนที่รักอย่างคุณย่าไงครับ ท่านโทร. มาหลายครั้งแล้วแต่คุณก็ยังไมยอมรับสาย กลับบ้านกันเถอะครับ ท่านคงมีเรื่องคุยกับคุณ”

หลังจากมารดาฆ่าตัวตาย ผกาพรรณก็เลี้ยงดูลัลลณมาตลอด หล่อนกลายเป็นเด็กที่ ‘ขาด’ นั่นก็เพราะโศกนาฏกรรมในอดีต ทรงชัยเป็นคนเจ้าชู้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ส่วนมารดาหล่อนก็ทำใจไม่ได้สักที ไหนจะสาว ๆ ในอ่างอบนวดที่แวะเวียนมาไม่ได้ขาด จนถึงพนักงานใหญ่น้อย หม่อมใหญ่ก็กวาดเรียบ จนกระทั่งมาถึงแม่หม้ายคนหนึ่งชื่อว้า พิมพัญญู หล่อนเป็นกระด้างจาลนไฟ คุณทรงชัยหลงผู้หญิงคนนี้อีกจนถึงขั้นว่าจะรับเข้ามาอยู่ในบ้าน พอทราบเรื่องมารดาก็ประชดด้วยการชู้ว่า จะฆ่าตัวตาย แต่ทรงชัยไม่ฟัง

เขายังคงตั้งต้นจะพาผู้หญิงคนใหม่เข้ามา มารดาจึงกรีดข้อมือฆ่าตัวตาย โชคร้ายที่วันนั้นทุกคนไปงานเลี้ยงไม่เว้นแม้แต่ผกาพรรณ เหลือเพียงลัลลณากับมารดาสองคนในบ้าน กว่าคนรับใช้จะรู้มารดาหล่อนก็เสียชีวิตจนหมดตัวแล้ว

ลัลลณอายุเพียงเจ็ดขวบ หล่อนกอดร่างเป็นเนื้อเลือดของมารดาแล้วร้องไห้ จวบบัดหมางระหว่างสองพ่อลูกเริ่มตายนั่น ทรงชัยเสียใจอยู่

แค่ปีเดียว หลังจากนั้นก็เริ่มพฤติกรรมเดิมๆ อีก ต่างกันตรงที่เขาสัญญาว่าจะไม่พาผู้หญิงไหนเข้าบ้านอีก

“คุณย่าโทร. มาหรือ”

“ใช่ครับคุณลัล”

“คุณย่าคงโกรธฉันมาก”

“คุณย่าไม่โกรธหรอกครับ ท่านรักคุณลัลมาก อย่าคิดมากเลยนะครับ ผมว่าเรากลับไปตั้งหลักที่บ้านก่อนแล้วเรื่องอื่นค่อยว่ากัน”

“ป้าไม่แคร์ฉันเลย ป้าฉีกหน้าฉันต่อหน้าयरค์มึนนั้น”

“ไม่จริงนะครับคุณลัล แต่วันนี้คุณทำเกินไปสักหน่อย ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ เลยนะครับ เกิดคนเหยียบกันตายขึ้นมา คุณลัลนั้นจะครับที่จะติดคุก”

“นายคงสมน้ำหน้าและอยากเยาะเย้ยฉันใช่ไหมประณต ก็เอาสิฉันมันหัวเดียวกระเทียมลีบ ไม่มีใครรักฉันสักคน”

ประณตอยากรวบตัวคนตรงหน้ามากอดใจจะขาด แต่เขารู้ว่าไม่มีสิทธิ์ สำหรับลัลลนาแล้วเขาก็แค่เด็กในบ้าน ที่เป็นลูกไล่ของหล่อน มาตลอดหลายปี แม้จะอายุมากกว่าแต่หญิงสาวก็ไม่เคยเรียกเขาว่าพี่สักครั้ง...พออารมณ์ดีก็พูดดีด้วย แต่พอร้ายลัลลนาก็เหวี่ยงใส่เต็มที่ เขายังคงเป็นไอ้ประณตเวลาหล่อนอารมณ์บูด หรือบางทีก็เป็นคุณประณตเวลาหล่อนมีความสุข...รักข้างเดียวเจ็บหนักเช่นนี้เอง แต่ชายหนุ่มก็ตัดใจจากหล่อนไม่ได้ บางทีเขาอาจจะชาติสมที่ชอบโดนผู้หญิงด่า...

“ผมไม่เคยคิดแบบนั้น แต่ผมอยากให้คุณลัลคิดดูให้ดี นายท่านเป็นพ่อของคุณนะครับ ท่านมีสิทธิ์ที่จะทำอะไรก็ได้”

“แต่ฉันไม่ยอม”

“ยังไงคุณลัลก็ขัดท่านไม่ได้ คราวนี้ยังดีที่ท่านสั่งลงโทษแค่ตัดเงินเดือน”

ค่าเสียหายในวันนี้ถูกหักจากบัญชีหล่อนแถมทรงชัยยังตัดเบี้ยเลี้ยง

รายเดือนของลูกสาวอีก เขาคงคิดว่า เมื่อไม่มีเงินซื้อของ ลูกสาวคงจะพยศ
ลงบ้าง แต่ประจักษ์ดีว่า เงินมากแค่ไหนก็ไม่อาจชดเชยปมในใจของ
ลัลลณาได้หรอก สิ่งทีหล่อนโหยหาคือความรักต่างหาก

“ฉันไม่แคร์”

“ผมรู้ว่าคุณหนูเสียใจและก็โกรธมาก แต่ใช้วิธีนี้เราก็แก้ปัญหา
อะไรไม่ได้อยู่ดี สุดท้ายแล้วนายท่านก็ต้องแต่งงานอยู่วันยังค่ำ”

“ฉันไม่มีทางทำอะไรได้เลยใช่ไหม”

“ได้ครับ เพียงแต่ต้องใช้สติ ผมอยากให้คุณลัลลกลับมาบ้าน เชื่อผม
สักครั้งนะครับ”

ลัลลณายิ้มทั้งน้ำตา

“ก็ได้ คราวนี้ฉันจะเชื่อนาย ฉันจะกลับบ้านไปหาคุณย่าก่อน แต่ฉัน
ไม่ได้ยอมแพ้อะไรนะครับ”

“ผมทราบครับ ฉันจะเอารถไปจอดรอด้านหน้านะครับ คุณลัล
ไปเข้าห้องน้ำล้างหน้าล้างตาก่อน อีกสิบนาทีเจอกันหน้าโรงแรม”

“ทางผมต้องขอโทษคุณนาธานด้วยนะครับที่เกิดเรื่องวุ่นวาย
แบบนี้ขึ้น”

ผู้จัดการโรงแรมตรงเข้ามาหาชายหนุ่ม ทันทีที่ได้ยินเสียงสัญญาณ
เตือนภัย เขากับคู่สาวสาวก็รีบแต่งตัวและพุ่งลงบันไดหนีไฟ แต่พอมาถึง
ด้านล่างกลับกลายเป็นเรื่องโละพ่อ เขกหลายคนทยอยเดินกลับขึ้นไป
ยังห้องพักเหมือนเดิม

“ไม่เป็นไรครับ ผมก็ตกใจคิดว่าไฟไหม้เสียอีก”

“ไม่ใช่หรอกครับ พอดีคุณผู้หญิงคนหนึ่งมาดสัญญาณหนีไฟ
คนทั้งโรงแรมก็เลยแตกตื่น คิดว่าไฟไหม้เลยหนีลงมาหมด”

“มีเรื่องแบบนี้ด้วยหรือ”

“คนบ้าหรือเปล่าคะคุณผู้จัดการ” นางแบบสาวเอ่ยขึ้น

“ไม่ใช่ครับ เธอทำเพื่อประชดครับ คุณผู้หญิงคนนั้นไงละครับ”

ผู้หญิงคนหนึ่งนั่งร้องไห้อยู่บนโซฟาตรงลิบบี่ หล่อนสวมชุดเดรส สีสด ข้างๆ กันมีชายหนุ่มในชุดสูทกำลังปลอบอยู่

“เขาทะเลาะเรื่องอะไรกันหรือ ทำไมผมยังเห็นเธอนั่งร้องไห้อยู่เลย”

“เรื่องในครอบครัวนะครับ อย่าไปสนใจเลย”

“ແจ่จริงๆ เลยนะคะเทมส์ คนสมัยนี้โรคจิตกันหรือไง น่าจะให้ ตำรวจจับขังคุกเสียให้เช็ด”

“ทางเราโทร. แจ้งตำรวจแล้วครับ แต่คุณพ่อของเธอยินยอมชดใช้ ค่าเสียหายทั้งหมด ทางเราก็เลยต้องยอม อีกอย่างคุณผู้หญิงก็ทำไปโดยไม่เจตนา ถ้ายังไงคุณนารานขึ้นไปพักผอนต่อดีไหมครับ ผมจะให้คนขึ้น ไปส่ง”

“ไม่ดีกว่า...ผมอยากจะกลับไปนอนบ้านคืนนี้ ส่วนมิวเองก็คงหมดอารมณ์ที่จะพักต่อแล้วใช่ไหม”

นารานหันไปสบตาหญิงสาว ทั้งคู่กำลังเพลิดเพลินกับกิจกรรม บนเตียงรอบสอง แต่พอได้ยินสัญญาณเตือนภัยก็รีบร้อนแต่งตัวและลงบันไดหนีไฟ

“ผมต้องขอโทษคุณมิวกับคุณนารานอีกครั้ง ไว้โอกาสหน้าทางโรงแรมเราหวังว่าจะได้ต้อนรับคุณอีกนะครับ”

“แน่นอนคะ มิวเองก็มาที่นี้บ่อยอยู่แล้ว ส่วนนารานก็เหมือนกันจริงไหมคะ”

“ขอบคุณมากครับที่เข้าใจ...ถ้าไม่มีอะไรแล้วผมต้องขอตัวก่อนนะครับ มีแขกอีกหลายท่านต้องการคำชี้แจง สงสัยคืนนี้คงวุ่นวายเกือบทั้งคืนแน่ๆ”

นารานพยักหน้าเป็นเชิงอนุญาต ผู้จัดการโรงแรมจึงปลีกตัวไปทิ้งให้เขาอยู่กับคู่สาวสวยยืนคุยกันต่อ ชายหนุ่มยังไม่อาจจะสายตาไปจากร่างนางได้ คู่สาวสวยจึงเอื้อมมือมาคล้องแขนเอาไว้

“ไปกันเถอะคะเทมส์ มิวเหน้อยจะแยแล้ว อยากกลับคอนโดฯ
คืนนี้คุณค้างกับมิวนะคะ เราสองคนจะได้...”

นารานอ้ม ดึงมือหญิงสาวออกและเอ่ยเสียงเรียบ

“อย่าดีกว่ามิว...บังเอิญคืนนี้ผมอยากกลับบ้าน เดี่ยวผมจะไปส่ง
คุณก่อน แล้ววันหลังเราค่อยนัดกันอีกทีดีไหม”

“ทำไมล่ะคะ”

“เอานามิว...คืนนี้ผมเหนื่อยจริงๆ อยากนอนหลับเต็มตาสักก๊ีบ
คุณคงไม่ว่าอะไรใช่ไหม เวลาของเราสองคนยังเหลืออีกตั้งเยอะ ไว้ค่อย
เจอกันวันอื่นก็ยังไม่ว่า”

หญิงสาวทำท่าจะคัดค้าน สุดท้ายเมื่อเห็นสีหน้าบึ้งตึงของนาราน
ถึงได้รู้ว่าไม่ควรขัดใจ

“ก็ได้ค่ะ ถ้าคุณต้องการอย่างนั้น”

หญิงสาวเดินหน้าเข้าไปยังลานจอดรถ นารานอดไม่ได้ที่จะเหลือบ
มองหญิงสาวคนนั้น หล่อนคงเป็นลูกคนรวย สังเกตได้จากการแต่งตัว
ใบหน้าเปราะเปื้อนด้วยมาสคาร่าจึงมองไม่ออกว่าหน้าตาดีหรือไม่
หญิงสาวยกมือปาดน้ำตาที่ไหลลงมาเป็นระยะๆ ครู่หนึ่งก็เห็นชายที่มา
ด้วยเดินออกไปก่อน หญิงสาวจึงไปยืนรอรถที่ด้านหน้า

‘แค่เรื่องครอบครัว ทำให้ผู้หญิงคนหนึ่งต้องเสียใจเพียงนี้เลยหรือ
ถึงขนาดทำเรื่องไร้สติให้คนปั่นป่วนไปทั้งโรงแรม โชคดีที่หล่อนไม่คิดฆ่า
ตัวตาย ไม่งั้นนั่น...’

นารานอ้มกับตัวเองเมื่อได้คำตอบปริศนาที่ปูทิ้งไว้เมื่อหลายชั่วโมง
ก่อน หากไม่มั่นใจว่าจะเลิกเจ้าชู้ได้ ผู้ชายอย่างเขาก็ไม่ควรหาหาใส่หัว
ด้วยการแต่งงานเพื่อหวังมรดก

“คุณอย่าจัดการเรื่องนี้ให้ลุล่ะคะ”

ทันทีที่กลับถึงบ้านลัลลณาก็เฝ้าเข้ากอดคุณผกาพรรณทันที ท่าน

ทำหน้าที่ระอัครกระอ่วน เหลือบมองหลานสาวคนเดียวอย่างระอาเต็มที

“จะให้ย่าช่วยยังไงล่ะ”

“ก็ช่วยบอกป้าอย่าให้แต่งงานกับน้องรัศมีนั่น”

“ทำไมไปเรียกเขาอย่างนั้นฮียายลัล น้าเกลียดออก” ผกาพรรณ

ติง

“ทำไมลัลจะเรียกไม่ได้คะ ในเมื่อผู้หญิงคนนี้ไม่ใช่คนดี ลัลรู้...

มันคิดจะปอกลอกป้า”

ตั้งแต่เด็กจนโตสิ่งที่ลัลลณาเกลียดที่สุดก็คือ ความเจ้าชู้ของบิดา หลังจากมารดาฆ่าตัวตายทรงชัยก็หันมาสนใจลูกสาวมากขึ้น เขาทำตัวเป็นพ่อที่ดี รักและเอาใจใส่หญิงสาว แต่พอลัลลณาโตขึ้นก็รู้ว่า ทั้งหมดนี้เป็นแค่ละครฉากหนึ่ง

ต่อหน้าหล่อนท่านจะเป็นพ่อที่รักลูกสาวแต่ลับหลังก็ยังแอบมีอีหนู คงเป็นเรื่องที่เลิกไม่ได้หรือไม่กี่ติดอยู่ในกมลสันดานเสียแล้ว หลายครั้งที่ลัลลณาตามรวีภิกขของบิดาจนแตกพ่ายไป แต่สุดท้ายท่านก็มีคนใหม่ มาทดแทนอยู่เรื่อย

“หยุดก้าวร้าวได้แล้วนะยายลัล เราก็ทำเกินไปเหมือนกัน ป้าเขาโหด มาเล่าให้ย่าฟังหมดแล้วว่า แก่ไปกดสัญญาณหนีไฟ ทำให้คนแตกตื่นกันทั้งโรงแรม อย่างนี้มันน่าจับส่งตำรวจเสียให้ชัด”

“แต่คุณย่าคะ คนพวกนั้นกรูกันเข้ามาจับลัลก่อน ลัลกลัวก็เลยต้องทำแบบนั้น” ลัลลณาแก้ตัว

“อย่ามาปดย่าหน่อยเลย ย่าเลี้ยงเรามาตั้งแต่อ่อนแอแต่ออก ทำไมจะไม่รู้ว่านิสัยหลานคนนี้เป็นยังไง เรามันชอบทำอะไรขาดสติ โตจนป่านนี้แล้วยังใช้แต่อารมณ์อีก”

“นี่คุณย่าว่าลัลหรือคะ”

“เปล่า แต่ย่าพูดความจริง ย่าไม่นึกเลยนะว่าหนูจะทำเรื่องร้ายแรงแบบนี้ได้ เคยคิดถึงผลที่จะตามมาบ้างไหม เกิดคนที่โรงแรมเขา

กระโดดตึกหนีไฟลงมาแล้วจะรับผิดชอบไหวหรือ” ผกาพรรณตึง

“คุณย่าไม่รักแล้วใช่ไหมคะ ถึงได้ดูลัล”

หญิงสาวกอดย่าน้ำตาไหลทะเลาะอีกครั้ง ผกาพรรณกอดหลานสาวแน่น ใช้มือลูบเส้นผมอย่างที่เคยทำประจำ

“ทำไมย่าจะไม่รักล่ะ แต่ย่าไม่เห็นด้วยเลยที่หลานทำตัวแบบนี้ ถึงยังงั้นเขาก็เป็นพ่อผู้ให้กำเนิด แกจะไปล้าเลิกขึ้นเสียงกับเขาปาวๆ ย่าว่ามันไม่เหมาะ”

“แม้ว่าเราจะทำให้แม่ลัลต้องฆ่าตัวตายงั้นหรือคะ”

“เมื่อไหร่เราจะลืมเรื่องนี้เสียที่ยายลัล ยิ่งคิดก็ยิ่งทำให้ตัวเองเจ็บปวด เรื่องมันก็ผ่านมามากหลายปีแล้ว” ผกาพรรณตึง

“คุณย่าจะให้ลัลลืมว่าเคยเห็นแม่นอนจมกองเลือดตายงั้นหรือคะ ลัลทำไม่ได้หรอกคะ ลัลเกลียดป้า”

ลัลลนาพูดทั้งน้ำตา หล่อนร้องไห้อยู่เป็นเดือน ภาพมารดาที่เสียชีวิตไปต่อหน้าต่อตายังติดตรึงใจ และส่งผลให้เด็กสาวต้องหยุดเรียนไปถึงครึ่งปี หล่อนต้องพบจิตแพทย์เพื่อบำบัด นานหลายปีกว่าจะกลับมาเป็นเด็กสาวผู้ร่าเริงคนเดิม แต่ความทรงจำนั้นกลับฝังรากลึกทำให้หญิงสาวเกลียดผู้ชายเจ้าชู้ หล่อนตั้งใจจะอยู่เป็นโสดไปตลอดหรือไม่ก็บวชชีไปเสียเลย

“หยุดเดี๋ยวนี้ละยายลัล ไม่งั้นย่าโกรธจริงๆ ด้วย ย่าไม่เคยสอนให้เราก้าวร้าวกับผู้ให้กำเนิด เสียแรงย่าอุทิศส่ห้อบรมสั่งสอน แต่เรากลับพูดแบบนี้”

“คุณย่า”

เมื่อผกาพรรณหน้าบึ้ง ลัลลนาจึงคุกเข่าลงกับพื้น หล่อนกอดท่านแน่นขึ้นและน้ำตาซึม

“ถึงยังงั้นเราก็เป็นลูกสาวเขา ไม่ควรพูดจาแบบนั้น อย่าลืมสิว่าเราเคยไว้ทุกข์ให้แม่แล้ว นี่ก็ผ่านมามากหลายปีแล้ว ป้าเรามีสิทธิ์ที่จะ

แต่งงานกับผู้หญิงที่เขารัก”

“คุณย่ากำลังเข้าข้างป้า” หญิงสาวพ้อทั้งน้ำตา ย่าไม่เคยทำหน้าบึ้ง
แถมยังไม่เคยดุหล่อนด้วยน้ำเสียงเช่นนี้

“ย่าไม่เคยเข้าข้างใครทั้งนั้น แต่อยากให้ลัลนึกดูให้ดี ก็ปีมาแล้ว
ที่ลัลมัวไปอาละวาดกับบรรดาอีนุของป้า ตัวลัลเองมีความสุขบ้างไหม
แทนที่จะมีชีวิตของตัวเองแต่กลับจมอยู่กับความแค้นมันใช้ได้ที่ไหน”

“ลัล...” หญิงสาวจนแต้ม เมื่อเงยหน้ามองผกาพรรณถึงได้พูดต่อ

“เลิกยุ่งกับเรื่องนี้เถอะลัล ถึงยังงป้าเขาก็ไม่ฟังเราอยู่ดี ต้องให้
เขาตายนั้นละถึงจะเลิกเจ้าชู้ ลัลอยากให้ทุกๆ คนตายจากลัลไปหรือไม่”

“ไม่นะคะ...ลัลรักป้า”

ผกาพรรณลูบหน้าหญิงสาว ดึงร่ามนั้นมากอดแนบแน่น มือแตะ
ศีรษะลัลลฉณา

“ลัลก็รู้นิสัยป้าดี เขาก็แก่แล้ว จะอยู่ใช้ชีวิตเสเพลได้อีกกี่ปีกัน
สมบัติพวกเราก็มีตั้งเยอะแยะ แถมป้าเรายังทำพินัยกรรมเอาไว้แล้ว ผู้หญิง
คนไหนจะมาปอกลอกยังงก็ไม่สำเร็จหรอก ถือเสียว่าให้ป้าเขาได้มี
ความสุข ลัลทำเพื่อท่านไม่ได้หรือ”

“แต่ลัลไม่ยอมให้ป้าแต่งงาน และไม่ยอมรับผู้หญิงคนนั้นมาเป็น
แม่ใหม่เด็ดขาด” หญิงสาวประกาศกร้าว

“ก็เอาสิ ถ้าไม่เต็มใจ...ไม่สบายใจก็ไม่ต้องไป”

“ย่าหมายความว่า...”

“ในเมื่อลัลไม่สบายใจก็ทำเสียว่าไม่รู้ ไม่ต้องไปยุ่งหรือไปอาละวาด
ย่าไม่อยากให้ลัลเจ้าคิดเจ้าแค้น คอยตามราวี้คนนั้นคนนี่ ถือว่าทำเพื่อ
ย่าจะได้ไหม”

“คุณย่า”

“ลัลคือคนที่ป้ารักที่สุด ขอให้ความรักของย่าช่วยชดเชยความ
ปวดร้าวในใจเราจะได้ไหม ย่าไม่อยากเห็นลัลทุกข์”

ลัลลนาพยักหน้า ผกาพรรณจึงยิ้ม สองย่าหลานกอดกันแน่น
“ทำไมผู้ชายถึงเป็นแบบนี้กันหมดคะย่า...ลัลเกลียดผู้ชายเจ้าชู้
เมื่อไหร่มันจะหมดไปจากโลกเสียที”

ผกาพรรณลูบผมหลานสาว แล้วจ้องลึกเข้าไปในดวงตา
“ผู้ชายดีๆ ยังมีอยู่ถมเถไปยาลัล เพียงแต่เราไม่เคยมองเท่านั้น
เรามัวแต่อคติกับผู้ชายแล้วอย่างนี้เมื่อไหร่จะได้เจอเนื้อคู่สักทีล่ะ”

“ไม่มีทาง...ชาตินี้ลัลจะไม่แต่งงาน คอยดูนะ ถ้าลัลเจอผู้ชายเจ้าชู้
เมื่อไหร่ จะจัดการเล่นงานมันให้สาสมเลยคอยดู”

3

“ราคาแบบนี้หาไม่ได้ง่าย ๆ นะครับคุณนาธาน ผมได้ยินมาว่าคุณสนใจขอลเปอร์ดคันนี้”

ภาพที่เห็นคือรถขอลเปอร์ดสีดำ ตัวถังเป็นลายเพลิง แฉกยังมีคันเดียวในโลกอีกด้วย ทุกคนต่างรู้ว่า หนุ่มวิศวกรคอมพิวเตอร์คนนี้ชอบรถขอลเปอร์ดเป็นชีวิตจิตใจ นอกจากรถคันเก่งที่นาธานซื้ไปไหนมาไหนแล้ว เขายังมีโรงรถสำหรับเก็บขอลเปอร์ดอีกร่วมสิบคัน

ความชอบนั้นเริ่มตั้งแต่สมัยเรียนอยู่ที่อเมริกา ทุกวันหยุดเสาร์อาทิตย์จะมีชมรมผู้รักขอลเปอร์ดต่างพากันนำลูกรักมาประกวดประชันกัน เขาเริ่มศึกษาหาข้อมูลและรู้ว่ารถขอลเปอร์ดคือรถที่เกิดจากการประยุกต์ชื่อขอลเปอร์ดมาจากคำว่า ตัด เพราะรถต้นแบบนั้นเกิดจากการปรับให้มีลักษณะต่างไปจากเดิม อย่างเช่นปรับมุมส่วนคอบังคับเลี้ยวให้ยาวขึ้น และที่สำคัญไม่มีระบบกันกระแทกที่เบาะหลัง สร้างความท้าทายให้ผู้ขับซึ่งโดยก่อนที่将有ขอลเปอร์ดนั้นเคยมีอบเบอร์ของประเทศอังกฤษซึ่งก็คือจักรยานยนต์ที่ถูกดัดแปลงเช่นเดียวกัน เมื่อเริ่มศึกษา นาธานก็เริ่มหลงใหลเจ้ารถนี้อย่างถอนตัวไม่ขึ้น หลังจากเขาเริ่มมีงานประจำโดยรับจ้างเขียนโปรแกรมให้บริษัทใหญ่ ๆ ชายหนุ่มค่อย ๆ เก็บหอมรอมริบจนมีรถคันแรกและทันทีที่กลับมาเมืองไทย รายได้ของนาธานเป็นกอบเป็นกำ

มากขึ้น จำนวนรถในโรงรถจึงมากขึ้นตามไปด้วย แต่โชคร้ายคือ เจ้าความฝันสูงสุดคันนี้มีราคาถึงสิบห้าล้าน!

รถคันนี้มีราคาแพงเป็นอันดับสามของโลก มีชื่อว่า Gold plated custom chopper เปิดตัวครั้งแรกเมื่องานมอเตอร์ไซค์โชว์ในซีแอตเทิล รัฐวอชิงตัน ตัวรถเปล่งประกายเงางามเพราะชิ้นส่วนโลหะทั้งหมดชุบทอง และแน่นอนราคาของมันก็แพงพรวดไปด้วย แม้เขาจะมีเงินมากแต่จำนวนเงินก้อนที่อยู่ใต้อาคารก็ยังไม่พอสำหรับรถคันนี้ จึงได้แต่มองและแอบกลืนน้ำลายอย่างเสียวๆ

“คุณสมชาติไปได้มาจากไหนหรือครับ”

“ผมรู้จักกับเศรษฐีอเมริกันคนหนึ่ง เขาซื้อมันเอาไว้ แต่ตอนนี้เขาไปซื้อขอปเปอร์อีกคันแทนก็เลยคิดจะขาย”

“ผมก็สนใจครับ แต่ราคามันออกจะสูงไปนิด”

“น่าเสียดายนะครับ รถสภาพดีๆ อย่างนี้ เจ้าของไม่เคยขี่ด้วยซ้ำได้แต่เก็บไว้ในโรงรถ ในเมืองไทยหาคนที่ชอบรถรุ่นนี้ได้่น้อยเต็มที หากคุณนาธานไม่สู้ราคาเกรงว่าต้องขายให้แก๊สที่ดูไปแทน”

รถประเภทนี้คงไม่เหมาะขี่ตามท้องถนน แต่สำหรับคนที่ร่ำรวยอย่างนาธานแล้วเปรียบเหมือนเครื่องสนองกิเลส เขาเคยดูภาพของมันในโทรทัศน์อีกทั้งยังค้นข้อมูลเกี่ยวกับการผลิตรถตั้งแต่ต้น แต่เนื่องจากต้องลงทุนในบริษัทจึงยังไม่มีโอกาสเป็นเจ้าของเสียที

“ผมก็เสียดายครับ แต่คงต้องขอตัดสินใจสักนิด บอกตรงๆ นะครับว่าเงินจำนวนมากอย่างนี้ผมคงไม่มี”

“อย่างคุณนาธานเนี่ยะครับไม่มี ไม่น่าเชื่อ โรงแรมในเครือบริษัทนั้นมีสาขาตั้งเยอะ คุณเป็นหลานชายท่าน แล้วไม่ได้รับอะไรบ้างหรือครับ”

ชายหนุ่มถึงกับอึ้ง เขาทิ้งโอกาสไปเองแต่สุดท้ายกลับต้องมาคิดทบทวนดูใหม่ แม้จะบอกตัวเองว่า ไม่สนใจมรดก แต่ทำที่ที่เปลี่ยน

ไปของพี่น้อง ทำให้นาธานอดคิดไม่ได้ว่า ตัวเองพลาดอะไรไปหรือเปล่า อย่างครั้งล่าสุดที่ป้อนดให้หลานๆ ไปกินข้าว เขาก็สังเกตถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น

คนเอาจริงเอาจังอย่างก็มีวัจนดูอ่อนคลายขึ้นแถมยังยิ้มให้นาธาน อีกด้วย อัคริชก็เช่นกัน พักนี้ชายหนุ่มหนีบโมรีไปทำงานด้วยทุกวัน ตอนแรกนาธานคิดว่า อัคริชแค่กันทำผู้ชายทุกคน แต่แวตตาที่หญิงสาว มองคนเป็นพี่ทำให้นาธานสังหรณ์ใจอยู่ลึกๆ หากหล่อนหลงรักผู้ปกครอง ของตนก็เท่ากับว่าโอกาสที่อัคริชจะทำตามความประสงค์ของปู่สำเร็จ มีสูงมาก

‘แกไม่สนใจมรดกก็ดีไปอย่างนะเจ้าเทมส์ ตอนนี้พี่น้องคนอื่น เขาใส่เกียร์เดินหน้ากันใหญ่แล้ว แต่ก็ดี สละสิทธิ์สักคนปู่จะได้ไม่ต้อง ลำบากใจ’

ไม่ได้การ! เขาต้องรีบสืบเรื่องนี้โดยเร็วที่สุด แม้ไม่อยากจะมรดก แต่นาธานก็ไม่อยากเป็นผู้แพ้ อย่างน้อยถ้าได้เงิน เขาอาจได้ครอบครอง ขอบเปอร์ลายเพลิงสมดังใจ

“เอาอย่างนั้นะครับคุณสมชาติ ผมขอเวลาดัดสินใจสักอาทิตย์ ถ้าได้คำตอบผมจะรีบโทร. ไปแจ้งทันที”

“ได้ครับ ไม่มีปัญหา นี่ครับเบอร์โทรศัพท์ผม ผมจะรอข่าวดีจาก คุณนาธานนะครับ รถดีๆ สวยๆ อย่างนี้ ผมอยากให้คนที่คู่ควรกับมันได้ ไปนะครับ”

“แน่นอนครับ ผมจะไม่ทำให้คุณสมชาติผิดหวัง”

ออกจากบริษัทนาธานก็มุ่งหน้าไปฟิตเนสเพื่อออกกำลังกาย พอเข้าไปถึงก็พบว่า กรวิกอยู่บนลู่วิ่งแล้ว

“ว่าไงฮิไ้กร ทำไมมาแต่หัววัน งานที่บริษัทเสร็จแล้วหรือ”

“เออดีนะ พุดอย่างกับบริษัทเป็นของฉันคนเดียว แล้วประธาน

บริษัทอย่างนายหายหัวไปอยู่ที่ไหน”

“แหม อย่าบ่นหน่อยเลยวะไอ้กร นายก็รู้ว่าฉันกำลังหลบหน้าน้องมิลค์กับน้องบอลลูนอยู่ เลยไม่กล้าเข้าบริษัท”

เรื่องเกิดเมื่อสัปดาห์ก่อนนี่เอง จู่ๆ นางแบบสาวก็แวะไปหาเขาถึงบริษัทและบังเอิญเจอกับสองสาวคู่ซี้เข้า ผู้หญิงซึ่งเคยว่าง่ายแต่ทำไม่ถึงได้อารมณ์ร้ายทะเลาะกันอย่างบ้าคลั่งขนาดนั้น พวกหล่อนแทบจะพังบริษัทด้วยการขว้างปาข้าวของใส่กัน เมื่อนานากลับมาเห็นข้าวของในบริษัทกระจุยกระจาย เขาก็หมดความอดทนไล่พวกหล่อนออกไปพร้อมๆ กัน

“ก็แน่สิวะ นายนี่มันเหลือเกิน เล่นควงผู้หญิงคนอื่นเข้ามาแย่งถึงบริษัท”

“ฉันเปล่าควง มิวเข้าไปเอง ฉันห้ามแล้วก็ไม่ฟัง”

ปกตินานาก็มักมีวาทศิลป์ เขามีคู่ควงหลายคนแต่รู้จักสับรางไม่ให้ชนกัน ครั้งนี้คงเป็นความซวย เพราะไม่ว่าจะห้ามปรามนางแบบสาวเท่าไรอีกฝ่ายก็ไม่ฟัง เมื่อคนหนึ่งแสดงความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของชายหนุ่มจึงหมดความอดทนทันที เขายอมรับว่าสามสาวลีลาดีไม่แพ้กัน แต่ถ้าจะให้ถูกจับขังกรงเป็นลูกแมวเชื่องๆ ซาตานอย่างนานาก็นั่นไม่ได้ พวกหล่อนบังคับให้เขาต้องเลือก ดังนั้นสิ่งที่นักคอมพิวเตอร์หนุ่มเลือกก็คือ ให้พวกหล่อนไปพร้อมกันทั้งสามคน

“ถ้าฉันสาวที่นายควงไปงานแสดงเพชรเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว จะแก้ตัวว่ายังไง”

นับเป็นดวงซวยของนานากที่จู่ๆ โจทก์เก่าหลายคนมาปะทะกันอย่างงานแฟชันโชว์ครั้งล่าสุดเขาพาดาราสาวคนหนึ่งไปงานแต่บังเอิญไปเจอคู่ควงอีกคนที่เป็นกรรมการจัดงานเข้าพอดี ทั้งคู่อดใจไว้ไม่ไหวตบตีกัน ชายหนุ่มได้แต่ยืนดูอยู่เฉยๆ หนังสือพิมพ์พาดหัวข่าวอยู่ถึงสองวัน เพราะทั้งคู่ต่างเป็นคนดัง อย่างดาราสาวที่ควงไปก็กำลังจะรับเป็นพรีเซนเตอร์

รถยนต์นำเข้ามาจากต่างประเทศ สุดท้ายชายหนุ่มจึงกลายเป็นผู้ร้ายในสายตาทุกคนในฐานะที่ใจดำไม่ยอมเข้าไปช่วย

“นายก็พูดเกินไป แต่ไม่รู้เป็นยังไง ช่วงนี้โชคร้ายชะมัด สงสัยต้องไปสะเดาะเคราะห์”

“ฝรั่งอย่างนายรู้จักสะเดาะเคราะห์ด้วยหรือ ไม่ใช่เข้าไปให้ผู้หญิงเป่ากระหม่อมหรอกนะ”

“ไอกร...แกนี่ชอบรู้ทันอยู่เรื่อย พอเลย ฉันจะออกกำลังกาย อย่ายามาหาเรื่อง” นารานเบียงประเด็น เขาก้าวขึ้นเครื่องออกกำลังกาย ตั้งปณิธานเพื่อวอร์มอัพ ระหว่างนั้นกรวิกก็ชวนคุยไปเรื่อย ๆ

“วันนี้ฉันเจอน้องชายนายด้วยละ”

“น้องชาย...ใครวะ ฉันไม่เคยมี”

“อะไรวะไอ้เทมส์ ความจำเสื่อมหรือไง...ก็เกียรติก้องไงละ”

ชายหนุ่มไม่เคยนับอีกฝ่ายว่าเป็นน้องมาก่อน และเชื่อว่าคนอื่นๆ คงคิดเช่นเดียวกัน พวกเขาเป็นพี่น้องที่ไม่เคยสนิทชิดเชื้อ พูดคุยกันเฉพาะเรื่องงานเท่านั้น ต่างคนต่างมีโลกส่วนตัวสูง โดยเฉพาะอัศวรที่นารานแทบไม่เคยคุยด้วย เขารู้แต่ว่าคนคนนี้ไม่ควรไปหาเรื่อง ยามเงียบๆ เขาก็ดูปกติ แต่หากทะเลาะกันเมื่อไหร่ชายหนุ่มเอาจริงแน่

“อ้อ...แล้วนายไปเจอเขาที่ไหน”

“ฉันเจอเกียรติก้องที่ร้านเพชร”

นารานเบิกตากว้างมองเพื่อนรักอย่างไม่เชื่อหู เกียรติก้องไม่เหมือนกับบีมวัจฉาที่ทุ่มเทเงินทองเพื่อปิดปากผู้หญิง

“เขาอาจจะซื้อแหวนเพชรไปให้สาว ๆ มั้ง”

“แต่ที่แปลกก็คือ ร้านเพชรที่เกียรติก้องไปซื้อว่าเบลล่าจิวเวลรี่ และเจ้าของคือ คุณเบล”

เมื่อกรวิกเอ่ยชื่อ นารานก็เป็นฝ่ายอึ้งแทน เขานึกไม่ถึงว่าเกียรติก้องทำตามทีพูดไว้ต่อหน้าจริงๆ โดยการกลับไปง้อภรรยาเก่า อีกฝ่ายคงคิดว่า

ได้เปรียบพี่น้องคนอื่น ๆ เพราะเคยแต่งงานมีลูกมีเมียแล้ว ส่วนนวนิราณ
ที่ว่า วัวเคยขาม้าเคยขี่ อาจจะใช้ได้จริงในกรณีนี้ ถ้าพี่พี่น้องคนอื่นได้
สมบัตินาธานไม่เกี่ยง อย่างเช่นกิมวัจน์ ผู้ใช้ชีวิตส่วนใหญ่ทำแต่งงาน
สิ่งที่ทายาทคนโตทำเสมอคือ สร้างความเจริญก้าวหน้าให้บริษัท และทำ
ให้หุ้นของปัทมนันท์พุ่งขึ้นไม่หยุดมาหลายครั้ง แต่ถ้าเป็นเกียรติก็อง ชีวิต
ของเขาต่อจากนี้ต้องวุ่นวายแน่

“นั่นมันภรรยาเก่าของเกียรติก็องนี่”

“ใช่...ฉันเคยได้ยินนายเล่าให้ฟัง และที่แปลกกว่านั้นก็คือ หมอนั่น
ถือถุงของเล่นเด็กมาด้วย ฉันจำได้ว่าน้องชายนายมีลูกชาย แสดงว่าตอนนี้
พี่น้องของนายก็ทำตามที่ปู่ชายต้องการนะสิ”

ชายหนุ่มมือเย็นเฉียบ เขาเล่าความประสงค์ของปู่ให้เพื่อนรักฟัง
กรวิกก็ขู่สั่งให้เขาทำตามที่ท่านต้องการ นาธานยังแบ่งรับแบ่งสู้เพราะ
ไม่อยากแต่งงาน

ไม่ได้การ! เขาประมาทเกินไปที่คิดว่าทุกคนจะไม่สนใจสมบัติ
จำนวนมหาศาล ในยุคที่อะไรก็เป็นเงินเป็นทอง แม้แต่อัศวินที่มีที่ท้าวว่าจะ
ถอนตัว ป่านนี้อาจซุ่มเสียบทำอะไรลับหลังก็ได้...เพราะไม่อยากให้เพื่อน
รู้แหว นาธานจึงแก้เก้อไปว่า

“ช่างปะไร ฉันก็ไม่ได้อยากได้สมบัติปู่หรอก”

“นายแนใจหรือไอ้เทมส์ ถ้าพี่น้องนายได้สมบัติจริง ฉันว่านายอาจ
จะถูกเชิญออกจากบริษัท นายจะทำใจเย็นปล่อยให้คนอื่นแย่งหน้านั้นหรือ
เสียชื่อเสียงอย่างนายหมด”

“ฉันบอกว่าไม่สนใจก็ไม่สนใจละ นายนี้พูดมากจริงๆ ไอ้กร”

“ระวังนะไอ้เทมส์ มัวทำตัวเป็นกระต่ายประเดี้ยวเต่าทั้งสามจะ
ชิงเข้าเส้นชัยไปก่อนนะ ถ้าไม่อยากเป็นน้องหมาตกระป๋องนายต้อง
รีบหน่อยแล้ว”

“ยินดีต้อนรับกลับบ้านนะลัล”

หญิงสาวร่างบางในชุดเดรสสีเขียวมะกอกโผล่เข้ามาหาเพื่อนรัก ลัลลนา เพิ่งลงเครื่องเมื่อสองชั่วโมงก่อน หนึ่งในเดือนที่หล่อนหนีความกดดัน ไปอยู่ต่างประเทศ เริ่มจากฝรั่งเศส อังกฤษ และจบท้ายด้วยอเมริกา หญิงสาวเลือกทำงานหนักเพื่อให้ลืมความทุกข์ใจ

เมื่อก่อนลัลลนาไม่เคยสนใจงานเดินแบบมาก่อน แต่ตอนนี้กลับตอบรับงานทุกอย่าง ทั้งเดินแบบในปารีส งานถ่ายแบบนิตยสารฉบับต่างๆ ของเมืองนอก ลัลลนาจึงกลายเป็นนางแบบดังไปในชั่วข้ามคืน หล่อนมีใบหน้าสวยหวานอย่างชาวเอเชีย แต่เรือนร่างสูงโปร่งกว่านางแบบไทยทั่วไป แม้จะผอมเพรียวแต่หน้าอกหน้าใจไม่ได้เล็กไปด้วยเลย บรรดาสไตลิสต์หลายสำนักจึงถูกใจหล่อนเป็นอย่างมาก

“แหม...ทำอย่างกับว่าฉันไปนาน ฉันไปถ่ายแบบแค่เดือนเดียวนะ ยายพิมพ์”

“ก็นั่นละ แต่เราสามคนก็ไม่พบกันนานแล้ว ครึ่งสุดท้ายเมื่อตอนปีใหม่จำได้ไหม นี่ก็เกือบสี่เดือนแล้ว วันนี้ต้องคุยให้หายคิดถึง”

พิรवारณดึงมือลัลลนามานั่ง ส่วนหญิงสาวซึ่งนั่งฝั่งตรงข้าม มีชื่อว่า จิดาภา ทั้งสามเป็นเพื่อนซี้กันสมัยอยู่มหาวิทยาลัย หลังเรียนจบ ต่างก็แยกย้ายไปทำงานของตน

“สวัสดิ์จะจี๊ด ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ คิดถึงจัง”

เพื่อนสาวลุกขึ้นมากอดลัลลนาเบาๆ ทั้งสามคนสังสรรค์ดื่มและนั่งคุยกัน คนภายนอกอาจมองว่า ทั้งสามสวยคนละแบบ พิรवारณสวยหวานแบบสาวเกาหลี จิดาภานั้นคมขำแบบไทยๆ ส่วนลัลลนาสวยโดดเด่นตั้งแต่สมัยเรียนแล้ว

หล่อนโชคดีกว่าเพื่อนที่มีรูปร่างสูงโปร่ง นอกจากถ่ายแบบหล่อนยังใช้เวลาว่างในฟิตเนสกับเทรนเนอร์ส่วนตัว ร่างกายจึงดีถึงกระชับไปทุกสัดส่วน หญิงสาวหนีไปทำงานต่างประเทศเพื่อหลีกเลี่ยงการไปร่วมงาน

แต่งงานของบิดา และป่านนี้ท่านคงคงภรรยาสาวคราวลูกไปอันนี้มน
ถึงอิตาลีโน่น หล่อนไม่ยากไปอาละวาดในงานแต่งงานและไม่ยาก
ทำให้ยาเสียใจ ช่วงแรกที่ไปอยู่เมืองนอก หล่อนเข้าอินเทอร์เน็ตเช็กข่าว
วันละสามเวลา แต่พองานหนักจนแทบไม่มีเวลาพักทำให้หญิงสาว
ลดความฟุ้งซ่านไปได้เยอะ ทันทีที่หัวถึงหมอนก็หลับผล็อย

“ฉันก็คิดถึงเธอ ไม่นึกเลยนะว่าตอนนี้เพื่อนฉันจะเป็นนางแบบไป
แล้ว เมื่อไหร่จะได้เห็นผลงานเธอในเมืองไทยบ้างจ๊ะ” พิววรรณพูดขึ้น

“คงยาก...ฉันไม่ค่อยชอบทำงานในเมืองไทยเท่าไร น่านะ”

เจ้าของสินค้าหลายบริษัทติดต่อมาแต่ลัลลนาไม่สนใจ ลูกเศรษฐี
อย่างหล่อนไม่ต้องทำงานก็มีเงินเหลือเฟือ

“น่าเสียดายจัง ไม่งั้นเราสองคนอาจจะได้ถ่ายแบบด้วยกัน”
พิววรรณเป็นนางแบบในเมืองไทย หญิงสาวเข้าสู่วงการทันทีที่เรียนจบ
ทั้งถ่ายชุดว่ายน้ำและเป็นพรีเซนเตอร์สินค้าหลายชนิด

“น่าอิจฉาพวกเธอจัง ทำไมฉันไม่สวยแบบนี้บ้างนะ”

หญิงสาวซึ่งดูเรียบร้อยที่สุดในกลุ่มเอ่ยขึ้น จิตภาสวมชุดกระโปรง
แบบเรียบ ผมยาวตัดหยิกเป็นลอนทำให้หล่อนดูเหมือนหญิงสาวช่างฝัน
ผิวสีน้ำผึ้งนวลลอตาไม่ได้สวยด้อยไปกว่าเพื่อนอีกสองคนเลยด้วยซ้ำ
ลัลลนาบีบจมูกเพื่อนรักเบาๆ แล้วหัวเราะร่วน

“อย่างเธอเนี่ยนะไม่สวย ฉันว่ายายจี๊ดของเราเหมือนนางใน
วรรณคดี สวยคมเหมือนนางสีดา” ลัลลนาพูดบ้าง

“ไม่เอาละ ฉันอยากสวยเหมือนนางแบบ ขอให้ได้หุ่นดีๆ แบบ
ยายพิมพ์ แล้วก็ได้น้ำสวยๆ แบบยายลัล แค่นี้ก็พอใจแล้ว”

จิตภาเป็นคนเดียวในกลุ่มที่มีฐานะปานกลาง พ่อเป็นข้าราชการ
ส่วนมารดาที่เปิดร้านซักรีด หญิงสาวทำงานอยู่ในบริษัทแห่งหนึ่ง ลัลลนา
รู้เพียงแต่ว่าเกี่ยวกับโรงแรม

“อย่าเอาอย่างพวกเราเลยจี๊ด เธอนะเหมาะจะเป็นศรีภรรยาใคร

สักคน อยู่บ้านทำกับข้าวซักผ้า ใครได้เธอไปเป็นภรรยาคงโชคดีสุดๆ เลย”
พิราวรรณเอ่ย

“ฉันเห็นด้วยนะจ๊ะ แต่เธอต้องดูให้ดี ผู้ชายสมัยนี้หาดีๆ ยาก”

“อะไรกันยายลัล ไปเมืองนอกไม่เจอคนดีๆ มาจีบบ้างเลยหรือ”

“อย่าไปถามเลย อย่างยายลัลเนี่ยนะ มีหวังไล่เปิดไปหมดมากกว่า
จี้ดก็รู้ว่าลัลของเรา สวย เผ็ด ดุจะตาย ไม่จับผู้ชายมาหักคอจี้มน้ำพริก
ก็ดีถมเถแล้ว”

ทุกคนต่างรู้ว่าลัลลณากเกลียดผู้ชาย สมัยเรียนเคยมีเพื่อน
ในคณะมาจีบ ทันทีที่ทราบข่าวอีกฝ่ายเจ้าชู้และจีบผู้หญิงพร้อมกันทีเดียว
ถึงสี่คน ทายาทเจ้าพ่ออังกะก็ส่งคนไปเล่นงานอย่างสาสม หล่อนใช้
ลูกน้องจับตัวอีกฝ่ายมัดไว้ในโรงแรม่านรูดแล้วถ่ายรูปประจานทั้ง
มหาวิทยาลัย

หนุ่มบางคนทำที่เป็นช่วยตัวหนังสือให้ แต่พอรู้ทันลัลลณาก็ให้
คนของบิดาสืบประวัติ เมื่อรู้ว่าชายหนุ่มเป็นคนวิปริตชอบแอบส่อง
กระโปรงหญิงสาว จึงนำไปประจานทั่วคณะ อย่างรายท้ายสุดเป็นถึง
ประธานนักศึกษาแต่ใช้ตำแหน่งหมายรบกวนน้องปีหนึ่ง แต่ลัลลณาก็ให้
ประณตเล่นงานอย่างเจ็บแสบโดยติดป้ายประกาศประจานความจริง
หลังจากนั้นชายหนุ่มทั้งคณะต่างทราบกิตติศัพท์ลัลลณาจนไม่มีใคร
กล้าจีบหล่อนอีก

“พิมพ์พุดถูก วันๆ เจอแต่พวกฝรั่งหัวงู หรือไม่ก็ลูกเศรษฐีที่
ทำตัวไร้สาระไปวันๆ น่าเบื่อออก”

“นี่ใจคอเธอจะอยู่เป็นโสดจริงๆ หรือยายลัล” หญิงสาวที่ใส่ชื่อ
ที่สูงสุดในกลุ่มพุดขึ้น

“โสดไม่ได้ตรงไหน พวกผู้ชายมีแต่เห็นแก่ตัวทั้งนั้น ฉันไม่มีวันทำ
เรื่องโง่ๆ ผิดชีวิตไว้กับผู้ชายชikovหรือก ถ้าไม่บวชชikovก็ขอยู่คนเดียวไป
ตลอดชาติดีกว่า”

“เห็นไหม ฉันว่าแล้ว ยายลัลเปลี่ยนได้เสียทีไหน”

ผู้ชายที่เข้ามาจีบลัลลณามีจำนวนมาก แต่เพราะอคติในใจทำให้หัวใจหญิงสาวปิดตาย ยิ่งหล่อนมีบอดีการ์ตอย่างประจักษ์ตามติด โอกาสที่จะใกล้ชิดก็ยิ่งน้อยกว่าเก่า

“แล้วเธอล่ะพิมพ์...ฉันเดาว่าเธอต้องมีแฟนแล้วแน่เลยใช่ไหม”

“จะ และอีกไม่กี่เดือนเราก็จะแต่งงานกัน ฉันคงย้ายไปอยู่อเมริกาถาวรเลย” แฟนของพิรารวรรณเป็นนักธุรกิจหนุ่มชาวอเมริกันที่ตามจีบหญิงสาวมาตั้งแต่สมัยมหาวิทยาลัย

“ว้าว น่าอิจฉาพิมพ์จัง ทำไมไม่มีคนดีๆ มาจีบฉันบ้างเลยนะ”

“ทำไมจะไม่มีล่ะ เธอน่ะสวยออก ฉันว่าต้องมีสักคนไม่ใช่หรืออย่างหนุ่มๆ ที่บริษัทเธอไง เห็นว่าหล่อกันทั้งสี่คนไม่ใช่หรือ”

“หนุ่มที่ไหน”

“นี่ลัลไม่รู้หรือว่ายายจีตทำงานอยู่บริษัทในเครือปัทมนันท์ ฉันได้ยินมาว่า ทายาทสกุลนี้หล่อเหลาทั้งสี่คนเลยนะ อย่างคุณก็มีวัจน์ แม้จะอายุสามสิบหกแต่ยังเพร่เปิด ส่วนคุณอัศวรก็ยิ่งหล่อ” พिरารวรรณพูดขึ้น

“แล้วเธอไปรู้จักพวกเขาได้ยังไงยายพิมพ์ อย่าลืมนะเธอมีแฟนแล้วนะ ไปชื่นชมผู้ชายอื่นมันไม่ดี”

“ก็หนังสือซุบซิบนี่ไง ลงข่าวทั้งสี่คนพร้อมกันเลย ไม่น่าเชื่อว่าอายุสามสิบกว่าแล้วยังไม่มีใครแต่งงานสักคน ยกเว้นคนสุดท้ายอ้วนไปหน่อย”

พิรารวรรณยื่นหนังสือซุบซิบดาราดับล่าสุดให้ ภายในนั้นมีสเก๊ตข่าวที่ชื่นชมชายหนุ่มทั้งสี่ ลัลลณากวาดตามองทีละคน สุดท้ายก็รีบยื่นหนังสือคืนให้เพื่อนรัก

“แหะ ไม่เห็นหล่อตรงไหน พวกนี้ก็ซาดานดีๆ นี่เอง คงคิดว่าตัวเองหล่อรวย หลอกฟันผู้หญิงไปวันๆ คนอย่างนี้อ่ามองให้เสียตาดีกว่า

ยายจืด เธอน่ะไม่เหมาะกับคนพวกนี้หรอก แต่งงานกันไปก็น้ำตาตกเปล่าๆ”
ลัลลณาวิจารณ์

“แหม พวกเธอนี่พูดเป็นตุเป็นตะ พวกเขาคงไม่สนใจผู้หญิงธรรมดาๆ อย่างฉันหรอก อีกอย่าง ฉันก็เป็นแค่พนักงานบัญชี วันๆ ไม่เคยเจอผู้บริหารชั้นสูงหรอก คุณก็มีวัจนกิจลู่อยู่แต่ในห้องทำงาน ฉันเห็นเขาใกล้สุดก็ไม่ต่ำกว่าห้าเมตร ส่วนคุณอัครชก็ยุ่งไม่เคยคุยกันสักที แต่คนที่ฉันเคยเจอมีแค่คนเดียว”

จิตาภาขึ้นน้ำไปยังชายหนุ่มคนซ้ายสุด หน้าตาเขาไม่ค่อยเหมือนคนไทยเท่าไร รูปร่างสูงใหญ่ ผมสีน้ำตาลอ่อนสะบัดปลาย คิ้วเข้มตามคิ้ว แก้มรูปทรงเหมือนนักกล้ามเสียอีก ถ้าบอกว่าเขาเป็นนายแบบลูกครึ่งดูจะเหมาะกว่า แต่เพราะทิวทัศน์ทำให้ลัลลณาเบ้าปาก

‘คงคิดว่าตัวเองหุ่นดีตายละ’ ลัลลณาค่อนในใจ

“นั่นมันคุณนาธานใช่ไหม”

“ใช่...เขาคูมระบบคอมพิวเตอร์ของบริษัท ก็เลยมีโอกาสดำคูดกันบ้าง ตัวจริงเขาน่ารักมากเลยนะ สุภาพแล้วก็ยิ้มหวานมาก”

“นี่ยาบอกนะว่าเธอหลงรักผู้ชายเจ้าชู้คนนี้”

“คุณนาธานไม่ได้เจ้าชู้นะลัล เขาอาจจะมึนุษย์สัมพันธ์เกินไปนิด สาวๆ เลยเข้าใจผิด”

พิรวรรณหรีตามองเพื่อนรักอย่างจับผิด ก่อนจะยิ้มอย่างล้อเลียน

“นี่เธอหลงรักคุณนาธานเข้าแล้วสิ ถึงได้แก้ตัวแทนเขาอย่างนี้”

“ฉันเปล่านะ” จิตาภาแหงเสียงสูง หน้าแดงก่ำ

“ไหนลองบอกมาสิว่า เขาคูยอะไรกับเธอมั่ง เขาชวนเธอไปข้างนอกบ้างไหม เคยอยู่ด้วยกันสองต่อสองหรือเปล่า เล่ามาให้หมดนะ ไม่งั้นฉันโกรธจริงๆ ด้วย” พิวรรณชัก

“มะ...ไม่มี เขาก็แค่คุยเรื่องงาน” จิตาภาตะกุกตะกัก เสมองไปทางอื่น

อย่างมีพิธี

ลัลลนาไม่เคยเห็นเพื่อนสาวทำทำเงินยายแบบนี้มาก่อน เรดาร์ ส่วนตัวบอกว่าอาจมีบางอย่างมากกว่านั้น ผู้ชายที่ดูเหมือนเพียบพร้อม คนนี้ต้องไม่ใช่คนดีแน่ เผลอๆ คิดหลอกจิตใจเอาไว้เป็นคู่นอนชั่วคราวแล้ว เชี่ยทั้งแบบไม่ใช่ดี ตามประสาลูกคนรวยที่คิดว่าเงินซื้อทุกอย่างได้

“ทางที่ดีอย่าไปสนิทกับคนนี้จะดีกว่า ฉันว่าผู้ชายไว้ใจไม่ได้สักคน”

“เขาไม่ได้ทำอะไรฉันหรอกลัล เราแค่ร่วมงานกัน”

“ถ้ามันทำเจ้าชู้ชกกับเธอ ต้องรีบบอกฉันนะจ๊ะ ฉันจะให้ลูกน้องพ่อไปเล่นงานมัน คอยดู”

“ใจเย็นๆ ลียาลัล เธอเพิ่งพูดถึงผู้ชายเจ้าชู้เป็นของขึ้นอยู่เรื่อง ความจริงน่าจะส่งยาลัลไปอยู่กลุ่มพิทักษ์สิทธิสตรีนะ มีหวังรุ่งแน่”

ลัลลนาหน้าเจื่อน จุดนี้คงเป็นปมในใจหล่อน ใครใช้ให้ทรงชัย เจ้าชู้จนหล่อนต้องคอยวาทีก๊อของบิดาแทนมารดาที่เสียไปแล้ว ยิ่งเห็นเด็กสาวอายุสิบห้าสิบหกที่ยอมพลีกายให้ชายคราวพ่อ หญิงสาวก็ยิ่งหมดศรัทธาในความรัก

“ฉันรู้นะลัลว่าเธอหวังดี แต่คุณนาธานแค่เรียกฉันไปคุยเรื่องระบบบัญชีคอมพิวเตอร์ เราแค่นั่งคุยกันในห้องเท่านั้น”

“คุยเฉยๆ หรือยายจ๊ะ ฉันได้ยินว่าพวกเขาเจ้าชู้กันทั้งสี่คน สงสัยคงได้เล็ดพ่อ สมัยคุณเกื้อกูลยังอยู่พนักงานสาวๆ ที่รับมาใหม่เสร็จ ลูกชายท่านประธานกันทุกคน”

“นับเป็นตระกูลที่แย่มาก มันน่าจับมาตอนเสียให้หมด” ลัลลนาเซ่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“อย่าไปฟังยายลัลเลย ไหนเล่าให้ฉันฟังหน่อยว่า คุณนาธานนี้เป็นคนยังไง”

“เขาก็สุภาพนะ แล้วเป็นกันเองมากๆ เขาเล่าให้ฉันฟังว่า คนอื่น

ชอบไปลือว่าเขาเจ้าชู้ แต่ที่จริงเขารักเดียวใจเดียว เขายังใช้วิธียลักซื้อผู้หญิงคนหนึ่งให้ฉันดูเล่นนะ บอกว่าเป็นแฟนคนแรก”

“แหะ เอะเรื่องรักเดียวใจเดียวมาอ้าง ให้อู๊ผู้ชายอย่างนี้ฉันรู้ทันหรอก”

“แต่ฉันเชื่อเขาอะ ตั้งแต่ฉันเจอผู้ชายมา คุณนาธานคนนี้นี่ลั้ยดีทีสุด”

ลัลลนาแยกกับเพื่อนเมื่อหลายชั่วโมงก่อน แต่สิ่งที่เพื่อนสาวทั้งสองเล่าให้ฟังยังติดหู หล่อนไม่เชื่อว่า ผู้ชายที่ขึ้นชื่อว่าชาตานจะสามารถลดละเลิกทุกอย่างแล้วกลับตัวเป็นคนดีได้ สุดท้ายผู้หญิงก็ต้องตกเป็นเหยื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ชายที่ชื่อ ‘นาธาน ปัทมพันธ์’

เขาเป็นทายาทคนที่สามของตระกูลปัทมพันธ์ บริษัทซึ่งมีโรงแรมในเครือทั้งหมดเจ็ดสาขาในเมืองไทย และอีกสองสาขาในต่างประเทศ ปู่ของนาธานชื่อว่า เกริกไกร เป็นนักธุรกิจที่เก่งกาจ เขามีลูกชายคนเดียวคือ เกื้อกูล ซึ่งเสียชีวิตไปเมื่อสิบกว่าปีก่อน

ภาพข่าวในนั้นมีบทสัมภาษณ์และรูปถ่ายชายหนุ่มทั้งสี่ แต่ลัลลนาสนใจคนสุดท้ายที่สุด

ผู้ชายคนนั้นหรือ...ที่จิดาภบอกว่าเป็นคนดี เพื่อนรักของหล่อนชื่อเกินไปถึงไม่รู้เท่าทันสันดานผู้ชาย

‘สองสาวตบตีกันเพื่อแย่งชิงทายาทสุดหล่อตระกูลปัทมพันธ์’

หล่อนจำได้ว่าอ่านข่าวชายหนุ่มตรงคอลัมน์ซุบซิบในหนังสือพิมพ์บนเครื่องบิน แม้จะเป็นกรอบเล็กๆ แต่ลัลลนาจำได้แม่น ภาพเหตุการณ์ในวันเดินแบบแฟชั่นโชว์เพชรที่หญิงสาวคนหนึ่งคร่อมตบผู้หญิงอีกคน แทนที่จะเข้าไปช่วยเขากลับยืนมองอย่างเฉยชา ผู้ชายแบบนี้น่ารังเกียจที่สุด ทั้งที่ผู้หญิงทะเลาะกันก็เพราะตัวเองแต่เจ้าตัวกลับทำเป็นทองไม่รู้ร้อน

ช่างน่าเสียดายที่หล่อนไม่มีโอกาสเตือนจิดาภ สมัยเรียนเพื่อน

สาวคนนี้เรียบร้อยที่สุด นอกจากทำกับข้าวเก่งแล้วยังมีคุณสมบัติแม่บ้าน แม่เรือนครบ หญิงสาวไม่เคยมีแฟนเพราะเรียบร้อยเกินไป เวลามีหนุ่มๆ มาจีบจีดาภาก็เอาแต่อย่ม้วนไม่ยอมพุดจนหนุ่มๆ ถอยหนีหมด ภายหลัง สามสาวมาสนิทกัน พวกผู้ชายก็พลอยกลัวกิตติศัพท์ลัลลนาไปด้วย หล่อนจะไม่ยอมให้เพื่อนรักตกเป็นเหยื่อซาตานตัวร้ายอย่างนาธานเป็นอันขาด หล่อนต้องเตือนจีดาภารู้ถึงความเลวร้ายของผู้ชายคนนี้ก่อนที่จะเพื่อนรักจะเสียที

ลัลลนาเพลอขยำกระดาษจนยับเยินอย่างแค้นใจ เสียประณต ดึงหญิงสาวกลับมาจากภวังค์

“เราจะไปไหนกันต่อครับคุณลัล”

“กลับบ้านสิประณต ฉันอยากพบคุณย่าเต็มที่แล้ว”

“ได้ครับ”

“ตอนที่ฉันไม่อยู่ ป้าพาผู้หญิงคนนั้นเข้ามาในบ้านหรือเปล่า”

ลัลลนาถามประณต

“เปล่าครับ คุณท่านทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับคุณลัล ตอนที่คุณรัศมีไปเมืองนอกครับ คงอีกเดือนกว่าจะกลับ คุณลัลสบายใจได้”

“นายนี้มันรู้ใจฉันจริงๆ นะประณต ป้าคงกลัวว่าฉันจะอาละวาด บ้านแตกอีกละสิ”

สารถีนุ่มทำหน้านิ่งเสียบ

“ใครๆ ก็กลัวคุณลัลทั้งนั้นครับ”

“นายนี้มันตรงดีจริงๆ แต่ไม่ต้องห่วงหรอก ตอนที่ฉันไม่ใช่ลัลคนเดิมแล้ว ฉันใจเย็นพอที่จะเผชิญหน้ากับยายผู้หญิงมั่งมากคนนั้นแล้ว”

“ไหนลัลมาให้ยาชุดๆ หน่อยซิ”

ลัลลนาทรุดลงกับพื้นก้มกราบผกาพรรณด้วยความเคารพ ท่าน ดึงหล่อนมานั่งบนเก้าอี้แล้วโอบกอดแน่น

“ลัลลคิดถึงคุณย่า”

“ยากี่คิดถึงหลาน หายไปนานแล้วนะ ทำไมไม่โทรศัพท์หาอย่าบ้างเลย”

งานนางแบบรัดตัวทำให้ลัลลณาไม่มีเวลาทำอะไร หล่อนตั้งใจลืมทุกอย่างและทิ้งอดีตไว้เบื้องหลัง ผกาพรรณพุดถูก นิสัยบิดาไม่มีทางแก้หาย ต่อให้หล่อนอาละวาดสักเท่าไรท่านก็ไม่มีวันเปลี่ยน

“ลัลลยุ่งคะ พอกลับถึงห้องพักก็ค่ำแล้ว อีกรอบเวลาก็ไม่ตรงกันด้วย ลัลลกะว่าจะกลับมาราบคุณย่าทีเดียวนะ”

“กลับมาก็ดีแล้ว อย่าไปไหนนานๆ อีกนะ ย่าคิดถึง” ผกาพรรณกอดหลานรักไว้ด้วยมือหนึ่ง ใช้นิ้วเสยผมที่ปรกหน้าผากออก “หลานผมมไปนะ”

“งานหนักคะคุณย่า แล้วก็ไม่เป็นเวลาเกิน ลัลลต้องเดินแบบเลยต้องควบคุมอาหาร”

“คงไม่ได้ไปถ่ายพวกชุดว่ายน้ำไซ้ใหม่ ถ้าเป็นอย่างนั้นอย่ารับไม่ได้ นะ”

“ไม่แน่นอนคะ ลัลลสัญญากับคุณย่าไว้แล้ว ลัลลแค่ปรับเดินแบบแล้วก็ถ่ายแบบ ไม่มีชุดที่ไปเปลือยแน่นอนคะ”

“ดีแล้วละลูก เป็นลูกผู้หญิงก็ต้องรู้จักระวังตัว ย่าไม่อยากให้ลัลลทำตัวเหมือนผู้หญิงกำกั้น”

แม้หล่อนจะอารมณ์ร้ายแต่สิ่งที่ผกาพรรณสอนเสมอก็คือ ให้รักษาวลสงวนตัว ยิ่งลัลลณาเกลียดผู้ชายหล่อนจึงสามารถรักษาทัวให้ปลอดภัยจากผู้ชายชikovได้จนบัดนี้

“คุณย่ากินข้าวเย็นหรือยังคะ”

“ยังเลย ก็รอลัลลอยู่นี่ ย่าให้แม่บ้านทำแต่ของโปรดลัลลนะ ทั้งไก่ทอดอะไร สลัดส้มโอ แล้วก็แกงส้ม วันนี้ต้องกินข้าวเย็นกับย่านะ”

“แน่นอนคะ ลัลลไม่ได้กินอาหารไทยมานานแล้ว วันนี้ต้องกินให้

พุงกางเลย”

“วันนี้ป้าเขาจะกินข้าวเย็นด้วยนะรู้ไหม เขารู้ว่าเรากลับมาบ้าน
ก็เลยไม่รับนัดที่ไหน”

“ป้าหรือคะ แล้วผู้หญิงคนนั้นอยู่ด้วยหรือเปล่า”

“ไม่อยู่หรอก ป้าเขาให้รัศมีไปเมืองนอกเพื่อจะได้ไม่เจอกับเรา
เห็นหรือยังว่าป้าเขารักเราแค่ไหน อย่าโกรธเขาอีกเลยนะ”

“ก็ได้ค่ะ ไหนๆ ป้าก็ทำตัวดี ลัลจะยกโทษให้”

ผกาพรรณเขมมะ هنگที่หัวหลานสาว แล้วเอ่ยเสียงเข้ม

“ลามปามใหญ่แล้วนะเรา ได้คืบจะเอาศอก”

“ลัลพูดเล่นนะคะคุณย่า ลัลทำทุกอย่างเพื่อคุณย่านะคะ ลัลไม่อยาก
ให้คุณย่าต้องทุกข์ใจเพราะหลานคนนี้อีกแล้ว ลัลสัญญาว่า จะทำตัว
ให้ดีขึ้น จะไม่ทำให้คุณย่าต้องเสียใจอีก”

4

ชีวิตลัลลณาควรจะเรียบง่ายหลังจากนั้น เพราะคนที่หล่อน
แสนเกลียดไม่มาให้เห็นหน้า รัศมีถูกส่งไปเมืองนอกหรือที่บิดาเรียกว่าไป
ทัวร์ยุโรปหนึ่งเดือน บ้านที่เคยร้อนรุ่มกลับเป็นปกติอีกครั้ง คุณทรงชัย
กลับบ้านเร็วขึ้น ใช้ชีวิตกับลูกสาวมากขึ้น หญิงสาวก็พลอยใจเย็นลง
การได้ไปทำงานที่เมืองนอกทำให้หล่อนสงบและเยือกเย็นขึ้น

ลัลลณาตื่นแต่เช้าและลงว่ายน้ำในสระส่วนตัว บ้านหล่อนตั้งอยู่
ใจกลางกรุงเทพฯ กินเนื้อที่หนึ่งไร่ มีสระว่ายน้ำและสวนที่งดงาม เนื้อที่บ้าน
ตกแต่งเหมือนรีสอร์ท มีศาลาอยู่กึ่งกลางสำหรับพักผ่อน ยามว่างหล่อน
มักจะออกกำลังกายเพื่อรักษารูปร่าง แต่ถ้าวันไหนเบื่ๆ ก็ไปฟิตเนส
ซึ่งตนเป็นสมาชิก บ้างก็ไปสปา หรือถ้าเบื่อก็ออกไปซื้อของ เงินทองใช้สอย
ไม่ขาดมือ ดังนั้นชีวิตลัลลณาจึงมีแต่ความสบาย

ร่างที่แหวกว่ายอยู่กลางสายน้ำต่อนึ่งงดงามไม่ต่างจากนางฟ้า
เรือนร่างเพียวกระชับไม่มีไขมันส่วนเกินสักนิด เอวคอดเล็ก สะโพกผาย
บิกินีสีเขียวยืดทำให้ลัลลณาเช็กซีเหนือคำบรรยาย หล่อนมีทรวงอก
อวบอím ไม่เหมือนนางแบบทั่วๆ ไปที่พอมอมหน้าออกหน้าใจก็ฟิบแบนไปด้วย
ทันทีที่กลับถึงเมืองไทยก็มีห้องเสื้อชั้นนำติดต่อมา แต่ลัลลณายังแบ่งรับ
แบ่งผู้

หล่อนไม่รู้จะทำงานดีไหม เพราะตั้งแต่เล็กจนโตไม่เคยทำอะไร เป็นขึ้นเป็นอัน บิดาร่ำรวยมากมีธุรกิจหลายอย่าง หากให้ช่วยงานบิดาที่บริษัท ลัลลณาก็ทำใจไม่ได้ หล่อนไม่ชอบสายตาที่เหล่านักงานสาวส่งมาให้ ยิ่งเห็นท่าทางหัวร่อต่อกระซิกของบิดากับหญิงสาวเหล่านั้น ก็ยิ่งรู้สึกหงุดหงิด

หลังจากว่ายน้ำมาเกือบสองชั่วโมง ลัลลณาก็ขึ้นจากสระและมานั่งหย่อนอารมณ์อยู่ตรงเก้าอี้หวาย แม่บ้านนำน้ำผลไม้คั้นสดๆ มาวางไว้ให้บนโต๊ะตัวเล็ก หล่อนเหลือบมองหน้าจอโทรศัพท์ที่มีสายที่ไม่ได้รับอยู่ ทั้งสิ้นสิบห้าสาย หล่อนขมวดคิ้ว รีบกดหาเจ้าของหมายเลขทันที

“มีอะไรหรือยายพิมพ์ เล่นกดรัวขนาดนี้”

“เกิดเรื่องใหญ่แล้วยายลัล”

เพื่อนสาวพูดเสียงร่อนรน ลัลลณามือเย็นเฉียบ ลางสังหรณ์บอกว่ามีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้น อุดคึดถึงเพื่อนรักอีกคนไม่ได้

“ใครเป็นอะไรหรือ”

“ก็ยายจืดกันนะสิ ยายจืดกินยาฆ่าตัวตาย”

ลัลลณามือเย็นวาบ หวนคึดถึงใบหน้าเพื่อนสาว ทั้งที่เพิ่งคุยกันเมื่อสองวันก่อน หญิงสาวก็ดูร่าเริงดีแต่เพราะอะไร

“เธอว่าอะไรนะ”

“ยายจืดกินยาฆ่าตัวตายที่บ้าน ตอนนี้อยู่ติดส่งไปโรงพยาบาลแล้ว ไม่รู้จะเป็นยังไงบ้าง ฉันเลยรีบโทร. มาหาเธอ”

“เกิดเรื่องนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำไมฉันไม่เห็นรู้”

“ฉันก็ไม่แน่ใจ ตอนที่ฉันโทร. ไปญาติเป็นคนรับ เรารีบไปเยี่ยม ยายจืดกันดีไหม ฉันขับรถจะถึงบ้านเธออยู่แล้ว ฉันใจคอไม่ดีเลยลัล ยายจืดคงไม่เป็นอะไรมากใช่ไหม ໄ໓ ทำไมถึงคิดสั้นแบบนี้นะ”

อีกฝ่ายเสียงเครือ ลัลลณาหน้าซีด มือเย็น ทั้งที่พยายามปลอบเพื่อนรักแต่ตัวเองกลับอดเป็นห่วงไม่ได้

จิตาภาเป็นคนคิดมาก ในอดีตพอมีเรื่องกระทบเข้าหน่อยก็ มักร้องไห้อยู่เรื่อย ผิดกับพิราวรรณและหล่อนที่เป็นคนเข้มแข็ง ลัลลณารีบกดโทรศัพท์ดู มีหมายเลขของจิตาภาอยู่ห้าสาย ทั้งหมดเกิดขึ้นตอนตีห้า โชคร้ายที่หล่อนตั้งระบบสั่นจึงไม่รู้ว่าเป็นรักโทร. มา

“ฉันเชื่อว่าจิตต้องไม่เป็นอะไร หมอสมัยนี้เก่งต้องช่วยจิตได้แน่”

ตอนที่ทั้งคู่ไปถึงโรงพยาบาล จิตาภาอาการปลอดภัยแล้ว ใบหน้าหญิงสาวซีดขาววากับกระดาศ หล่อนกินยานอนหลับเกินขนาดเพื่อฆ่าตัวตาย หญิงสาวพักอยู่พาร์ตเมนต์เพียงคนเดียวแต่โชคดีคนข้างห้องมาพบทันเวลา แพทย์บอกว่าจิตาภาปลอดภัยแล้ว แต่คงต้องพักรักษาตัวในโรงพยาบาลอีกสักระยะ

“จิตเป็นยังไงบ้าง”

คนบนเตียงปรือตาขึ้น ท่าทางอิดโรยเต็มที เมื่อเห็นหน้าเพื่อนรัก น้ำตาก็ไหล จิตาภาเผลออดลัลลณาแล้วร้องไห้โฮ หญิงสาวใช้มือลูบแผ่นหลังเพื่อนเพื่อปลอบ

“ใจเย็นๆ นะยายจิต เธอปลอดภัยแล้ว ไม่มีอะไรแล้ว ทำไม่ถึงทำเรื่องโง่ๆ แบบนี้ละ ทำไมไม่ปรึกษาฉันกับยายพิมพ์”

ลัลลณาประคองไหล่เพื่อนรัก จิตาภายามนี้ดูซูบซีดไปกว่าเดิม ขอบตาบวมเป่งเพราะผ่านการร้องไห้อย่างหนัก

“อะ...ฉันไม่เหลืออะไรแล้วลัล ช่วยฉันด้วย”

“ใครทำอะไรเธอ บอกมาสิ” หญิงสาวสบตาตรงๆ จิตาภาร้องไห้สะอึกสะอื้นจนพูดไม่เป็นคำ

“มีใครรังแกเธอบอกพวกฉันมา ฉันจะจัดการให้” พิราวรรณกุมมือเพื่อนสาวไว้ จิตาภาสายน้ำทั้งน้ำตา

“ฉันผิดเอง ฉันไม่น่าเลย ฉันไม่น่าไว้วางใจเขาเลย”

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น เมื่อสองวันก่อนเรายังคุยกันดีๆ อยู่เลยนะจิต ทำไมถึงคิดสั้น”

“ฉัน...ฉันไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใคร ฉันบอกใครไม่ได้ มันน่าอายมาก” คนป่วยกิริตน้ำตา

“บอกฉันมาจืด ฉันกับพิมพ์เป็นเพื่อนรักเธอนะ พวกเราช่วยเธอได้รู้ไหม อย่าลืมนะว่า พ่อฉันมีลูกน้องฝีมือดีเยอะแยะ ไ้คนไหนมันกล้ารังแกเธอ ฉันจะจัดการให้”

จิตภาปิตปากสะอื้น น้ำตาไหลอาบสองแก้ม จมูกแดงก่ำ

“ไม่...พวกเธอช่วยฉันไม่ได้”

“ทำไมจะช่วยไม่ได้ยายจืด...บอกมา...ว่าใครทำอะไรเธอ”

“ฉัน...ฉัน”

ลัลลณาตะบ่าเพื่อนสาวแล้วสบตานิ่ง

“ฉันกับพิมพ์เป็นเพื่อนเธอนะ เพื่อนก็ต้องช่วยเพื่อน จำได้ไหม สมัยเรียนเราสามคนกินนอนด้วยกัน มีอะไรเราก็ต์ช่วยกันแก้ไขได้ ไม่มีใครหวังดีกับเธอมากเท่าฉันกับยายพิมพ์แล้วนะ ดังนั้นบอกเรามาเถอะ”

“คุณน้า...”

“เขาทำไม ไ้คนเลวนั้นมันทำร้ายเธอใช่ไหม” ลัลลณาแค้นเสียงจิตภายกมือปาดน้ำตาและพุดเสียงเครือ

“เขารังแกฉัน” สองสาวพากันอ้าปากค้าง โดยเฉพาะลัลลณาที่เบิกตากว้างอย่างไม่เชื่อหู

“เมื่อไหร่ ที่ไหน คอยดูนะ ฉันจะแฉความให้ตำรวจจากคอมันเข้าคุก”

“ไม่นะลัล...ไม่มีประโยชน์หรอก ถึงยังงี้เขาก็ไม่มีทางรับผิดชอบเขาไ้ฉันออกจากบริษัทเมื่อวานนี้เอง เขาบอกให้ฉันไปเสีย”

“ไ้คนเลวๆ เรื่องชั่วๆ แบบนี้ยังทำได้ มันไม่เป็นลูกผู้ชายเลย ไ้เธอบอกว่ามันนิสัยดียังงี้ละ” ลัลลณากำหมัดแน่น ตาลุกวาว จิตภากลับสะอื้น หล่อนซบหน้ากอดลัลลณาไว้นแน่น แค้นเสียงเห็บเครือผ่านริมฝีปาก

“ฉันพลาดเอง...ฉันไม่รู้ คิดว่าเขาจะคุยเรื่องงาน เขาให้คนโทร.
เรียกฉันเข้าไป แต่พอฉันไปถึงก็มีแค่ฉันกับเขาสองคน แล้วเขาก็...”

“หมอนั่นมันข่มขืนจี๊ดใช่ไหม”

“เขาขอร้องให้ฉันยอมเขาดีๆ เขาบอกว่ารักและจะแต่งงานด้วย
ฉันก็เลยยอม”

“เลวที่สุด ฉันจะให้ประณตไปจัดการมัน” ลัลลณามุดลุกขึ้นด้วย
สีหน้ากร้าว

“ไม่มีประโยชน์หรอก คุณนาธานไม่มีวันยอมรับ เขาไม่เคยคิดจะ
แต่งงาน เขาสั่งให้ฉันเก็บข้าวของออกจากบริษัทเมื่อวาน ฉันไม่รู้จะหัน
หน้าไปพึ่งใคร ฉันไม่เหลือใครแล้ว”

“ฉันจะจัดการมัน คอยดูนะจี๊ด”

“เดี๋ยวสียายลัล เธอจะจัดการยังไง เขาเป็นถึงผู้บริหารนะ อีกอย่าง
ไม่มีหลักฐาน เธอจะจัดการได้ยังไง”

“ห้องที่เธอเข้าไปอยู่กับมันมีกล้องวงจรปิดไหม”

“คิดว่าคงไม่มี เพราะมันเป็นห้องส่วนตัวของเขา ฉันเอ่อ...เคยเห็น
เขาพาผู้หญิงไปหลายคนเหมือนกัน”

“เลวที่สุด ฉันจะเอาเลือดหัวมันออก”

“ใจเย็นๆ ลัล ทำร้ายร่างกายคนติดคุกได้นะ”

“ฉันไม่สนใจ ฉันจะให้ลูกน้องพ่อไปซื้อฆาตกร คนชั่วๆ แบบนี้ต้อง
จัดการให้เด็ดขาด ฉันจะบังคับให้มันมาคุกเข่าต่อหน้าจี๊ด”

“ฉันไม่ต้องการ ฉันอายุเขา เรื่องแบบนี้หากรู้กันทั่ว ต่อไปฉันจะ
ไปพบหน้าใครได้”

“นี่เธอไม่แค่นั่นหรือ ผู้ชายคนนั้นทำร้ายเธอนะ”

“แต่เราจะทำอะไรเขาได้ลัล เขาเป็นคนรวย มีอำนาจมีเงินล้นฟ้า”

“ฉันไม่กลัว คอยดูนะจี๊ด คนอย่างลัลลณานี้ละ ที่จะทำให้ผู้ชาย
อย่างนาธานขมขานจนไม่เหลือที่ยืน ฉันจะทำให้เขาไม่เหลืออะไรเลย

แม้แต่ความภาคภูมิใจในชีวิต”

“กลุ่มใจอะไรนักหนาหรือไอ้เทมส์ เห็นถอนใจเฮือกๆ”

กรวิกพูดกับเพื่อนรักเมื่อเปิดประตูเข้ามาในบริษัท เขาเห็นนาธานนั่งอยู่ที่เก้าอี้กำลังปั่นกระดาษเป็นก้อนกลมๆ ปลายถึงขยะแก้เปื้อน

“เซ็งวีย์ ทำไมช่วงนี้นันไม่มีอะไรทำเลย”

“อะไรละที่นายหมายถึง งานหรือว่าสาวๆ” เพื่อนรักดักคอ ทรวดนั่งบนเก้าอี้ด้วยใบหน้าแต่้มยืม

“ไอ้กร...แกนี่ชอบรู้ทันอยู่เรื่อย ฉันหมายถึงประเด็นหลังยังงี้ละทำไมช่วงนี้ไม่มีสาวๆ สวยๆ เข้ามาในชีวิตบ้างเลย”

“ทุกคนเขาคงกลัวนายหมดแล้วละมัง ขยันก่อคดีไว้เสียขนาดนั้น”

นักข่าวยังคงเล่นข่าวของนาธานไม่เลิก เพราะโจทก์เก่าที่ตบตีกันในงานเพชรยังตามไปราวีกันเองที่บ้านของอีกฝ่ายด้วย ทั้งสองต่างอ้างตัวเป็นเจ้าของชายหนุ่ม ขณะที่เจ้าตัวทำเนียบนายเข้ากลีบเมฆลอยตัวอยู่เหนือปัญหาทุกอย่าง เขาไม่รับโทรศัพท์จากสื่อ แคมยังไม่ออกไปแสดงความรับผิดชอบใดๆ

“นายว่าใคร”

“ก็หมายถึงนายยังงี้ละ สงสัยฟ้าจะลงโทษชาตานอย่างนายให้นั่งแห่งเดียวหัวโตแบบนี้ละสิ”

“ไอ้กร แกนี่มันวอนเสียแล้ว ไม่กั๊ดฉันสักวันจะต้องผูกมากขึ้นไหม”

“ฉันล้อเล่นน้ำ ถ้าเบื่อก็นั่งดูสาวๆ วายน้ำเหมือนทุกวันสิ นายบอกเองไม่ใช่หรือว่า ห้องนี้เป็นท้อปวิว”

เป็นครั้งแรกที่นาธานไม่ออกงานสังคมแต่เก็บตัวอยู่ในบริษัท แต่โชคร้ายที่พักนี้ไม่มีสาวๆ มาวายน้ำเป็นอาหารตาบ้างเลย มีแต่สาว

อวบน้ำหนักร้อมร้อยกิโลที่มากอกกำลังกายลดน้ำหนัก เขาแทบจะจ้ำง
ข้างมาทำผ้าให้ทึบเพื่อปิดภาพอุจาดตา

“เกลียดตัวเองสิว่า ท้อปวิหรือเปล่า”

เมื่อทั้งสองเงยหน้าขึ้นไปก็เห็นร่างอวบสาหัสในชุดว่ายน้ำสีแสดสด
พุ่งเป็นชั้นๆ รวากับห้วงยางสามอันพันอยู่รอบเอว ยิ่งเจ้าตัวว่ายท่ากบ
ยิ่งคล้ายปลาพะยูนเกยตื้นเป็นอย่างมาก หนูนุ่มนักกร้อยอย่างนาธานถึงกับ
หมดอารมณ์ไปเลย

“วิดีจริงๆ ด้วยแฮะ ก็ดีเหมือนกันนะ อารมณ์เหินของซาตาน
อย่างนายจะได้ลดๆ ลงบ้าง”

“ไม่ใช่แค่ลดนะ แบบนี้หดยไปเลยมากกว่า ขึ้นดูวิแบบนี้
ทุกวัน ฉันต้องไปบวชเป็นพระแน่นอน”

“เอาน่า...อย่าคิดมาก มันก็แค่ช่วงนี้เท่านั้นละ ดวงนายไม่เคยขาด
ผู้หญิงไม่ใช่หรือ” กรวิกเอ่ยพลอบใจ

“ฉันไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมผู้หญิงเรื่องมากอย่างนั้นะ แคนนอนด้วย
กันครึ่งสองครึ่งก็แสดงความเป็นเจ้าของแล้ว ไม่คิดว่ามันเกินไปหน่อย
หรือ ทั้งที่พวกหล่อนก็ไม่ได้ชิงสักหน่อย โชกโชนกันทั้งนั้น”

“นายดูถูกผู้หญิงเกินไปหรือเปล่า พวกหล่อนอาจจะรักนายจริง
และต้องการหยุดที่นายก็ได้”

“ผู้หญิงพวกนั้นไม่รู้จักคำว่ารักหรอก พวกเธอรักแต่เงินของฉัน
เท่านั้น”

สาวๆ ที่เข้ามาใกล้นาธานล้วนมีจุดประสงค์บางอย่าง ส่วนใหญ่
เรียกร้องทรัพย์สินเงินทอง บ้างอยากได้รถ บ้างอยากได้เครื่องประดับ
สร้อยเพชรต่างหู แต่ที่ชายหนุ่มกั้วที่สุดคือ คนที่ต้องการทะเบียนสมรส
เพราะจนปานนี้เขายังนึกไม่ออกว่า หากต้องแต่งงานกับพวกที่จ้องสูบ
เลือดสูบเนื้อจะเป็นเช่นไร

ผลพวงของการถูกแม่ทิ้งในวัยเด็กทำให้นาธานเกลียดและกลัว

ความรัก เขาไม่เคยรู้สึกเลยว่า ตนเองเป็นของใครอย่างแท้จริง ความรักที่ปูมอบให้ไม่เพียงพอที่จะทำให้ชายหนุ่มรู้สึกวางใจใครสักคน เขาจึงคบแล้วซึ่งหนึ่งก่อนที่จะถูกบอกเลิก

“นายรู้ด้วยหรือว่าผู้หญิงรอบกายนายเป็นคนอย่างนั้น”

“รู้สึกไว้อยู่ ฉันไม่ได้โง่ นะ แต่ทำไงได้ พวกหล่อนเข้ามาหาฉันเอง ฉันก็แค่ตามน้ำไป พวกหล่อนเสนอฉันก็สนอง”

นาธานเปลี่ยนคู่ครองเดือนละไม่ต่ำกว่าห้าคน แต่ละคนล้วนเป็นนางแบบสวย พริตตีเอย บ้างก็เป็นดาราตัวประกอบหรือแม้แต่นางร้าย ชายหนุ่มก็เคยคง แต่ไม่มีใครทำให้เขาอยากแต่งงานด้วยมาก่อน

“แต่มันมากเกินไป ที่นายทำเขาเรียกว่า เซ็กซ์จัดไว้อยู่ นายเล่นคงที่ละหลายๆ คน ไม่ติดโรคมากับญูเท่าไรแล้ว”

“อ้าว พวกหล่อนมาพร้อมๆ กันจะให้ฉันทำยังไงล่ะ ปฏิเสธไปก็กลัวเสียหน้าใจ”

“แกนี่มันบ้าได้น้ำจริงๆ ระวังเถอะ สักวันจะโดนผู้หญิงเอาปืนมาไล่ง้อ ฉันขี้เกียจพาแกไปส่งโรงพยาบาลนะไว้อยู่”

“ไม่มีวันนั้นหรอก บางทีฉันก็เบื่อเรื่องวุ่นวายแบบนี้เหมือนกัน”

“ซาตานอย่างนายเนี่ยนะเบื่อ”

“เออนะสิ หลายวันมานี้ฉันเพิ่งคิดได้ บางทีฉันน่าจะหาเมียสักคนตามทีปูบอก”

กรวิกซึ่งยกกาแฟร้อนๆ ขึ้นดื่มสาลักรวด เขาได้ออกมาหลายครั้ง ก่อนเอื้อมไปหยิบกระดาษทิชชูมาเช็ดปาก สายตามองนาธานอย่างแปลกใจเป็นที่สุด

“นายไม่สบายหรือเปล่า ไหนวันก่อนว่ายังไงก็ไม่แต่งงานงั้นละ”

“นั่นเพราะฉันยังไม่เจอผู้หญิงที่เหมาะสม แต่ถ้าเจอฉันอาจจะยอมแต่งงานและมีลูกกับหล่อนก็ได้นะ แต่ต้องเป็นคนดีๆ จริงๆ นะ”

“แต่ฉันว่านายต้องมีอะไรซุกซ่อนอยู่ บอกฉันมาไอ้เสือ คิดอะไร

อยู่กันแน่ ฉันไม่เชื่อหรอกว่า องค์ลีมาลอย่างนายจะกลับใจ”

หลังจากคิดทบทวนดูนาธานก็เริ่มเห็นข้อดีของการทำตามความประสงค์ของปู่ แม้ส่วนลึกยังไม่ค่อยเชื่อมั่นก็ตาม ในเมื่อเงินซื้อได้ทุกสิ่งคงไม่แปลกถ้าเขาจะทำเพื่อสิ่งนั้นบ้าง แต่จะหาผู้หญิงคนไหนที่ดูน่ารำคาญน้อยกว่าคนที่อยู่รอบตัวตอนนี้ช่างยากเย็นแสนเข็ญ

“เออ ก็ได้...แกมีมันฉลาดเป็นกรดจริงๆ ฉันไปสืบบุแล้วนะ ตอนนี้ทุกคนเร่งหาเมียกันจ้าละหวั่น มีฉันคนเดียวที่เป็นไอ้จ๋มบอกปู่ว่าไม่สนใจสมบัติ”

“อย่างนี้ค่อยเหมือนนายหน่อย นายแน่ใจหรือว่าพวกเขาทำแบบนั้น”

“แน่สิไว้ย ย่างก็มีวันพักนี้ดูสนิทสนมกับเลขาฯ จนผิดสังเกต สมัยก่อนมันไม่เคยกลางาน แต่นี่อะไร ลาไปนู่นไปนี่ แถมเมื่อก่อนมันไม่เคยยิ้ม ฉันว่าไอ้กิมวันนี่กำลังมีความรักแน่”

“บางทีเขาอาจสำนึกผิดแล้วก็ได้ ที่หลอกพินเลขาฯ ไปเป็นกฐนแบบนั้น ใครจะเหมือนนายทำตัวลอยชายไปวันๆ”

“ไอ้อัครก็เหมือนกัน ฉันสงสัยว่ามันชอบโมรี เด็กที่เลี้ยงด้อมาแน่ๆ เห็นเจียบๆ แบบนี้ มันอาจจะชิงแต่งงานแล้วก็มีลูกก่อนคนอื่น อย่างนี้ฉันก็แพ้สิ”

“สรุปว่านายไม่อยากแพ้เลยอยากแต่งงานนั่นสิ”

“ก็ใช่...แต่ฉันยังคิดไม่ออกว่าจะแต่งงานกับใคร จะหาสาวสวยเชือกชี้ หรือว่าหุ่นนางแบบดี”

“ผู้หญิงพวกนั้นลืมนี่ไปได้เลย พวกเธอไม่ใช่คนที่นายตามหาหรอก”

“ทำไมล่ะ พวกหล่อนไม่ดีตรงไหน หรือจะให้แต่งกับพวกหุ่นไม้กระดาน ไหม...ฉันคงกามตายด้านแน่ๆ”

“นายนี่วันๆ คิดแต่เรื่องบนเตียง ที่ฉันอยากให้นายหาคือ เมียที่อยู่

ในโอวาทต่างหาก ใครสักคนที่ยอมให้นายเป็นพ่อของลูกเพียงอย่างเดียว
แต่ไม่เรียกร้องอะไร แถมยอมให้นายมีกิ๊กได้อีกเป็นโขยง”

“มีด้วยหรือผู้หญิงแบบนี้”

“ไม่ลองหากก็ไม่รู้หรอก บางทีอาจมีผู้หญิงใจกว้างเหมือนแม่น้ำ
ก็ได้ คนที่รักและเทิดทูนนายด้วยชีวิต”

“ก็ดี ฉันฉันจะลองหาตามคำแนะนำของนาย”

“นายจะไปหาที่ไหน” กรวิกถามอย่างสงสัย

“ผู้หญิงที่ดีเพียบพร้อมอย่างนี้มีอยู่สามอาชีพเท่านั้น คือ พยาบาล
ครู แล้วก็นักสังคมสงเคราะห์ ฉันจะเชิร์ชกูเกิลดูว่าในกรุงเทพฯ มีที่ไหน
บ้าง”

กรวิกส่ายหน้ามองเพื่อนรักอย่างระอา

“ไอ้เทมส์ นายบ้าหรือเปล่า หาเมียจากกูเกิลเนี่ยนะ”

“อ้าว แล้วนายจะให้ฉันทำยังไง หรือฉันควรทำโครงการกุศล
เพื่อเด็กยากไร้ จะได้ดึงดูดผู้หญิงดีๆ ให้มาหาฉันบ้าง”

“นายเพี้ยนไปแล้ว ไม่ต้องไปหาที่ไหนทั้งนั้น อยู่เฉยๆ ไม่แน่ว่า
อาจมีตาสงนางฟ้าแสนสวยที่ทั้งดีและเหมาะสมมาให้นายก็ได้ล่ะ”

ภายในสองวันข้อมูลของ นานาน ปัทมนันท์ ก็มาอยู่ในมือ
ลัลลณาเรียบร้อย หล่อนให้ประเด็นไปสืบเรื่องชายหนุ่มอย่างละเอียด
ทั้งประวัติการศึกษา การทำงาน รายได้ คู่ควง รวมถึงห้องพักที่ชายหนุ่ม
ถือกรรมสิทธิ์อยู่ ข้อมูลทุกอย่างทำให้หญิงสาวต้องอึ้ง

ผู้ชายคนนี้เลวจริงๆ! ไม่ใช่เลวธรรมดาแต่ระดับพระกาฬเลย
ทีเดียว

นานานจบการศึกษาจากโรงเรียนอินเตอร์ แล้วก็บินลัดฟ้าไปเรียน
ต่อคณะวิศวกรรมศาสตร์ที่ต่างประเทศตามประสาลูกคนรวย

ชายหนุ่มเรียนเก่ง ใจดีระดับจีเนียส ผลการเรียนติดท็อปของคณะ

จากนั้นก็เรียนต่อเอ็มบีเอ จึงใช้เวลาเรียนเร็วกว่าคนทั่วไป และมีงานพิเศษจากบริษัทต่างประเทศเข้ามาทันที เขาจับจ้างเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ให้บริษัทต่างชาติหลายแห่ง พอจบกลับมาก็มาปรับปรุงระบบคอมพิวเตอร์ของโรงแรมในเครือปัจุบันนี้

ชายหนุ่มชอบท่องเที่ยว รักกีฬาทุกชนิดโดยเฉพาะกีฬาทางน้ำ สิ่งที่เขาโปรดปรานและรักที่สุดคือ รถซอปปเปอร์ ภาพยนตร์ไฮคี่ในกระแสสมัยแต่ละคันมีมูลค่าสูงลิบ โดยเฉพาะรถคันที่ชายหนุ่มหมายปองคือ ซอปปเปอร์ลายเพลิง

บริษัทคอมพิวเตอร์ของเขาตั้งอยู่ในตึกที่หล่อนเคยไปถ่ายแบบนั่นเอง ลัลลณาจำได้ว่า มันอยู่ชั้นเจ็ด กินพื้นที่เกือบทั้งฟลอร์ รายได้ชายหนุ่มสูงมากเป็นตัวเลขหกหลัก ฐานะร่ำรวยตามประสาลูกเศรษฐีที่มีเงินต่อเงิน แต่สิ่งที่ลัลลณาสนใจกลับเป็นประวัติด้านผู้สาวที่โชกโชก

ภาพชายหนุ่มร่างสูง ใบหน้าหล่อเหลาราวกับนายแบบลูกครึ่ง ส่วนผสมที่ลงตัวระหว่างไทยกับอิตาลีทำให้เขาเปรียบเสมือนเทพบุตรสำหรับหญิงสาวแล้วอยากเรียกว่า ซาตานมากกว่า รักครั้งแรกของซาตานคนนี้เกิดขึ้นกับสาวน้อยลูกครึ่งชื่อ เจด้า

หล่อนเป็นสาวอเมริกัน ผสมสีของดาสีฟ้า เป็นที่ชื่นชอบของเด็กชายทั้งโรงเรียน แต่เนื่องจากเด็กสาวมีแฟนอยู่แล้ว นานานแสนนานที่ถูกปฏิเสธ เขาจึงพิดหนุนเล่นกีฬาจนมีรูปร่างสูงใหญ่ หลังจากนั้นก็ใช้เล่ห์เหลี่ยมทำให้เจด้ากับแฟนหนุ่มเลิกกันก่อนจะสลัดรักเพื่อนสาวอย่างไม่ดีเพื่อแก้แค้น ความอับอายทำให้สาวน้อยเจด้าต้องลาออกจากโรงเรียนกลางคันหนีไปอยู่อเมริกา

หลังจากนั้นนานานก็ควงเด็กสาวในโรงเรียนไม่ซ้ำหน้า ทุกคนต่างรู้ว่าเขาไม่จริงจังกับใคร เด็กสาวทั้งรุ่นน้องรุ่นพี่ต่างตกเป็นเหยื่อหมด จนกระทั่งเขาจบการศึกษาทั้งโรงเรียนจึงรอดพ้นจากการเป็นเหยื่อสาวทของซาตานคนนี้

ภาพเปลือยท่อนบนของชายหนุ่มยามเล่นน้ำกับคู่สาวเผยให้เห็นมัดกล้ามเนื้อแข็งแรง แผลอกกว้าง กล้ามเนื้อซิกซ์แพ็คเป็นลอนชัดเจน รอยสักว่าเจด้า อันเป็นชื่อแฟนคนแรกเด่นหราอยู่ตรงด้านหลังสะบัก และเป็นต้นเหตุของความมูมานะออกกำลังกายจนมีรูปร่างสูงใหญ่กว่าพี่น้องคนอื่น ๆ

บ้านนี้ช่างเป็นสายเลือดชั่วบริสุทธิ์โดยแท้ เพราะบรรดาหลานชายทั้งสี่ต่างทำตัวเป็นเพลย์บอยเช่นเดียวกัน แต่นาธานร้ายที่สุดเพราะคู่ควงที่ถูกชายหนุ่มสลัดทิ้งมีรายชื่อยาวเป็นหางว่าว ไม่นับหญิงสาวที่ถูกสลัดทิ้งทันทีที่ลากขึ้นเตียงได้สำเร็จ

เขาไม่เคยศรัทธาในความรัก แถมยังไม่ยอมให้หญิงสาวคนไหนมาผูกมัด ยิ่งอ่านลัทธิก็ยิ่งเกลียดผู้ชายคนนี้เข้าได้ เขาช่างเห็นแก่ตัว และเจ้าชู้หาได้เปรียบ

“คุณลัลจะเอาข้อมูลพวกนี้ไปทำอะไรหรือครับ”

“นายไม่ต้องถาม นี่มันเรื่องของฉัน”

ประเด็นนี้ กัมหนาก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงเช่นเดิม

“ผมแค่อยากรู้ คุณนาธานไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับธุรกิจนายท่านนะครับ และครอบครัวนี้ก็ไม่มีลูกสาว ผมมั่นใจว่าท่านคงไม่ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัวนี้แน่ๆ แล้วทำไมคุณลัลถึงอยากรู้”

“เพราะว่าเขาทำร้ายจิตใจเพื่อนฉันนะสิ”

“เพื่อน”

หนุ่มคนสนิททวนคำ ลัทธิเกลียดสายตาแบบนี้เหลือเกิน สายตาของคนรู้ทัน หลอนกับประเด็นเติบโตมาด้วยกัน แม้จะเป็นแค่เด็กในบ้าน แต่ชายหนุ่มฉลาดเป็นกรด เขาเรียนจบคณะนิติศาสตร์ด้วยเกียรตินิยม และเตรียมเป็นทนายความ แต่เพราะสัญชาตญาณที่ประเดมิให้ ชายหนุ่มจึงต้องยอมทิ้งฝันมาเป็นผู้ติดตามของหญิงสาว

“นายไม่รู้จักหรอก”

ลัลลนาตบทย หล่อนม่อยากให้ประณตรู้เรื่องที่ต้องการจะทำ เพราะหลายครั้งที่คนสนิทกม่เห็นด้วยอยู่บ่อยๆ ครั้งนี้หญิงสาวตั้งใจมอบบทเรียนอันเจ็บแสบให้ซาตานตัวร้ายที่กล่มาทำร้ายจิตใจจิตมา

“แต่คุณนาธานเจ้าชู้มากนะครับคุณลัล จากข้อมูลนี้ เขาเปลี่ยนคู่ควบ่อยมาก อย่างที่ลงข่าวหนังสือพิมพ์ในช่วงนี้ อย่างน้อยๆ ก็สื่คนยังไม่นับผู้หญิงที่ไม่ได้ออกมาเรียกร้องอะไรอีก ทางที่ดีคุณลัลอย่าไปยุ่งกับเขาจะดีกว่า”

“นายมีสิทธิ์อะไรมาแล้ว ฉันเป็นนายจ้างของนายนะประณต”

“ผมขอโทษครับที่ยุ่งเรื่องของคุณลัล แต่ถ้าคุณลัลต้องการใช้ข้อมูลนี้เพื่อแก้แค้นแทนเพื่อน แบบเดียวกับที่คุณเคยเล่นงานเพื่อนที่คณะ ผมว่าคงไม่ง่ายอย่างนั้นนะครับ”

“จะง่ายหรือไม่ง่าย นั้นไม่ใช่เรื่องของนาย”

“ไหนคุณลัลบอกว่าเปลี่ยนไปแล้วไงครับ ไหนบอกว่าจะเลิกเจ้าคิดเจ้าแค้น ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข”

“ได้ประณต...นี่ไม่ใช่เรื่องของนายนะ ฉันไม่ตามรารีวายรัศมี แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ฉันไม่มีสิทธิ์ส่งสอนพวกผู้ชายเจ้าชู้นะ”

“แสดงว่าเพื่อนคุณอกหักจากคุณนาธาน หรือม่ก็ถูกเขาเซี่ยทิ้ง”

“นายชักจะยุ่งเรื่องฉันมากเกินไปแล้วนะ เพื่อนฉันม่ได้อกหัก แต่ถูกผู้ชายคนนี้รังแก”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงทำไมม่ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ตำรวจล่ะครับ” ประณตแย้ง

“เพราะเพื่อนฉันเขาม่กล้า เขากลัวว่าคนอื่นจะรู้”

“แต่เรื่องอาจม่เป็นอย่างที่คุณลัลคิดก็ได้เนะครับ ผมว่าเราไม่ควรไปยุ่ง เพราะเราไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไร”

“นี่นายคิดว่าเพื่อนฉันถูกรังแกขึ้นมาหรือประณต” ลัลลนาเอ่ยเสียงกร้าว

“เปล่าครับ”

“เดี๋ยวนี้นายเป็นอะไร ทำไมชอบทำตัวมีปัญหายู่เรื่อย”

“ผมแค่เป็นห่วงในฐานะลูกน้อง ผมคิดว่าคุณลัลกำลังเล่นอยู่กับไฟ”

“นายกัลลาดียังไงมาสั่งสอนฉัน อยากไปไหนก็ไป และอย่าคิดเอาเรื่องนี้ไปฟ้องคุณย่า ไม่งั้นฉันจะให้พ่อไล่นายออก ถ้านายไม่เต็มใจทำฉันก็ไม่สน ฉันจะให้ลูกน้องพ่อคนอื่นๆ จัดการให้”

“ยังไงคุณลัลก็จะทำเรื่องนี้ให้ได้ใช่ไหมครับ”

“แน่นอนประณต ฉันนี่ละจะมอบบทเรียนให้คนเลวๆ แบบนาธานอย่างสาสม”